

מה קורה במצרים?

מוסקבה

והקשר

נגד

נאצר

קצת ירי

אפתח בציטוט דברים שפורסמו בעיתון אחר:
 אבנרי לא חבש כובע חדש והצטרף לחבריו — כי מעולם לא
 הסיר כובע זה מראשו, למרות שלפעמים הוא מנסה לרכב על שני
 סוסים בעת ובעונה אחת.
 בצאתו לחו"ל, הוא לובש את גלימת הנזיר שוחר-השלום ומתכסה
 בכיסוי שמאלי, אך מייד עם שובו ארצה הוא חוזר לנקודת המוצא
 שלו: אהבתו לתותח.
 עם התקרב מערכת הבחירות, החל אבנרי את מישחקו הקבוע:
 הריקוד בשתי חתונות. שבועונו בערבית מביא דברים המכוונים
 למשחק קולות הבחור הערבי — אפילו תמונות של פידאין.
 בזמן האחרון הוא משחק אותו מישחק גם בשבועונו העולמי הזה:
 תמונות העירוס פינו את מקומן לתמונות התותחים והמסוסים,
 וסיפורי המין והגירוי המיני פינו את מקומם לסיפורים על "הגבר
 רה העילאית".
 כך מתוארת בשבועונו של אבנרי הפשיטה של כוחות ישראלים
 על האי גרין המצרי, בה נהרגו נשמות משני הצדדים, ונשפך דם
 משני הצדדים, וגרמה להרס וחורבן: "זהו סיפור שעוד יהפוך לאג
 דה, ושמקומו שמור לו בעלילות הגבורה של הלוחמים בכל הדו
 רות. זהו סיפור של יחידה נועזת, שביצעה את הבלתי-ניתן לביצוע".
 יא סלאם!
 יש ברפורטזיה על פשיטה זו, בשבועונו של אבנרי, כל הסממ
 נים העשויים לזכות את כותבה בתואר "משורר המלחמה". כל
 עמוד בגליון האחרון מוכיח זאת בעליל.
 אבנרי מרחיק לכת עוד יותר, תחת הכותרת יום חיל האוויר,
 פירסם ציור המראה את מפקדי חיל האוויר מביטים על מטוסי ה
 חיילי הנוסקים לירח, לתעלת סואץ, לקאהיר ולדמשק. מטוס חמי
 שי — לעמאן, אולי שכח אבנרי לכוון אחד המטוסים למוסקבה?
 חרי הכל מותר!
 מותר לאבנרי לפרסם חומר שיעלה את מידות החום השוביניסטי
 והקיצוניות העיוורת; ותמונות שיוסיפו להיסטריה של הצעקנים.
 חרי זו דרכו האמיתית. אך ללבוש את גלימת שוחר-השלום ואת
 הכיסוי השמאלי בחו"ל, ולחשוב את עצמו למשיח הגואל — לזאת
 אין לו זכות!
 ייתכן שאבנרי לא שמע את זעקת אותה אם יהודיה, אשר ביק
 שה באיגרתה לעיתונות "השיבו לי את בני מהתעלה" והלא זעקה
 זאת, היוצאת מליבה של אם, מזעזעת כל אדם ישר מעומק החרוס.
 לו היתה זעקה זו, ואחרות כמוה, מזעזעת את אבנרי, לא היה
 מפרסם בשבועונו שירי הלל למלחמה, עטופים עליונות כוזבת,
 המגבירים את הקיצוניות והשינאה.

האיש ששוחרר בידי צה"ל

כאשר קראתי את הדברים הללו לא ידעתי אם להתייחס אליהם
 כאל יצירה של דמיון חולני, או כאל בדיחה תפלה. למען האמת,
 לא הגעתי למסקנה גם עכשיו. תבין את לבטי, אם אומר לך ש
 הדברים נכתבו בערבית, באלי-איתחאד, ביטאונה של רק"ח, בידי
 עסקן קומוניסטי בשם מוחמד חאס.
 אפשר אולי להבין שהקומוניסט חבר רק"ח ינסה להציג אותנו,
 בעיני ערביי ישראל וקוראי הערבית בעולם, כמחרחרי מלחמה. כי
 רק"ח סבורה שהמילה "שלום" היא פאטנט של מוסקבה, וכי רק
 סוג זה של שלום מותר, וכל הדוגל בשלום ללא מרכאות, שצמח
 וחי על רקע ישראלי טהור — פסול. וזאת מפני שהם אינם יכולים
 לסבול מתחרים.
 אכל אבליטאון מפלגה זו יתיימר ללמד אותנו איך להתייחס אל
 צה"ל ואל פעולותיו — זאת כבר בדיחה! בייחוד אותו אדון
 מוחמד חאס, שאם זכרוני אינו מטעה אותי, זכה לחסד גדול מידי
 אותו צבא עצמו. במלחמת העצמאות — שוב, אם זכרוני אינו
 מטעה אותי — נעצר האדון חאס, שכבר אז היה קומוניסט מוצ'
 הר, בידי שלטונות הצבא המצרי בדרום הארץ, והוחזק במחנה
 מעצר בסיני. הוא שוחרר משם, יחד עם יתר חבריו-למפלגה —
 בידי צה"ל, כאשר כבש את המחנה. מאז הוא אורח מדינת-ישראל.
 ואני שואל את עצמי: מה הייתי חושב על עצמי, בעצם, אילו
 היה הביטאון הקומוניסטי הזה משובח את אורי אבנרי ואת
 העולם הזה על יחסו לצה"ל?

צה"ל והעולם הזה

יחסנו לשלום ידוע. מן היום שמייסדי המערכת הנוכחית השתח
 ררו מצה"ל — ומאז הצטרפו אליהם יוצאי צה"ל שכולם משרתים
 ביחידות קרביות במילואים — חרתנו על דגלנו את הסיסמה של
 שלום ישראלי-ערבי.
 עם כל הצניעות הטבעית שלנו, אני חייב לציין שעורנו להתדיר
 לתודעה הישראלית את ההכרה, כי שלום כזה יכול לבוא גם בלי
 לפגוע בביטחון ישראל ובכושרה להגן על עצמאותה. כאשר נוצלה
 החרדה לביטחון המדינה עליידי קבוצת עסקנים מפלגתיים במשרד
 הביטחון ובשירותים חשאיים, יצאנו למלחמה נגדם, ובמערכת העולם
 הזה נטבעה המילה "ביטחוניזם" — להבדיל מביטחון.
 ידענו תמיד להבחין בין צה"ל וביטחון המדינה, לבין עסקנים
 שניסו להפוך את ביטחון המדינה למלכתם המפלגתית הבלעדית.
 גם כאשר גרם אחד העסקנים הללו, שמעון פרס, לביטול האמנתו
 הצבאית של כתב העולם הזה, לא נותקו היחסים בין העיתון לבין
 צה"ל. המשכנו ללוות את חייליו, ולדווח על פעולותיהם, הישגיהם
 ובעיותיהם.
 מאז חלה התקדמות רבה. צה"ל חידש את האמנת הכתב הצבאי
 של העולם הזה. את התפקיד ממלא אלי תבור, ראש המערכת
 שלנו, שגם הוא — כמו אורי אבנרי וכמוני — בוגר חטיבת
 גבעתי. זהו תפקיד קשה, בייחוד בימים אלה. תוצאות האמץ מת
 פרסמות בכל גליון שלנו.
 תוצאות אלה אינן מוצאות חן בעיני מוחמד חאס וב
 עיני רק"ח. אני מניח שאתה רואה אותן בעין אחרת.
 ואני יודע שהחיילים, עליהם אני מדווחים, רואים בכך
 ביטוי נאמן לתחייה נוראת-ההוד של צבא המנהל מלחמה
 — מתוך תקווה לשלום, ולא מתוך עיוורון מיליטריסטי.

איש בן

ועתה שנלול נוסף: מערכת התראה אלקטרונית לשמירה על אריכות חיי המקלט

בכל דגמי T.V. METZ החדשים מערכת אזעקה
 אלקטרונית לגילוי פגמים והפרעות במערכת
 הטלוויזיה או ברשת החשמל, עוד לפני שיפגעו
 בפעולתו התקינה של המקלט ובקליטת השידורים.
 צפצופה של מערכת האזעקה מתריע בעוד מועד
 על התקלה, ובכך מאפשר שמירה על תקינות
 המקלט ואריכות חייו.

דרוש הדגמה ותיווכח כי

באיכות, בשירות, בקליטה ובקול טלוויזיה Metz מעל לכל

יצרן Tanya אהר

5 סכיני גילוח

חנים

מצורפים לכל בקבוק

PERMA-SHARP STAINLESS

תאודון

ICE FRESH

מי-אחר-גילוח

מצויינים

של

תא.

Ice fresh

Tanya

תמיד כדאי - היום כדאי עוד יותר...

בידך סכום כסף כלשהו — יהיה זה — 100 ל"י או כל סכום אחר עד 15,000 ל"י — וברצונך להפקידו בבנק בחסכון נושא פירות.

בחשבון „יתרון“ בבנק דיסקונט מובטחת לך רבית גבוהה מצטברת עד 9% נטו לשנה — המכפילה את הכסף המופקד בתום תקופת החסכון, בעוד שסעיף הצמדה שומר על ערך כספך.

זה בוודאי ידוע לך כפי שידוע לרבבות המפקידים בחשבון „יתרון“ בבנק דיסקונט.

בנוסף לכל אלה, ניתנת לך עתה הזדמנות יחידה במינה: אם אתה מפקיד סכום כלשהו בחשבון „יתרון“ בתקופה שבין ה-1.8.69 וה-30.11.69, אתה משתתף באופן אוטומטי ב:

”מבצע יתרון כפול”

הנותן לך גם סיכוי רציני לזכות בפרס כספי בגובה אותו סכום שהפקדת.

הכיצד?

תוך התקופה הנ"ל יהיה יום מסויים שאינו ידוע לאיש, יום קובע זה ייחשב על ידי שיטה מיוחדת ויודע רק אחרי סיום המבצע. כל אלה שהפקידו סכום כסף כלשהו באותו יום, יזכו בפרס בגובה הסכום שהפקידו, והפרס ישולם להם ב-15.1.70.

אם תהיה בין אלה שהפקידו ביום הקובע, תהיה גם אתה בין אלה שיזכו בפרס האמור בגובה סכום ההפקדה.

זה עניין של חשבון כשום - אל תחמיץ את ההזדמנות

בנק דיסקונט

”הלא רק בנק-הלא כפי ידוע”

הרב גורן

יחליט להישאר בצה"ל

אחרי חודשים של היסוסים ופיקפוקים נראה שגמלה ההחלטה בליבו של הרב הצבאי הראשי לצה"ל, האלוף שלמה גורן, לחתור על כס הרב הראשי של תל-אביב-יפו, ולהשאיר לעצמו את תואר הרב הראשי של צה"ל.

הרב גורן, שנבחר כרב האשכנזי הראשי של תל-אביב, קיווה כי יוכל להחזיק בשתי הכהונות גם יחד. עתה, כשהתברר סופית כי יוכל להחזיק רק באחת מהן, החליט לוותר על הכהונה האזרחית.

אחרי שיוזע על החלטתו זו, יהיה צורך לבחור מחדש את הרב האשכנזי הראשי לתל-אביב.

ועדת העורכים

עומדת בפני פירוק

ועדת עורכי העיתונים היומיים, ששימשה בידי השלטונות מכשיר להטלת צנזורה פנימית בעניינים שאינם קשורים לענייני ביטחון, עשויה להתחלל סופית בעיקבות פרישתו של עורך "הארץ", גרשום שוקן, מוועדה זו.

שוקן פרש מן הוועדה אחרי שסירב להסכים עם חבריו העורכים ולקבל את בקשת שר הביטחון להצניע את הידיעה על בואם של הפאנטומים הראשונים לישראל ולא להקדיש לה מאמר ראשי. מכיוון שכתוצאה מפרישתו לא יוכלו עוד עורכי העיתונים האחרים למנוע פירסום ידיעות לפי בקשת השלטונות, תתרוקן הוועדה מתוכנה ותתחלל קרוב לוודאי.

ראש עיריית חברון

עשוי להתפטר

לא מן הנמנע כי ראש עיריית חברון, השייך מוחמד עלי אל-ג'עברי, יגיש בימים הקרובים למישל הצבאי את התפטרותו מראשות העירייה.

הסיבה הרשמית להתפטרות תהיה מנומקת בהתרו-פפות מצב בריאותו של המנהיג הערבי הישיש, אולם הסיבה האמיתית היא נסיון ללחוץ על הי-מימשל לרכך את הדי החוקה שהופעלה כלפי תושבי חברון והסביבה מאז נסיון הי-התנקשות במושל הצבאי של חברון סא"ל עופר בן-דוד.

מציעים את זריזי

כראש עיריית באר-שבע

אנשי מע"י בבאר-שבע הציעו לאחרונה לנציגי מפ"ם בעיר, עימם יופיעו ברשימה משותפת בבחירות כמיסגרת המערך, להציב את איש מפ"ם זאב זריזי כמועמד לראשות העיר, תמורת ויתור מפ"ם על שני מקומות במועצת העיר.

כיום יש למפ"ם 4 נציגים במועצה לעומת 5 שיש לעבודה. מאחר ולפי הסכם האיחוד התחייבה העבודה להקצות מקומות ריאליים ברשימתה גם לאנשי אחדות העבודה ורפ"י לשעבר, מאחר ולפי ההסכם יש לכלול

ברשימה 4 אנשי מפ"ם בתוך 9 המקומות הראשונים ברשימה, מתקשה מע"י בבאר-שבע להרכיב את הרשי-מה. כתוצאה מכך הוצעה למפ"ם ראשות העיר תמורת ויתור על שני מקומות ריאליים ברשימה המוניציפלית. זריזי, החושש מהעדר עודף מפלגתי, דא-שש להצעה, הודיע כי מרכז מפ"ם יצטרך להחליט עליה.

100 אלף ל"י פיצויים

למזכיר אגודת העתונאים

ועד אגודת העיתונאים בתל-אביב אישר לאחרונה תשלום פיצויים בסך 100 אלף ל"י למזכיר אגודת העיתונאים, משה רון, העיר-מד לפרוש מתפקידו בעוד שנתיים ולצאת לגימלאות.

רון בן ה-65 הגיע לפני חודש לגיל פרישה לגימל-אות, אחרי שכהן 30 שנה בתפקיד מזכיר האגודה. ועד אגודת העיתונאים בתל-אביב החליט להאריך את תקופת עבודתו בשנתיים נוספות כש-70% ממשכורתו ישולמו לו כפנסיה ו-30% הנותרים מקופת האגודה. בתום שנתיים יפרוש רון מתפקידו ויהיה זכאי לפנסיה בשיעור של 70% וסכום נוסף של 100 אלף ל"י ב-מוזמן כפיצויי פיטורין — בתמורה על 30 שנות עבד-ות. חברי הוועד נימקו את החלטתם, שאינה ידועה לחברי האגודה, בכך שלמשה רון זכויות בלתי ניתנות לעיכור בהקמת האגודה התל-אביבית ובשינוע תור-מים להקמת מוסדותיה.

מי תומר

באורי דיוויס?

רשימת שלום-ירושלים, שהודיעה על השתתפותה ב-מערכת הבחירות לעיריית ירושלים, והדוגלת בהפרדת המינהל המוניציפלי לשתי רשויות נפרדות, במורה וב-מערכ העיר, חוששת כי תמיכת רק"ח בה עלולה להיות חיבוקי-דוב רצחני.

ראשי הרשימה, שהפידו לכלול במצעם סעיף הקו-בע כי "ירושלים לא תחולק שוב עלידי חומה", פנו בקריאה כללית למספר מפלגות, שיתמכו בהם. הראשונה שקפצה על ההזדמנות היתה רק"ח, כנראה מתוך חשבון שהדבר ישנה לרשימת שלום-ירושלים גושפנקה קומר-ניסטית.

הדבר עורר את מורת רוחם של כמה מיוזמי הרשי-מה — ובראשם אורי דיוויס — המדגשים שהם תלויים ברצונם הטוב של מתנגדי-סיפוח מכל הזרמים. הם זקוקים למימכה זו בצורת תמימות להגשת הרשימה — ובצורת תרומות (4000 ל"י), אותן יש להפקיד כערבון

במועד הבחירות, למיקרה שהרשימה לא תצליח להעביר ציר אחד למועצת העירייה.

תחנת-שידור פיראטית

תשדר לישראל?

יתכן ואוניית השידור של אייבי נתן לא תהיה אוניית השידור היחידה שתשדר לתושבי ישראל מלביים. לאחר רונה הגיעו ידיעות כי אוניית שידור פיראטית נרכשה באירלנד, כשוכשה מצהירים כי בכונתם להפעילה מול חופי ישראל.

לפי ידיעות אלה נרכשה האונייה על-ידי קבוצת בעלי-הון אמריקאיים, המתכוונים לשדר ממנה במשך 24 שעות ביממה מור-סיקה קלה, מזווה בסיסמות מיספריות.

יתקיננו רכבל

למרומי החרמון

ייתכן שכבר בעונת החורף הקרובה יוכלו חובבי ספורט סקי השגג להחליק על שגגי החרמון בתנאים משופרים הדומים לאלה המקובלים במיתקני ההחלקה המפורסמים בעולם.

רשות החרמון החליטה להשקיע סכום של כמיליון ל"י לסלילת דרך למסלולי ההחלקה, להתקנת רכבל לגונחיות המחליקים ולהכשרת מסלול החלקה באורך של 1400 מטר. ייתכן וחלק מתוכניות פיתוח אלה יוג-שמו כבר לקראת העונה הבאה.

כנופיית סחטנים אלימה

פועלת בתל-אביב

תופעה חלקוחה ישר מ"מי שיקאגו הי-עליונים", החלה נפוצה לאחרונה בתל-אביב, כאשר כנופייה אלימה מנסה לסחוט מכע-ליעסקים דמי-שמירה, תוך איומים שאם לא ישלמו את הסכומים הנדרשים, צפויה סכנה לעסקיהם.

לכנופייה זו מיחסים את ההתנפלות האלימה על הי-ססקיה ברחוב החשמונאים בתל-אביב במוצאי יום הי-כיפורים, כאשר בריונים חמושים באלות גיפצו את רהיטי בית-העסק.

מכתבים

הח"כים

כאנשים

נחמן

נהייתי מהמאמר
1 על 119 (העולם
הזה 1672). תמיד
אני שומע כל ה-
ימים על ח"כים ש-
לנו ותמיד הם נש-
ארו בעיני גוש א-
נונימי. סוף-סוף הפ-
כו לאנשים בשרי-
דס.

יוסף נחמן,
רחובות

מכתב השבוע

נשירת

הימאים

בשעה זו, כאשר דרכי התקשורת של
ארצנו באוויר ובים הם בעלות ערך ראי-
שוני, יש לחשוב ביתר שאת בסיבות
הגורמות לנשירת ימאים ישראלים, כי
לפי מספרם בחוץ היה אפשר לאייש לפ-
חות שלושה ציים כשלנו.

בין כל הסיבות הגורמות לנשירת ימ-
אים מהים שכחו לשים דגש על הבעייה
שהיא פסיכולוגית בעיקרה: הימאי ה-
ישראלי מרגיש עצמו, ולא באשמתו, כי
"נסע זר" בחברה הישראלית.

הזכות וגם החובה האלמנטרית של
אזרח המדינה היא זכות הבחירה של
נבחריו. לימאי הישראלי אין זכות זו!
גם בעיני מוסדות הממשלה אין הימאי
זוכה ב"הדרת פנים", בעיני המכס כל
ימאי הוא "מבריח", או "פושע", והיחס
אליו בהתאם. אומנם יש לציין כי היחס
בנמל חיפה השתפר, אולם לא באשדוד.
על היחס במרפאת הימאים בהיפה, ה-
משרתת כ-4000 ימאים, אין מה לדבר
כלל, וכל המבקר בה פעם אחת, משתדל
לא לבקר בה שנית, וכל זאת בשעה ש-
אתה חייב לשלם את מיסי ההסתדרות
מדי חודש בחודשו.

לא ייפלא, איפוא, כי צעירים שאינם
בעלי משפחות — עד כמה שהדבר נר-
אה מוזר — מעדיפים לא להגיע לעיתים
קרובות לארץ.

כל זאת ועוד כשהימאי מרגיש שאין
כל גוף שאליו יפנה לשטח את טענותיו.
איגוד הימאים, ההסתדרות וחברת ה-
ספנות הלאומית הגדולה — כולם באותו
"סיר", כך שרק באיגוד כזה יכולה ה-
תה להתקבל ההחלטה המחפירה של נ-
כוי מס ההכנסה החדש, המהווה הורדה
סמוייה של שכר העבודה הריאלי.

יתכן כי לטווח קצר "הרוויחה" המדינה
(קרי — האוצר) כמה לירות, אולם שכי-
רה יצא בהפסד גדול מאוד.

אברהם ברגסון, ת"ד 29821, ת"א

שנה

מטורטרת

מצורף כרטיס ברכה לשנה החדשה.

השר והמלפון

הכרטיס מיועד לכל בעלי מכשירי ה-
טלפון בארץ, ובמיוחד לשר הדואר.
משה ראובני, רמת-גן

הצבא

וההסתדרות

אני חייל המשרת רחוק מהבית ובתאריך
הבחירות להסתדרות הייתי צריך להגיע ל-
(המשך בעמוד 6)

שיא האיכות יותר תמורה בעד כסף

תהנה מהמעולות שבסיגרות ישראל:
לדובק סיגריה לכל טעם ונטיהו

אוהב תערוכת אמריקאית?

BROADWAY 100 - סופר קינו-סיו פילמר

TIME - קינו-סיו פילמר בקופסת 'מכסובי'

רוצה סיגריה "BLENDED"?

דובק רויאל - יחידה ברסחה

קינו-סיו פילמר בקופסת 'מכסובי'

חסיד מנטול?

מלסמאר - קינו-סיו פילמר. קופסת 'מכסובי'

מונס-בלאן - מנטול-פילמר. רגילות

פולריס - קינו-סיו פילמר. בחפיסה רכה

מעדיף טעם מזרחי עשיר?

סנמור - קינו-סיו פילמר. קופסת 'מכסובי'

דובק פילטר - חרובת מעורות. רגילות

חג שמח - עם סיגריה דובק

מכתבים

חבל שאין בפי אלופינו תשובה אחרת לבעיות האיוור: האומנם חייבים דקא אנחנו להיות המקל הנרקע בגלגל ההיסטוריה, ועוד עד התקדמותו?

יצחק שבת, חיפה

■ ביונות ■ ב"צותא"

בערב יום ב', 8.9.69, באנו, אני וקבוצת אנשים למועדון צוותא, להופעתה של הישחקנית-הזמרת הכושית סולין מאירס, בי-הנחיתו של דן אלמגור.

הגענו כרבע שעה לפני ההתחלה, מאחר והכרטיסים במועדון צוותא המכובד, מאז ומתמיד, אינם מסומנים, ויש להקדים כדי לתפוס מקום. אבל כמה אפשר להקדים? כשבאנו, נוכחנו שהאולם כבר כימעט מלא עד אפס מקום. רק בשורות הראשונות היו 10 מקומות פנויים. אך עליהם היו מונחים פתקים שזעקו שמורו רוב הכיסאות היו שמורים עד לאחר תחילת ההופעה — ואז התנפל הקהל על המקומות.

למותר להדגיש את העזל שבדבר. למוזי-מנים בעלי פרוטקציה אין צורך לתת את הטוב ביותר — את הטוב ביותר חייב לקבל הקהל, המשלם עבור מקום-הישיבה שלו.

נחמה אבני, תל-אביב

■ תיקון ■ טעות

במספר גליונות של העולם הזה הוזכר לאחרונה שמו של עוה"ד עקיבא נוף.

באחד ההקשרים צוין כי מר עקיבא נוף הינו מראשי קבוצות מצפון. נסלה כאן טעות והכוונה היתה לעקיבא אור ולא ל-עור"הין עקיבא נוף, הרחוק בהשקפותיו מקבוצת מצפון.

כן צוטט קטע ממכתב אשר שוגר כביכול עלידי עקיבא נוף בקשר לגיון לנזן וייקו אונו מהחיפושיות.

הוברר לנו כי עקיבא נוף מעולם לא כתב מכתב זה.

אנו מצטערים על הטעות שנפלה ומתק-נים בזה טעות זו.

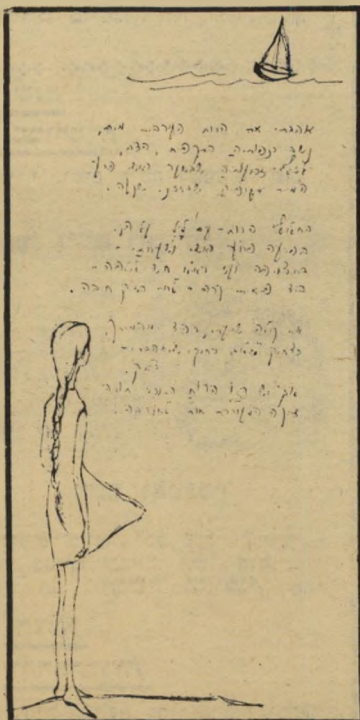
■ צדק ■ הומני

אולי תנסו לעבור לביטויים פחות נוס-כניים לפעמים?

גם על צדק אפשר לדבר באופן הומני יותר, בפרט אם המדובר באמא, מולדת, ה-אהובה! לא?

לשם פתיחה אני שולחת לכם שיר וליד השיר — אני! זה במקום צילום, כמובן.

גוטפריד נורית, קריית-ביאליק

"אהבתי את הרוח"

(המשך מעמוד 5)

בסיס מחופשה. לכן לא ניגשתי בכוקר ל-קלפי במקום מגורי כי הייתי בטוח שאפ-שר להצביע בקלפי בבסיס.

כאשר הגעתי לבסיס בשעה 15.30 הת-ברר לי כי הקלפי היתה בשעה 11.00, ולאחר כ-20 דקות נסעה וכל הדבר הזה היה כאשר רוב חיילי הבסיס היו בדרך מהבית לבסיס.

אי לכך, כאשר הגעתי, אני ועוד חיילים רבים, לא היתה קלפי בבסיסנו, ולא היה באפשרותנו להצביע להסתדרות אף על פי שאני ועוד רבים חברי הסתדרות.

ירחמיאל ברנרדיון, ד"ר 2183, צה"ל

■ תחרות ■ הצידומים

מי אמר שאין אנו אימפריאליסטים? אני שולח לתחרות הצילומים שלכם את ההוכחה כי יש עבדים בארץ שלנו.

תמונת השבוע

הצילום נעשה באחד הרחובות הראשיים של אילת.

לוי אריה, קריית-מוצקין

● הקורא לוי אריה זוכה בפרס של 10 לירות מטעם המערכת, על צילום השבוע.

■ הערות ■ עד גליון

אני רוצה להעיר מספר הערות באשר ל-גליון ראש-השנה. נראה לי כי כל הדפסת תמונות הנערות על גבי דפים שלמים היא ביוזבו משוע על חשבון תוכן, וזאת נור-סף לחוסר המשמעות שבתמונות אלו, ש-אינן שייכות אפילו לחלק הבידורי של ה-עיתון. הייתי מעדיפה שהדבר לא יישנה.

גם הקדשת מספר עמודים רב לתמונות החוללים נראה לי כביוזבו, וזאת בלי שום זילזול מצדי בחיילים אלה. פשוט אין לכך מקום בעיתון שאין הוא חוברת זיכרון וב-מיוחד לא בהעולם הזה, שלעולם אינו מפרסם מודעות-אבל אלא מעדיף להזכיר את הראויים לכך בכתבות נוגעות ללב.

שזחבת גולדה, קריית-טבעון

■ מה לעשות לשלום ■ ודא עשינו

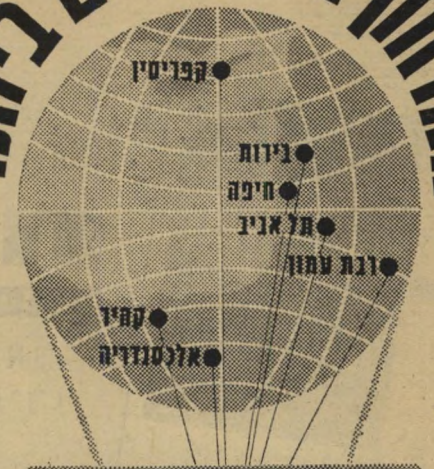
בהארץ מיום 12.9.69 אומרת גברת גולדה מאיר: "אינני מכירה את הערבים וכו' וכו'". אם לא מכירים את הערבים וגם את שפתם לא יודעים, לא יכולים להגיע ל-שלום. אין איפוא להתרעם על הפרופסורים הטוענים כי לא עושים די למען השלום בי-הבריות בלתי פוסקות של השרים, הסות-רות זו את זו. בכתובת שירים מהיאור זעד הפרת וכו' לא נגיע לשלום.

מאיר בדומברג, ראשון-לציון

■ למה ידירות ■ עם ארה"ב?

בתוכניות הרדיו חיוג ישרי, ביום 4.9.69, בתשובה לשאלה בעניין המהפכה בלוב, השיב האלוף חיים הרצוג, בין היתר, כי לצעדי הרב מתמעטים ידידיה של אר-צות-הברית במזרח-התיכון, ועוד מעט קט-נישאר אנחנו היחידים.

החליטה הטובה ביותר עמדה הגדולים ביותר

* LONG DISTANCE

אם רצונך בטלוויזיה שתקלוט בבהירות את כל תחנות המורח התיכון, הרי בשבילך תוכנה, גרונדיג לונג דיסטנס-2401 L.D. דגם 1970, המותאמת במיוחד לתנאים שלנו, לקליטת תחנות רחוקות זו מזו.

המסך הוא 61 ס"מ והתמונה מופיעה בו חדה ובהירה. הקול צלול וערב. שבעה ערוצי קליטה מובנים מראש המכוונים בעזרת עין אלקטרונית.

בקש הדגמה ותופתע לראות עד כמה טלוויזיה יכולה להיות טובה

GRUNDIG

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תאריך 136 • מען מברקי: עולמסר • בית-דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח' סין 6 • גלויות: צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא-לאור: העולם הזה בע"מ.

תמרורים

עומדים להינשא • בשבוע הבא, הכוכבת הצרפתית **דאני קארר** ומנהל החברות **פרנסואה מזור מרידי** וולל. אלה הם נישואיה הראשונים של הכוכבת בת ה-32, אשר כינסה לכבוד מסיבת עיתונאים, שם הצהירה כי "אני רוצה ליד מהר מאוד". למחרת הופיעה כיטורה של עיתונאית צרפתית תגובה על ההכרזה: "יש להניח שהתינוק אכן יבוא מהר מאוד".

נישאו • האופנאית המנהלת בוטיק ברחוב דיזנגוף ב-תל-אביב ובוטיק ב-ויה'נסט - ברומא, **אדה גפמר**, והמליונר הישראלי **אלכס הכהן**, מי שהיה עד לנשואיהם פטרונה ומממן עסקיה.

גפמר

הפסיקו זמנית • את שכיבת השלום שלם, **ג'ון דנון** ו**יוקו אונו**, ויצאי לחפש רהיטים לביתם החדש, הנמצא באחד האיוורים העשירים ביותר של לונדון, אותו

יוקו וג'ון

קנו במיליון וחצי לירות. בדירה החדשה 18 חדרים, ארבעה חדרי אמבטיה, אולם נשפים, בתים למשרתים ולאורחים ימטעים נרחבים.

נחוג • יום-הולדתו ה-64 של חבר ההעדה המרכזת של ההסתדרות וגזברה - **יהושע לוי**. ליד ירושלים, למד בישיבה וסיים בית-ספר למיסחר, מונה ב-1925 למוכיר מפלגת הסועל הצעיר בירושלים וב-1931 למוכיר מחלקת ההתיישבות של הסוכנות היהודית. ב-1948 יצא לאירופה כדי לייצג שם את הסוכנות ומ-1949 עד 1960 מוכיר כללי של הסתדרות הפקידים וחבר ההעד הסועל.

נחוג • יום-הולדתו ה-64 של משהיה בשנים 1948 עד 1949 קונסול ישראל בגרמניה, **חייב יחיל** (הופמן). ליד צ'כיה, עלה לארץ ב-1929, היה ראש משלחת הסוכנות היהודית לגרמניה בשנים 1945-1948 ובין 1951-1953 שימש כסגן ראש מחלקת ההסברה במשרד החוץ, מונה ב-1955 שגריר ישראל בשבדיה, מכהן עתה כיו"ר ההעד המנהל של רשות השידור.

יחיל

נקנס • בבית-משפט בלונדון, ב-10 לירות שטרלינג, על שהיכה גבר שהשמיע הערה אנטישמית במועדון-לילה, השחקן **ריצ'ארד האריס**. המיקרה אירע בעת הופעתו של הברדן סמי ויחיס, שהשמיע את השיר אקסודוס. אחד האורחים השמיע הערה אנטישמית, שהתייחסה ליהדותו של ויחיס. האריס, שאינו יהודי, התנפל על האיש והיכה אותו.

נפטר • בחיפה, בגיל 58, לאחר מחלה ממושכת, אחד מחתיקי רבי-החובלים של צי הסוחר הישראלי - **רבי-חובל יעקב פור**. מ-1952 שירת בחברת צי"ס כרבי-חובל באוניות נוסעים ומשא.

וכעת גם בשטח היופי: „אמקור“ מציג את מייבש השיער סברה

מכשיר ישראלי בעל פטנט עולמי.

קחי אותו ליד ותחושיו מיד במשקלו הקל. הפעילי אותו ותוכחי עד כמה הוא נוח להפעלה. הביטי בו ותתפעלי מעיצובו היפה. יש בו פטנט עולמי - האוויר החם היוצא ממנו מוחם לכל רוחבו במידה שווה, ולכן אינו מפזר את השיער. יתרונות נוספים? תקעי חדיש המונע התחשמלות, וחוט חשמל שאינו מסתבך. וכל זאת במחיר של - 49 ל"י.

המפיצים "אמפא" וסוחרים מורשים

לאה פלטשר

מברכת את תלמידותיה:

✱ **שרית דמיר** - עם הבחירה לתואר „מלכת המים" 1969

✱ **נילי שרי** - עם קבלת תואר סגנית ל„מלכת המים".

ומאחלת לכל תלמידותיה

שנה טובה

התיעצות, הדרכה מקווי ידיך

בעסקים, שותפות, מקצוע, נשואין, בריאות, נסיעה.

מארככים, נסו אצל „יונה" גבעתיים: ארלוזורוב 2, 11-11 לפנה"צ, 5-7 אח"צ.

תיאטרון ג'אז

עם להקת המחול ג'אז „בלו נוטס"

בהשתתפות הרקדנים **יעקב פלוי מון, ברוריה בתיאל, וולוי גבלר, שמעון לוי**. אמנים אורחים: **הומר ציון יקר, הגיסריסט אברהם פרלמוטר**.

תזמורת באו בלו כוריאוגרפיה ובימוי **שמעון לוי**.

פרטים במודעות.

אחרי 4 שנות כהונה מסכם אורי אבנרי את דעתו על עמיתיו

מפלגתו היתה מטיבה עימו אילו היתה מניחה לו לשבת במרחביה, ושילחת מישור צעיר יותר לקראו במקומו את נאומיו הכתובים. נואם לעיתים רחוקות, תמיד מן הכתב. קשה לדעת אם הוא נגרר אחרי חזן, או חזן אחריו. יחד הם מהווים מוכרת פאטטית לתקופה שבה היה השומר הצעיר גוף לוחם, מאמין בשלום וחותר לקראתו. נדמה שהוא שותף למיזוג סופי עם מפא"י, כדי לאפשר ליכוד של הגורדיה הזקנה כול, נגד הזרמים המכרסמים את הערכים המאובנים שהוא מאמין בהם.

ישראל ישיהושיעבי (המערך — מפא"י) — 61, שרידואר בישמול. מדבר במבטא תימני מדויק ונעים, היה בסדר כסגן יו"ר הכנסת, אך לא ברור מדוע היה צריך להיות שרידואר. אדם תקיף, שתלטני, בוטה בעצמו. עסקן שאין לו מיקצוע אחר.

גבריאל כהן (המערך — אחדות העבודה) — 42, מרצה להיסטוריה, שהובא לכנסת כדי לתת לסינתזה צביון אקדמי. אדם סימפאטי, פתוח למחשבה אך נדמה שלא מצא את מקומו בכנסת. הפר מפעם לפעם את מרות מפלגתו, אך אינו טיפוס של לוחם. נאומיו נשמעים כהרצאות סמינריות באוניברסיטה. מכיון שיש להם תוכן אינטלקטואלי, הם נבדלים לחלוטין מ-90% מהנאומים הנשמעים מעל הדוכן, אף כי אינם מחושים הרבה.

מנחם כהן (המערך — מפא"י) — 47, עסקן עדתי של שכונות דרום תל-אביב. אינו בולט כרסות. כמו חבריו ל-מיקצוע, מדבר בעיקר על עידוד הילודה, שכונות עוני, דת וכו', נושאים שכל מפלגה מניחה אותם לדובריה הספרדיים ה-מיקצועיים, מתוך תקווה להוכיח לציבור עד כמה היא דואגת לפשוטי העם, בעוד שהיא הולכת למעשה בכיוון הפוך.

חיים מגורייה (המערך — חרות) — 71, בעלת כשרון עילאי לחזון על אותו רעיון פשטני מאות פעמים בצורות שונות, תמיד בעברית פשוטה, ותמיד בצורה משכנעת. פולימסאית חריפה, שלעולם אינה עונה לגופי של עניין, אלא נאחזת

פשוט, צנוע, נאמן בלב ונפש למנחם בגין.

שלמה כהן-צידון (המרכז החופשי) — 46, התפלא בעצמו כשהושם במי-קום ה-27 ברשימת גח"ל. כשנבחרו 26, דרש שמישהו יתפטר, כדי לסנות לו מקום. כשאש לא עשה זאת, התפנה המקום עם מותו של אליהו מרידור ז"ל, ואז הכריז כי הוא הייב את מקומו לאלוהים, ולא למפלגה. כשנכנס לכנסת הסתכסך מייד עם עסקני מפלגתו, וירם לשורה רצופה של סקנדלים, וכשנסתבר לו שאין לו סיכוי להופיע ברשימת המועמדים הבאה של גח"ל, פרש. אחרי תקופת ביניים כסיעת יחיד, בה ניסה לתקת את שיטותיו, הצטרף ברגע האחרון למרכז החופשי, כי אחרת לא היה מקבל 120 אלף ל"י מתקציב מימון הבחירות. אדם שאפתני, בעל סיגנון דמגוגי, שהיה פעם תומך ברעיון השלום הישראלי-ערבי, אך החליט כנראה שכדי לו יותר לנאום נאומים אנטי-ערביים קי-צוניים ולקצור תהילה כלוחם ברקיע.

קלמן כהנא (פא"י) — 59, עסקן דתי, רציני יותר מרוב חבריו, לאומי-דתי בהשקפתו, אך שקט בסיגנונו.

קדיש לוז (המערך — מפא"י) — 74, יו"ר הכנסת, נושא בחלק נכבד מן האחריות לירידת קרנה, מכיון שלא היה מוכן להילחם למען הרשות המחוקקת בניגוד הרשות המבצעת. אדם הגון אך נוקשה, בלתי-גמיש לחלוטין, פורמליסט קיצוני ה-מקפיד על קוצו של יוד של התקנון. לא התערב במעשי חברי-המפלגה, ששינו את התקנון כמה פעמים כדי להגביל את אפ-שרויות סיעתו. אחר שנסתמו רבות מדרכי הפעולה של האופוזיציה, נתן תמיכה מוס-רית לנסיון לחסום את הדרך לשאלות.

יצחק דניאל לוי (מפד"ל) — 52, עסקן דתי-עדותי. תרומתו העיקרית לכנסת היתה מכול של שאלות על דברים של מה-בכך, בהן ניסה לשאול לחקת את ש-ת השאלות של סיעתו.

מאיר-יצחק לוי (אגו"י) — 76, המנהיג של סיעתו. מדבר עברית בהברה אשכנזית שאינה ניתנת להבנה, דבר שגרם לסדרני הכנסת לשאול אם יהיה תירגום. נושא העיקרי הוא תיאור הבית היהודי החם בעיירה במזרח אירופה שבראשית המאה. פאטטי — ללא שייכות למציאות.

שלמה לורנץ (אגו"י) — 51, מה-דורה מעודנת יותר של פורש הצעקן, תע-רובת של תלמידיהם ואיש-עסקים, מבלי שברור מה בולט יותר. כמו כל סיעתו, בנה קאריירה על פנייה לדיועות קדומות פרימיטיביות בשטח ניתוחי-המתים, ותוך כדי כך עושה עסקים מצוינים עם מפא"י, שאגו"י משרתת אותה, בתמורה מתאימה.

אמנון לין (המערך — מפא"י) — 45, אחד האנשים הפחות מושכים בכנסת. נכנס לכנסת, אחרי סקנדלים ממושכים, כפרוטק-ציונר (וחתן) של אבא חושי, עם מותו של בכור שיטתית ז"ל. לין הוא טיפוס של רודן קולוניאלי בדרג נמוך, בעל אינטלי-גנציה מוגבלת ביותר, שחצן, יהיר, חסר-הומור וקסם אישי. שונא ערבים ושוכר קהילינגים. ההקשבה לנאומיו גרמה לי-סבל גופני. בעיניו היה הטיפוס השלילי ביותר בכנסת, מלבד חיים לנזאר.

חיים לנזאר (המערך — חרות) — 53, הנואם המחריד ביותר בכנסת. נאומיו הוכיחו לי את קולה של סכין חלודה ה-מנסרת וכו'. מחקה את סיגנונו של בגין, אך בלי כישורו, פונה אל היצרים השפלים ביותר, כמו במיפקד של פלוגות-סער, גם כשהנושא הוא חוקי-בנייה או מיסים עירוניים. שונא-ערבים מושבע, שו-ביניסט כימעת פאטולוגי. בעיית הפורנוג-רפיה מעסיקה אותו כימעת באותה מידה כמו שלמות הארץ. בעיניו היה הטיפוס הש-לילי ביותר בכנסת, מלבד אמנון לין.

גורדיה (המערך — מפא"י) — 71, בעלת כשרון עילאי לחזון על אותו רעיון פשטני מאות פעמים בצורות שונות, תמיד בעברית פשוטה, ותמיד בצורה משכנעת. פולימסאית חריפה, שלעולם אינה עונה לגופי של עניין, אלא נאחזת

אותו מההקשר, מעוותת אותו ועושה ממנו עפר ואפר. מעולם לא שמעתיה מבטאת רעיון מקורי, המעיד על מחשבה עצמאית. לפני שנתמנתה ראש-הממשלה, באה לכנ-סות רק לעיתים רחוקות.

ג'בר מועדי (הסיעה הדרוזית) — 50, עוד קהילינג אילם. רוקד לפי חליל אדוניו, מעולם לא התרועע על עזל כלשהו שנעשה לערבי או דרוזי. השכלתו אפסית. נואם בערבית — ולא-דווקא משובחת.

שמואל מיקוניס (מפ"י) — 66, מחתיקי הכנסת. קצר תהילה בכנסת השי-שית בעיקר כאשר התקיף בשצף-קצף את רק"ח ואת ברית-המועצות. עשה מאמץ רב להתרחק מעברו, אך לא התכחש לו («בא-מת האמנתי לסטאלין, שגיתי»). שום יושבת-ראש מ-מקבוצת הגננות לא הצליחה להפ-סיקו בתום עשר דקות שלו, כשהיה ב-אמצע נאום בנוסח אסיפת-עם. כסיעת-יחיד

מיקוניס

קיבל את שיטת-הפעולה שהומצאה על-ידי סיעתו, ועבד קשה, מקובל על כל הח"כים, שהתייחסו בהומור להגזמותיו הציוניות.

יעקב מרידור (המערך — חרות) — 56, מיליונר בינלאומי. הופיע בכנסת פעם בשנה, ונדמה לי שלא נאם בה אפילו-נאום אחד. אומרים שרצה להתפטר, אך לא יכול היה לעשות זאת, מכיון שהמועמד הבא ברשימת גח"ל היה איש המרכז ה-חופשי.

יצחק נבון (המערך — רפ"י) — 48, אחד הספרדים המעטים שהגיעו לכנסת בלי קשר למוצאם. בעל חושי-הומור, מדבר לעניין, סימפאטי, הרבה מעל לרמה התר-בותית הרגילה של חברי-הכנסת. אחד מ-חברי-הכנסת המעטים שאפשר לגלגל עימם שיחה סתם, מבלי להשתעמם. בשנים הרא-שונות הציע הצעות שונות לשנינו פני ה-כנסת, אך כשרפ"י השגורה למפא"י התי-יאש וצימצם את הופעותיו במליאה. בעל דיועות חיוביות בעיניי ערבים, הפתיע פעם את הכנסת כאשר השמיע, מעל כס יו"ר הישיבה, נאום-ברכה בערבית רוטה לכבוד אורחים ערביים.

אריאם נח'לה (קידמה ופיתוח) — 56, אי-אפשר להגיד עליו דבר, כי קיומו לא הורגש בכנסת. כימעת ולא הופיע, ומ-עולם לא היום את קולו לטובת הערבים שברחו בו.

מרדכי נמיר (המערך — מפא"י) — 72, כימעת ולא בא לכנסת. נאם בה נאום אחד או שניים, על ענייני תל-אביב, לפני שהוכרח להתפטר מן העירייה בגלל מצב-בריאותו. לא התפטר מן הכנסת.

דבורה נצר (המערך — מפא"י) — 71, סגנית יו"ר הכנסת, וחברה ב-מקבוצת

בשנים, אשת-מפלגה שרופה, אך לא בלי חושי-הומור. כיו"ר הישיבה נהגה להתערב בדברי נאומי האופוזיציה ולהעיר להם הע-רות. עבדה קשה בכנסת, התייחסה ברצי-נות רבה לבעיות סוציאליות.

מרדכי סורקים (המערך — רפ"י) — 61, הגיקור של הכנסת. התפרסם בעיקר בקולו הרם, שאיפשר לו לקרוא קריאות-ביניים קבועות, כאשר שוחח שיחות פר-טיות במליאה, גבר קולו על קול הנואב במיקרופון. סורקים הוא איש-שיטון מוב-הק, תקיף, בעל פסיכולוגיה של בוס. דבר שבלט גם כשהיה באופוזיציה. כיו"ר ועדת הפנים הוא מונע ביקורת של ממש על ה-משטרה ושרות בתי-הסוהר.

טובה סנהדראי (מפד"ל) — 63, החברה החזית ב-מקבוצת הגננות. בתור יושבת-ראש היתה סובלנית יותר מחבריו-תיה ממפ"י. האשה והחוקה של מרכז ה-מפד"ל, אך שקטה וצנועה. אמה יהודיה.

יוסף ספיר (גח"ל — ליברלים) — 67, האיש האחראי לכך שמפלגתו נבלעת בהדרגה על-ידי תנועות-חרות. התחיל כבעי-דיועות מתונות בענייני ערבים, אך למעשה הכניע עצמו למרות הרחנית של בגין.

פינחס ספיר (המערך — מפא"י) — 63, כל עוד היה שרי-האוצר, בלט כ-כנסת בכוח אישיותו. למרות מיבטאו האי-יום ודלות שפתו, הצטיין בכישורו לדרוס את מתנגדיו בכל ויכוח — בין השאר הודות לשליטתו המפליאה בחומר ובמיס-פריס. חברי-הכנסת מכל הסיעות, מקיר אל קיר, מתייחסים אליו בהכנעה, כי אין כימ-עט איש ביניהם שלא קיבל ממנו טובות-הנאה, ושספיר אינו מחזיק שטר סמוי שלו בכיסו. היה זה רגיל לראות בכנסת מדוכן הנואמים, נישא אל ספיר ומתרפס ב-פניו בצורה המבישה ביותר. ספיר מאמין שלכל אדם יש מחיר, מעריך רק את האנ-שים המעטים שהוא נכשל בגילוי מחירם.

משה סרדינס (המערך — מפא"י) — 52, היה כוכב עולה בין הספרדים ה-מיקצועיים של מפא"י, שליח עסקני ה-התיישבות העובדת, עד שהסתכך בשערי-ריות במושב שלו והופל על-ידי חבריו. כשיחות פרטיות הוא אדם שקט ונוח לבי-ריות. נחשב לטיפוס של עסקן היוזע לה-פוך את מקומו במפלגה לעסק פרטי.

יוסף סרדין (גח"ל — ליברלים) — 63, לשעבר אחד הבוסים של מפלגתו, ש-הורד מנכסיו על-ידי יוסף ספיר. אלגנטי, בעל חושי-הומור, מהיושבי-ראש הטובים ב-מליאה. מצטיין בנאומים לאומניים קיצו-ניים, בהם הוא משתדל לעלות אף על דוב-רי חרות בקנאות סינטיטיטית. מחוץ ל-ישיבות שהוא מכהן בהן כיו"ר, הוא ממ-עט להופיע במליאה.

דיאב עובד (שיתוף ואחווה) — 58, עוד סוכן ערבי של מפא"י, שאינו גר-אח כימעת בכנסת, ולעולם אינו משמע את קולו לטובת הערבים. נואם פעם בחצי-שנה, בדרך כלל כדי לגנות את המישטרים כמדינות-ערב ולהעלות על נס את פעולת-ממשלת-ישראל למען השלום.

ברוך עוזיאל (המערך — ליברלים) — 68, איש סלוגיקי, נבחר על-ידי הליכ-רלים לפי דרישת משפחת ריקאנטי מבג-דיסקונט, מיוצאי סלוגיקי, תמורת תרומת-חיה למפלגה. קשה להעלות על הדעת סי-בה אחרת לנוכחותו בבית. מדבר תורכת-שונא ערבים.

מרדכי עופר (המערך — מפא"י) — האיש של אגד בכנסת, איש-כספים מצטיין ביציעי-הכנסת בעיקר בענייני-תחבורה. מוח פתוח, פיקח, הגיוני בעני-ייני חוץ וביטחון, מאנשי-המעשה הנמצאים במפא"י מטעמים מעשיים.

יוסף פישר (המערך — מפא"י) — 49, הגיע לכנסת בתור נציג בעלי-המלאכה, אך באמצע כהונת הכנסת השישית הופל-והורד על-ידי קבוצת יריבים באירגון בע-לי המלאכה. מאז נשאר בכנסת כצל, בלי

היו מופנים לעבר בעליהם המלאכה. התחביב שלו בכנסת היה לקרוא לי קריאות ביניים בענייני ערבים, שבהם אינו מבין דבר.

★ ★ ★

● **נתן פגד** (המערך — מפ"ם) — איש הימין במפ"ם, שגריר לשעבר, איש המיסד, עסקן פקח, שתרם תרומה נכבדה להבאת מפלגתו אל סף מפא"י, בעיקר מתור טעמים מגוונים והאינטרס של הי קיבוץ הארצי, שהוא שייך אליו. כאשר תצי טרף מפ"ם סופת למפא"י, ימצא גם את מקומו בנקל.

★ ★ ★

● **מנחם פרוש** (אגודי) — 54, הצעקן של מפלגתו, המסוגל בכל רגע להתפרץ בהתקפה היסטורית. ידידיו אומרים שהוא זקוק לפס כיאטר, אויביו אומרים שכל התפרצויותיו מפורקות ומבוזזות מראש. אדם גסירוח, החי על הסתה פרועה של אנשים פרימיטיביים, בעיקר בעניני ניתוחי מתים. משתמש בסקנולים שהוא מעורר בכנסת, כדי לאסוף כספים בחו"ל. בעל עסקים פרטיים משגשגים. כימעת כל חברי הכנסת שואלים את עצמם אם הוא עצמו מאמין למה שהוא מדבר.

★ ★ ★

● **שלמה פרדשניין** (גח"ל — ליב) — 67, מלווה לשעבר, דובר הסוחרים במפלגתו. אינו מתערב ואינו מתעניין בעניינים שמחוץ לתחום הכלכלי, ואינו מוסיף במליאה כשאין בה ויכוח כלכלי.

★ ★ ★

● **שמעון פרס** (המערך — רפ"י) — 46, הדמות הטראגית של הכנסת השישית. הגיע אליה כמנהיג רפ"י, אך ככל שעלה כוכבו של דין, שקע כוכבו שלו. בשנותיו האחרונות התהלך בכנסת כצל. מוכא ואומלל, עד שגם אויביו התלוננו על התעלות מפא"י בו. כנואם עולה פרס, כמוהו, על הרמה הרגילה בכנסת, אך תוכן נאומיו רדוד. שיטתו היא לקחת סיסמה המצמצמת יפה, להציג אותה כתגלית מדעית, להסיק ממנה מסקנות מופלגות. הרבר עושה רושם על אנשים פשוטים, אך כאשר תופסים את הסיסה היא חדלה מלקסם.

★ ★ ★

● **דויד פתל** (המערך — מפא"י) — 48, עוד ספרדי מיקצועי שכרטיס הכניסה היחיד שלו לכנסת הוא מוצאי העות. דיבר בכנסת פעם בשנה.

★ ★ ★

● **רחל צברי** (המערך — מפא"י) — עסקנית תימניה ותיקה, מורה לשעבר, מסוכסכת עם חברות מפלגתה ב"קבוצת הגנונות", המשמיות אותה. התיכוחים בין הנשים, לפעמים בצורת עקיצות ודברי זילזול הדדיים, והפכים את ישיבות ועדת השרותים של הכנסת לחרייה. לוקחת את ענייני שיכבות העוני ברצונות.

★ ★ ★

● **חיים יוסף צדוק** (המערך — מפא"י) — 56, עורך דין משגי. המעורר את קינאת חבריו למפלגה, ובעיקר העסקנים המיקצועיים, הטוענים כי מעמדו הציבורי עוזר לו להתעשר. אדם תרבותי, סביר, גנוני בענייני חוץ וביטחון, שאויביו מיצים אותו ככדאיניק. מועמד סביר כיו"ר הכנסת, ואחד המשפטים הרציניים בבית המחוקקים, בו יש חסד במומחיותו.

★ ★ ★

● **זאב צור** (המערך — אחדות העבודה) — 58, דוקטרינר מן האכסכולה הישנה ביותר, שלא נפרד אף מסיכמו, אחת של סוף המאה ה-19. נאומיו הם חרוזי מלולות על נאמי ברל כצנזלסון מלפני דור, והם משעממים להחריד. אחד הסיפורים היסטוריים הקיצוניים ביותר בכנסת, העולה בלהט הסיפוח אף על הדמוגים המיקצועיים של גח"ל והמרגים החופשי.

★ ★ ★

● **צבי צימרמן** (גח"ל — ליברליים) — 54, משפטן מחפה. מדבר לעניין, שינוש הוא משפטי. הפך את עצמו לדובר נרדפי הנאצים, אך נאלץ לסגת בכוחות פנים בשעת ההכרעה, אחרי שגח"ל הסתדרה בי עניין זה עם המערך. אויביו במפלגה משמיצים אותו, מאחורי גבו, כנרקיסיסט.

★ ★ ★

● **יצחק הנס קלינהופר** (גח"ל — ליברליים) — 64, פרופסור המוכיח כי הי כנסת אינה מקום אידיאלי לפרוסטורים. מומחה למישפט חוקתי, שבבואו לכנסת, לפני שמונה שנים, היה מלא להט פרורמי ורשל החלטה חוששה לשנות את חוקי יש

ראל. בינתיים נדף הלהט, והוא הצליח בכנסת השישית לנגוע רק בעניינים של מדי בכך. נאומיו מוכנים מראש, ערוכים בציר רת הרצאה של פרופסור לסטורגים קשור הבנה בשנה הראשונה. בעל רצון טוב, גוה לבריות, חיובי. התנגד כמה פעמים למות שנועדו לסתום את פיו בעזרת שינוי יים בתקנון. סיגנונו המרכזי אירופי נשמע רחוק ממצאות הארץ.

★ ★ ★

● **ישראל קרנמן** (המערך — מפא"י) — 63, הקומיסאר של מפא"י לענייני כסי בכנסת, האדם שהפך את הכנסת לחורמת-גומי בשטח הפרלמנטרי החשוב ביותר — החקציב. בעזרת קונויה עו גח"ל (בדר) ומפ"ם (שס"טוב) הוא שולט שילטון מוחלט בחקציב-הכספים, שהוא כלי-כח בכל הנוגע לכספים, לתקציב, לביקורת ולכל עניין כלכלי אחר שהוא חשוב לכמשלה. כמו ברעם ואוניה, קרגמן הוא חבר אידיאלי לפרלמנט של דמוקרטיה עממית, וקיר מה של אופוזיציה מרגיזה אותו בכל יום מחדש. אבי רעיונות מימון-המפלגות והעלאת אחוד-החסימה, קנאי, קטנוני, חסר חוש-הומור, מטיף-מוסר מיקצועי, חסר השכלה, האיש שישלש בכנסת השביעית, אם יהיה בה רוב למערך.

★ ★ ★

● **יוסף קרמרמן** (גח"ל — חרות) — איש-הכספים של מפלגתו, מיליונר וחתן גו של חייבת-המדינה ליונר אחר (מרדור). עסוק מדי מכדי לבזבז את זמנו בכנסת, מופיע לעיתים רחוקות ונואם פעם בשנה. דובר היוזמה הפרטית, פיקח, ענייני.

★ ★ ★

● **שלמה רוזן** (המערך — מפ"ם) — עסקן הקיבוץ הארצי והמומחה הכלכלי שלו, סיקח, שקול, גורל אכזר גזר עליו לשמש כיו"ר ועדת השרותים הציבוריים, מקום הריכוז של "קבוצת הגנונות". אם החזיק מעמד ארבע שנים בתפקיד זה, מבלי להתמוטט, מגיע לו פרס. מפ"מניק בעל הבנה, גמיש, בלתי-קנאי, בעל תחושה סוציאליט שיוויונית.

★ ★ ★

● **אסתר רויזנברג** (גח"ל — חרות) — 58, מתחרה רצינית של חיים לנדא, חבר מפלגתה, על כתר החייב הכל חייסכל ביותר. בית-היה שלא השתנתה מזה ארבעים שנה, קנאית עד זחועה, נוטה להתפרצויות היסטוריות כשפוגעים בפרות הקדושות שלה, אך מוכנה בכל רגע לפגוע בדברים הקדושים לאחרים. ("הקשר של הערבים לירושלים הוא בגלל איזשהו סוס...") נאומיה, המוכנים בכתב, הם חיבורי-בית ספר שוביניסטיים. צרת-מוח וצרת-אופק בלתי-סובלנית, חסרת פיקחות וחוש-הומור.

★ ★ ★

● **אלימלך רימלם** (גח"ל — ליברליים) — 62, רבי-שלעבר, יו"ר ועדת התרבות. לאומני-שיגרתי בתפיסתו, אך ללא

הגזמה. עסקן מן המניין, ותיק, בעל רמה תרבותית מעל לממוצע בכנסת.

★ ★ ★

● **יצחק רפאל** (מפ"ל) — 55, הי כיבשה השחורה של המפ"ל. דרכו רצופה השערוריות הא כולה שורה של עליות וירידות. עכשיו הוא נמצא שוב בעלייה. בעל כשרון בלתי-מוגבל לשאת נאומים משעממים בעלי פאתוס לאומני-מוזיף, אך מסוגל להתאים את עצמו לכל מצב ולכל קי, גם מינימליסטי, בהתאם לאינטרס של מפלגתו וסיעתו. המפלגה מלאה שמועות על דרך חייו וענייניו הכלכליים, אשר אורח הוא מגדיר כהשמצות של מקנאים. האיש המגלם בתוכו את כל התכונות של המיסד הדתי והמפ"ל — אים שבנה זולתו. בשנים האחרונות, מאו שערוריה תל-גיבורים, עיצב לעצמו ארשת של הוגה דעות, הוסיף לשמו את התואר דוקטור.

★ ★ ★

● **אריעזר שוסטק** (המרכז החופשי) — 58, השליט האמיתי של קבוצת פורשי חרות. שוסטק הוא הבוס הבלתי-מיוערת של הסתדרות העובדים הלאומית, אימפריה כלכלית קטנה שהיא העתק מדויק בועיר-אנפין, של האימפריה הכלכלית של מפא"י. על כל שיטותיה, כגון עסקנים מיקצועיים שלא התחלפו מזה דור, קופת-חולים פריטי, עסקים כלכליים נרחבים, הקצבו מן הסוכנות היהודית, ועוד. המלחמה בין שוסטק ובגין התחילה כשזה האחרון החליט שעל חרות להיכנס להסתדרות הכי לית, ובכך איים על בסיס כוחו של שוסטק. שוסטק הוא שבחר במרד, אשר ברע מסוים סיחר את ראשו של שמואל תמיר והביא אותו לעשות את השגאה שגרמה לסילוקו מחרות. שוסטק הוא רביוניסטי אמיתי מן המניין, המאמין בכנות בכל היסימות הישנות של הרביוניזם. תומך ביישטר הגזעני בדרום-אפריקה ובמישטרים פאשיסטיים אחרים בעולם, דבר ששיסר את המצב הכספי של המרכז החופשי. אדם פיקח, בעל חוש-הומור.

★ ★ ★

● **יוסף שופמן** (גח"ל — חרות) — 66, משפטן, בעלי-עשייה, אדם המלא תפקיד חיובי בעבודת החקיקה של הכנסת. היה אופוזיציונר מובהק, אך התרגל בנקל למעמדה של גח"ל כמפלגת-שילטון קונפורמיסטית. אופייני לשיכבה המנהיגה של חרות, שכולה מורכבת מיוצאי-פולין ש האופוזיציה נמאסה עליה. נואם טוב, ובדרך כלל לעניין.

★ ★ ★

● **שמואל שורש** (המערך — מפא"י) — 56, הדובר העיקרי של הבוסים של התיישבות העובדת. איש המיסד החקלאי-מיוזמי חוק המושבים, חוק התיישבות החקלאית ושאר חוקים הבאים להפוך את החקלאי לצמית של הביורוקרטיה המפלגתית. אדם יבש, איש-מנגנון מובהק.

★ ★ ★

● **בנימין שחור** (מפ"ל) — 53, איש התככים של מפלגתו, סגן שר-הדתות. כימי עס ואינו מופיע בכנסת.

★ ★ ★

● **מרדכי חיים שטרן** (גח"ל — ליברליים) — 55, התקווה הגדולה של מפלגתו שהתבדתה. שטרן אחראי לשערורייה הכלכלית העצומה של רסקו, שעלתה למדינה למעלה מ-100 מיליון ל"י. הדבר לא הפריע לו להופיע למחרת היום נעל דוכן הכנסת, להטיף מוסר לשרי-האוצר וללמד אותו פרק בתורת הכלכלה. (הקצרנית שי רשמה את דבריו יצאה למיסדרון ושאלה בתמיחה: "איך הוא מעז?" שטרן הוא יהודי אדוק, מלא סיפורים על עצמו ועל חיותיו, המאמין לכל מילה היוצאת מפיו. בדרך כלל הוא מופיע בפוזת של נביא בשער, דובר המוסר הצרופ והשכל הישר, בייחוד כשהוא חוזר ארוכות על המליצות השגרתיות ביותר. טיפוס מובהק של עסקן הרואה את עצמו כאינסלקטואל. בניגוד לרוב חברי הכנסת, הוא קורא ספרים.

★ ★ ★

● **ויקטור שביטוב** (המערך — מפ"ם) — 53, עשה קאריירה בכנסת החי-מישית כאופוזיציונר סוציאליסטי מובהק, שהוכיח באותות ובמיסטריון שדך השיל-טון היא גלוזה. הפך בכנסת השישית ל-טניגור הנהלב ביותר של אותו שילטון ושל אותה דרך. לולין פרלמנטרי, המסוגל ל-שאת נאום אופוזיציוני מנומק המסתיים ב-מסקנה שיש לתמוך בממשלה ולהצביע בע-דה, ושהנאשים האומרים עכשיו את אשר הוא אמר בכנסת הקודמת אינם יודעים מה הם שחם. סתגלן שיגיע רחוק.

● **יהודה שיערי** (ל"ע) — 49, מנהל חברות-הפיתוח, טכנורקט יבש בעל כחנות טובות. דובר היוזמה הפרטית המשתלבת במיסד. עסקן מן המניין של העיבר הציוני, כמו כל שטי הליע, ללא ברק וצבע.

★ ★ ★

● **חיים משה שפירא** (המפ"ל) — 67, שר-הפנים להלכה, שר-בליתיק למע-

שטרן

שה, מופיע בכנסת רק בהזדמנויות חגיגיות, לצורכי קישוט.

★ ★ ★

● **זאב שרף** (המערך — מפא"י) — 63, איש פשוט, נבון, ענייני, ללא גינונים. עסקן מפלגתי, נחשב למנהל מוכשר. אדם שאין לו אויבים, מלבד פיהם ספיר, אהוד על כל חברי הכנסת. בדרך כלל יש טעם להקשיב לנאומיו, שאין בהם ברק ריטורי, אך הטבולים בשכל ישר. מתייחס לכל טענה לגופה, בלי קשר לזהות בעליה. שר מיקצועי טוב.

★ ★ ★

● **אריה שרון** (המערך — מפא"י) — מצטיין בהיגוי עברי מורחב. במציאות של ישראל, שריהמשטרה אינו אלא דובר פרי-מנטרי של המשטרה, מבלי שיש לו השפעה מעשית עליה. נדמה שאין לו גם השפעה רבה על שרות בתי-הסוהר. אדם הגון, בעל תרבות מיוחסת והליכות-הנועם של המיוחס, שאינו רוצה להכיר בכך ש בעולם הערבי חלה מהפכה מאז הוא הכירו כשליח הסוכנות היהודית בשנות השלושים.

★ ★ ★

● **אמה תלמי** (המערך — מפ"ם) — 64, החברה הסימפאטית ביותר של "קבוצת הגנונות", שופעת רצון טוב. הליבולית כיו-תר מבין יושבי-ראש ממין נקבה.

★ ★ ★

● **יוסף תמיר** (גח"ל — ליברליים) — 54, בעל כשרון רב לפירסום עצמי, עסק בעיקר בעניינים מוניציפליים, עסקן שאפי-תני שהמיסד של מפלגתו אינו גותן לו להתקדם במהירות הרצויה לו. בלט בכנסת בעיקר בשטח השאלות.

★ ★ ★

● **שמואל תמיר** (המרכז החופשי) — 46, בתדאי מקלל את היום בו נגרר אחרי שוסטק ושם קץ לקאריירה שלו בחרות. דחאק תקופה קצרה לפני שזו נכנסה באופן בלתי-צפוי לממשלה. שאפתן בלי גבול וסתגלן ללא מתחרה. חזר לחרות אחרי ש נכשל בהקמת מפלגה ימנית מתונה ("המיש-טר החדש"), גינה את חרות על דבקותה בסיסמה של שני-עבריה-הירדן וארץ-ישראל השלמה, הטיף לשלום ישראל-ערבי. אחרי המלחמה, ואחרי שגורש מחרות, עלה על סוס הסיפוח, משתדל מאז להתחרות בבגן כסיפוחיסט קיצוני ביותר. לא בלט בכנסת — לא מבחינת הנוכחות ולא מבחינת הפעילות — בתקופת היותו חייב גח"ל, אך מאז פרישתו אימץ לעצמו את כל שיטות סיעתו, לפרטי-פרטיהן, ומציג אותן מאז כהמצאתו הפרטית. מפקיד-רעיונות בסיסיות גות ("אין קופירייט על רעיונות"). בניגוד לשוסטק, המכשע ככונותו בעניינים לאומניים, מעורר תמיר את הרושם שכל דבריו אינם אלא פרי חישוב טכני. משמי ציו, לעומת זאת, טוענים שהוא מאמין לכל מילה של עצמו. נוקט בנאומיו סיגנון פאתטי המתאים לאסיפות-עם ואינו נקלט היטב בכנסת. בלי מעצורים, תוקפני, גאון של פירסום עצמי וחסדי-בזר, הפך את רוב הכתבים הפרלמנטריים למשרתיו.

במדינה

העם

סוף

החופשה

על ישראל עבר קיץ קשה: הסלמה בגבולות, התרוצצות בקרב הפער, בחירות ל- הסתדרות והכנות לכנסת.

אבל העולם בילה את הקיץ בניחותה. כך, על כל פנים, יכול היה להתקבל הרור- שם מן ההודעה שפורסמה בניו-יורק, כי נציגי ארבע המעצמות יתכנסו לחידוש שיחותיהם על בעיות המרחב, שהופסקו לפני חופשת הקיץ.

אבל מתחת לפנייה של השלווה הדיפלומטית הזו, היה ברור כי העניין בוער. לסחיה לארצות-הברית ולברית-המועצות, שאינן רוצות להיגרר להסתבכות עולמית חדשה בגלל ישראל והערבים.

על כן, אפשר היה לנבא בוודאות מוחלטת: מייד אחרי ביקורה של גולדה מאיר בארצות-הברית, ומערכת-הבחירות לכנסת, יתחדש ברצינות הלחץ הכפול: של רוסיה על מצרים ושל אמריקה על ישראל, להגיע לידי הסכם.

הסיכויים להצלחה: פחות ברורים מאשר נראו לפני שהחלה חופשת הקיץ.

יחסים מרחביים

תורכיה ואיראן

— לאן ?

ברשימה הארוכה של מדינות מוסלמיות, שהשתתפו בפסיגה המוסלמית ברבאט, בל-טו נגד עיני משרד החוץ הישראלי שני שמות: תורכיה ואיראן.

שתי מדינות אלה, שתושביהן כמעט כול-לם מוסלמים, מקיימות מזה שנים יחסים סדירים עם ישראל. שתיהן גם היו, בתקופות שונות ובדרגות שונות, ברונג עם שכנותיהן הערביות.

האם מסמנת נסיעת השאח הפרסי ושר החוץ התורכי לרבאט מיפנה ביחסים ה-אלה?

בחירות ונפט. קשה היה לענות בווד-אות על שאלה זו. אך ברור היה, כי מאז מלחמת ששת-הימים חלה התקררות כלשהי ביחסי שתי מדינות אלה עם ישראל. בתור-כה היתה התוויה קטנה יותר: אמנם חשו התושבים שמץ של עלבון מתבוסת הצב-אות הערביים — אבל לא יותר מזה. בי-באיראן, לעומת זאת, נוצר, בפעם הראש-נה מאז יסוד מדינת ישראל, גל אנטישמי בקרב ההמונים. הגורם: הצתת מיסגד אלי-אקצה.

אבל לא רק בקרב ההמונים התעוררה שינאה לישראל. גם בדרג הממשלתי חלו שינויים:

● **בתורכיה,** בה שוררת הפרדה מוח-לטת בין הדת לבין המדינה, מתנהלת עתה מערכת בחירות חריפה ביותר. הבוחרים ה-תורכים ילכו לקלפי כשיעיים לפני ה-בוחרים בישראל, ואחד מנישאי המאבק שם הוא היחס לדת. ראש-הממשלה סולימאן דמי-רל סבור, כי יוכל לרכוש את קולות ההמו-נים השמרניים עלידי מחווה כלפי הדת. על-כן שיגר את שר החוץ שלו לרבאט — לגוף המוסלמי הראשון בו משתתפת תורכיה מאז הפיכת אתא-תורכ. דווקא צעד זה עלול לעורר נגדו את המשיכילים, שלמרות שביעות-רצו-נם מן ההתקרבות ההדרגתית אל המדינות הערביות, נסערו מן המשמעות הקלריקלית של שליחות שר החוץ.

● **באיראן** נעשו נסיונות מרוכנים של שני נציגי מדינות מוסלמיות להשפיע על השאה לנתק את היחסים עם ישראל. הראשון בידי נשיא פאקיסטאן, מוחמד יחיא חאן, ש-שהה 24 שעות בטהראן, בדרכו לרבאט. השני: בידי שר-החוץ של כוויית, שניסה ל-השפיע על השאח לפחות לחדש את היחסים הדיפלומטיים עם מצרים, שנותרו לפני תשע-שנים.

שידולים אלה באו על רקע מה שסופר לה מונד בטהראן מתאר כהתקררות שחלה לאחרונה ביחסים עם ישראל, אחרי ש-איראן ביטלה את דרישת-הבעלות על אי-בחרין, והודיעה שתשאיר את זכות ההגד-רה בידי תושבי אי-הנפט, שביעו בעד או נגד הסתפחות לאיראן.

* תורכיה: 30 מיליון מתוך אוכלו-סיה בת 33.8 מיליון; איראן: 24.8 מיליון מתוך 25.7 מיליון.

החליפה תמיד באופנה

אופנה הולכת אופנה באה.

הדגם שונה, האריג מתחדש, אך החליפה תמיד באופנה. לחליפה מוכנה או לפי מידה פולגת-דיאולן-מאסטר האריג האידיאלי.

אופנתי, באיכות מעולה, הדור ונוח.

פולגת

תשלובת הטקסטיל החדשה ביותר

דיאולן מאסטר - לגבר המקפיד בלבשו

אין כאן...

יש לי

SONY

רשמי קול-טלוויזיות-טרנזיסטורים
מערכות סטראו-פוניות

מסעדה
RESTAURANT

טריאנה
TRIANA

תל-אביב, רחוב קרליבך 12
Tel Aviv, 12 Karlibach St.

טל. 264949

מאכל שנה טובה
וגמר חתימה טובה

ערב
פאראסינולוגי

שם
חנן אברהם

בהרצאה על
ריפוי מגנטי
במגע-יד וממרחקים

ההרצאה תלווה בהדגמות של
ריפוי במגע-יד ודיאגנוזה של
מחלות באמצעות מטוטלת.

בבית-רוטשילד, חיפה.
ביום ראשון ה-28 בספטמבר
בשעה 8.30.

על הטיהורים בצמרת המצרית

לא הסתיר, בשיחות עם עיתונאים מערביים, כי אם ישנה תסיסה כזו — הרי שהיא מכחזת עלייתו „סוכני האימפריאליזם“, כדי לשים לאל מוֹמֵה יְמִינִית להפיל את עבד אל-נאצר, הלך בדרך הקומוניסטית הבדוקה: הוא הפעיל קצינים נאמנים לו. עבד אל-נאצר עצם עין, כי האמין כי שני המחנות ינטרלו זה את זה.

אולם בשבועיים האחרונים חל מיפנה חמור במאונ-הכוחות בצמרת: עבד אל-נאצר חלה לפתע, ורופאיו ציוו עליו לשכב בִּיְבוֹת ולוֹהִימֵנֵע מכל פעילות. שוב היתה הודעה הרשמית רק מסך-עשן. נאמר כי הנשיא סובל משפעת קשה. אך ברחבי מצרים עברה הידיעה כי חל סיבוך חדש במחלת הסכרת, שאילצה אותו לקבל טיפול רפואי בברית-המועצות בשנה שעברה. ואז נפלה פצצה, דווקא מעל דפי ה־עיתון הברירותי אל-חייאת: נאצר חולה

הפיתגם הנפוץ ביותר בקאהיר היה בי־משך השבוע שעבר: „כחלזה — עמוהו“ כלומר: ביקשו לפות את עיניה בכחל — ותחת זאת עיוורו אותה. הכחנה היתה לי־הודעה על מצבו המדיני של עלי סברי, ה־בוס של מנגנון האיחוד הסוציאליסטי.

בהודעה הרשמית, שפורסמה בא־לאהראם, נאמר כי עלי סברי הברית למצרים, בשוֹבו ממוסקבה, מערכת רהיטים שניתנה לו ב־מחנה על־די יִדְיוֹ בקרמלין. על כן — נאמר — הוענש עלידי הנשיא גמאל עבד אל-נאצר. בתחילה רוחו שמועות על עונש חמור מאוד: מעצר בית. אחר-כך הוסבר שרק הודח מתפקידו כראש הלישכה ה־אירגונית על המפלגה השלטת.

באוני המאוזן המערבי, יכלה הודעה זו להישמע סבירה. אך האזרח המצרי צחק. הוא הבין כי במצרים, בה עשו ראשי השלטון המיוחסים ככל העולה על רוחם

נאצר חולה סרטני?

סרטן. המיוחסים ברגלו לא נגרמו עלידי־סכרת, כי אם עלידי גידול ממאיר. ★ ★ ★ הִיוּ סוג הידיעות שכמעט לעולם אינן זוכות לאישור או להכחשה רשמית. גם ידיעת אל-חייאת נשארה תלויה בחלל ה־אוויר. אבל היא עזרה להבליט את נקודת־התורפה ש־מצרים: מצבו הגופני הרעוע של עבד אל-נאצר.

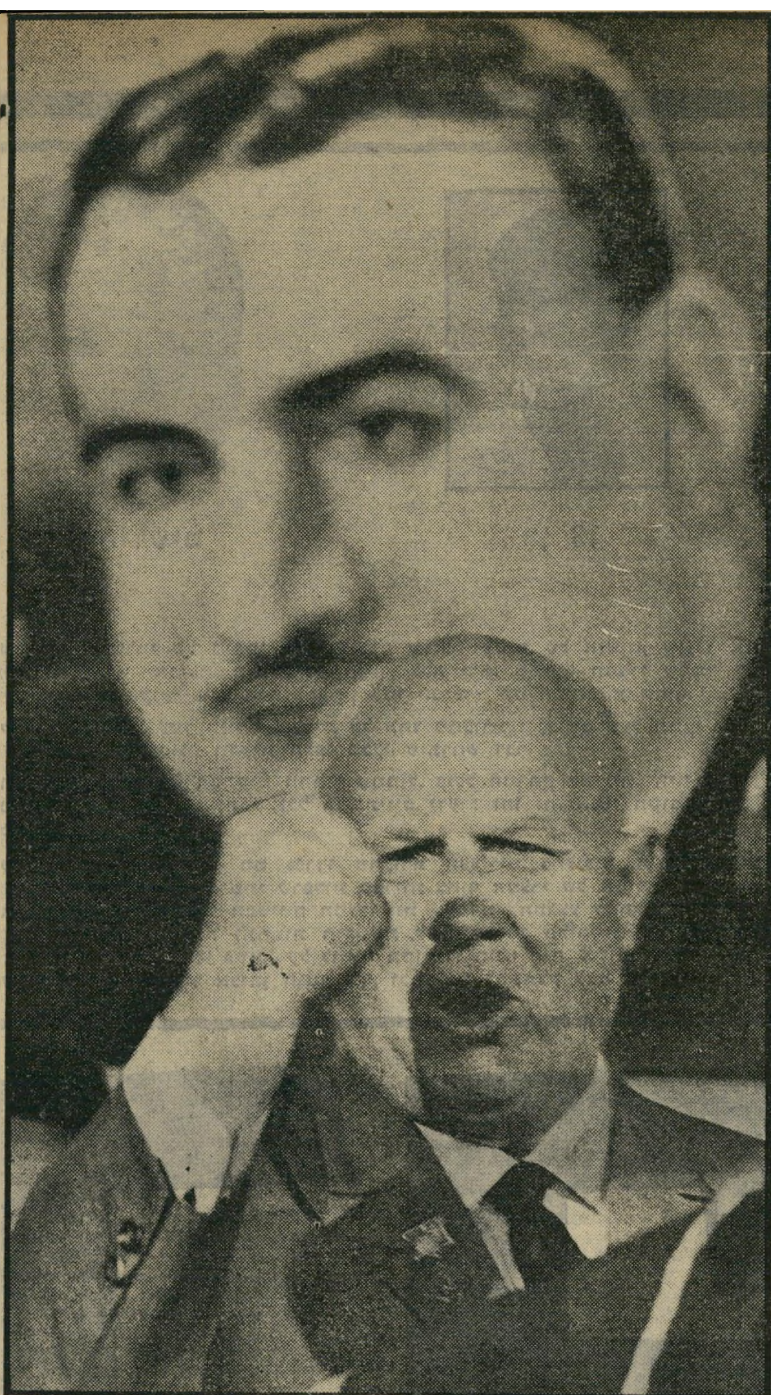
ההגדרה הקולעת ביותר ניתנה עלידי־לה־פִּגְאָרוּ הפאריסי (שאִינוֹ אוהב במיוחד את נשיא מצרים), אשר כתב: „מצרים חולה. נאצר חולה, המישטר הנאצרי חולה.“ בנצב זה לא היה מנוס מראיית ההדחות והטיהורים של השבוע האחרון כחלק מ־מלחמת־הירושה.

★ ★ ★ יִי לִי סברי היה המדינאי המפורסם ב־יִי יותר שטוהר. אבל הוא אדם חולה, ומאז לקה בהתקף־לב לפני תשעה חודשים, אינן רואים בו מועמד רציני לרשת את ה־שלטון. הוא שימש, לכל היותר, סמל ה־חזירה הסובייטית במצרים.

בענייני כספים ורמת־מחייה, ובה חיים גם כיום ראשי המישטר בארמונות, אין מעניי־שים ראש־משלה־לשעבר, והבוס המפלגתי בהוה, על עכירות מכס. משמע: הסיבה ה־רשמית באה רק לחפות על הסיבה ה־אמיתית. אבל במקום להסתיר את המציאות אחרי מסך של כחל ושרק — רק עוררו חשדות.

★ ★ ★ מִה היתה הסיבה האמיתית להדחתו של סברי?

כמו בהודעה הרשמית, היתה אמנם קשר־רה בנסיעתו למוסקבה, לפני קצת למעלה משבועיים. אבל מה שההודעה הרשמית לא אמרה היתה, כי עלי סברי נסע למוסקבה על דעת עצמו, וללא אישור הממשלה. עלי סברי מוכר במצרים כ„איש של מוסקבה“. הוא כבר נסע יותר מפעם אחת לשם. אלא שהפעם באה נסיעתו על רקע חמור במיוחד: התסיסה הפנימית הג־ברית נגד מישטרו של עבד אל-נאצר. תסיסה זו התמקדה בעיקרה בשורות ה־קצונה הבינונית של הצבא המצרי. סברי

כך התחיל הרומאן: כרושצ'וב בסאהיר

נות לצבא המצרי. הם קבעו, כי מבחינה צבאית טהורה אין צבא זה מסוגל להתמודדות טוטאלית עם צה־ל. ואילו במישור המדיני העליון, לא רצו הסובייטים שהצבא המצרי יפתח במלחמה שתסבך את צבא ברית־המועצות, ואולי תגרור אותו לעימות מזויין עם ארצות־הברית.

רגשות־העלבון והתסיסה של הקצונה ה־בינונית המצרית הופנו, על כן, נגד הקו הסובייטי הממתן — ונגד המפקדים הבכירים שייצגו קו זה. בהשלכה — הופנה הכעס גם אל עבד אל-נאצר.

נראה שהידיעות על מחלתו של הנשיא דחפו את הבלתי־מרוצים לתכנן פוטש צבאי לתפיסת השלטון בקאהיר. על כן היו, בין מאות הקצינים והפקידים שנעצרו או הודחו מעמדותיהם השבוע, רבים מבין הבלתי־מרוצים האלה. אבל כדי לאון את המכה, הדיח עבד אל-נאצר גם קצינים בכירים ו־סקנים, הידועים כתומכים המושבעים של הרוסים, ביניהם הרמטכ־ל ומפקד חיל־הים.

טיהור זה — שלוה בביטול ביקורו של עבד אל-נאצר בברית־המועצות — הדאיג את הרוסים עד כדי כך, שהם הריצו ל־קאהיר את סגן שר הבריאות, והו רופא, שטיפל בעבד אל-נאצר בשהייתו האחרונה בברית־המועצות, לכן אפשר היה להציג את שליחותו כביקור־חולים. אבל עיקר מטרתו היתה לשאול את עבד אל-נאצר: מה קורה בקאהיר?

נשיא מצרים ניסה להרגיע את מוסקבה, הסביר לה מה דחף אותו — והבטיח כי גם להבא יישאר ידיד נאמן שלה. למעשה, אין לו ברירה; הוא תלוי יותר מדי ברצון נה הטוב של מוסקבה, כדי שיוכל בנקל לבעוט אותה החוצה; אבל הוא גם ביקש להבהיר לה, שכל עוד הוא חי — לא ירשה חתירה תחת מעמדו. לא מצד אויבי הרוסים, ולא מצד אוהבי הרוסים.

האיש של מוסקבה — במקור: עלי סברי שהודח מהמפלגה

בן 25

בן 20

בן 13

בן 3 חודשים

שעה שיצאו לדרכם נפרד המפקד מאנשי הצפרדע. הוא ניגש אל אחד מהם, צעיר בלונדי יפה-תואר, ואמר לו: „רפי, אני מאמין בכם שתעשו את הבלתי-אפשרי. דרך צלחה.“ רבי-סרן רפי מילוא השיב למפקד תשובה חד משמעית: „המפקד, אל תדאג, זה יהיה 100 אחוז.“ אחר-כך יצאו הסירות המהירות כדרכן.

עתה, כשראו את ההבהקים, ידעו הקצינים שנותרו בחוף הישראלי, כי רפי קיים את הבטחתו: הטרפדות המצריות פוצצו, אחרי שהפליגו ממקום עגינתן האחרון, שם הוצמדו אליהם מיטעני-החבלה.

אולם לא עבר זמן רב, ומתוך המיפרץ בקע הבהק שלישי, שסימן התפוצצות נוספת, שלא היתה בתוכנית כלל. אי-אפשר היה לדעת את פישרה, עד שחזרו אנשי הקומנדו-הימי אל החוף. אז הסתבר כי סירה אחת חסרה. בדרכה חזרה אל החוף הישראלי אירעה בתוכה התפוצצות במפתיע.

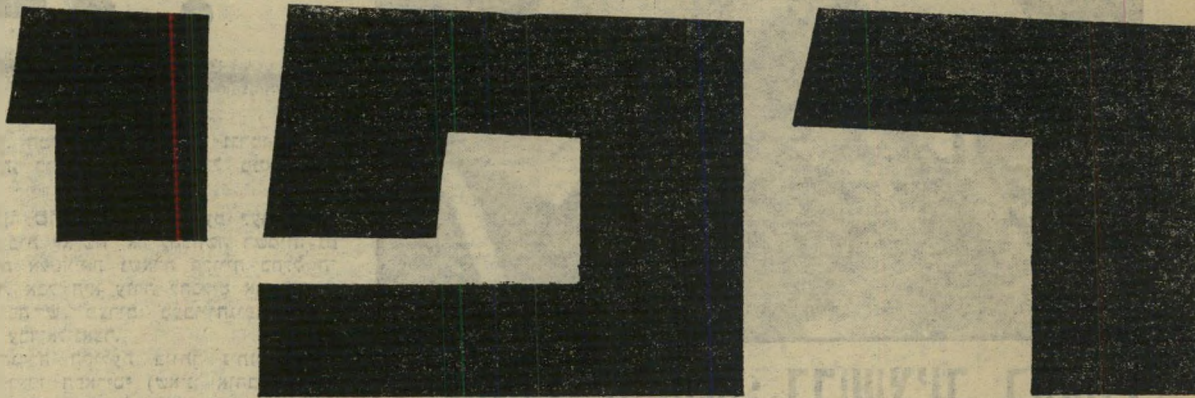
בתוכה היה גם רבי-סרן רפי מילוא. הוא לא זכה לראות את פרי מיבצעו הנועז. רפי מילוא נהרג במקום. חבריו שבסירה נפצעו אנושות, מתו בטרם הספיקו לחצצם.

על חופו המזרחי של מיפרץ סואץ ניצבה קבוצה קטנה של אנשים, שנעצו את עיניהם אל תוך האפילה. היה לילה חשוך, ללא ירח. מהחוף המצרי שמגד לא ניצצו האורות. בקושי ניתן היה להבחין במי המיפרץ המלחכים את החוף.

למרות הדומייה עמד המתח באוויר. כל אחד מחבורת הקצינים שעל החוף הגיב בחשאי מבט אל שעונו. הדקות חלפו מבלי שיתרחש דבר.

ואז לפתע בקעו שני הבהקים מהחוף שממול. בגלל המרחק לא ניתן היה לשמוע את קולות הנפץ שליוו אותם. אבל הממתנים ידעו: זהו זה. אנשי הקומנדו-הימי ביצעו את משימתם.

כמה שעות קודם לכן הם נפרדו מחבורת הצעירים בחליפות הגומי שיצאו למשימה הקשה — פיצוץ שתי טרפדות מצריות בחוף המצרי של המיפרץ. בהצלחת מיבצע זה תלוי היה גורל הפשיטה המשוריית שעמדה להתבצע למחרת היום. אם יפוצצו הטרפדות, תהייה הנחתות חופשיות להנחית את הלוחמים באין מפריע. אלא שלא היה זה מיבצע פשוט. על לוחמי הקומנדו הימי היה לנסות ולאתר אותן, בחשיכה גמורה, להצמיד אדניהן חומר נפץ, ולהספיק להסתלק לפני שיתפוצצו.

איש המצולות

המילה. אינך יכול, כשאתה מגלה מי היה רפי, שלא להיזכר בדמות נדירה אחרת — בגוליבר המסורסם, שנפל בקרב על הכינרת. אינך יכול להימנע מהמחשבה, כי בדיוק אל רפי נתכוונו מילות השיר, מה אברך ובמה יבורך. אינך יכול שלא להיזכר בי אימרה: „את האהובים עליהם, לוקחים הא-לים ראשונים.“

רפי בורך בכל ברכה עלי-אדמות. אביו היה מורה לחקלאות בבן-שמון, אחר כך מנהל בית-ספר כדורי. האם מורה לאנגלית. המשפחה החישה לפני כ-30 שנה בכפר ידידיה, מושב של יוצאי גרמניה. בד בבד עם עבודתם כמורים, טיפחו משק למופת. רפי, הילד האמצעי, אחרי האחות, גדל להיות עלם בעל יופי נדיר, בלונדיני חסון בעל עיניים כחולות-אפורות, שהעפיל לגובה מטר שמונים וחמש. אולם תכונותיו אף

אהבתו הראשונה
הסירה והים.
רפי, בהיותו בן 11, כחבר כובולון.

יואב בן-שחר? יואב לא מת, הוא חי.“ באותו רגע קם רפי מכיסאו, ניגש אל הטלפון. לפני שחייג את המספר של מפקדו ביחידה, פנה לעבר אשתו: „מוכרחים לגמור עם כל השחיתות והרצח שהם עורכים בנו. אני חונק.“

דמעותיה של רבקה לא עזרו. הוא חזר לשירות לפני כחודש, על אף ששנת החופש שנטל לא נסתיימה.

לוא ברכת

לוא חיים

רפי ורבקה נישאו לפני תשעה חוד-שים. „זו היתה אהבה ממבט ראשון.“ נזכר אורי, אחיו של רפי. „הם נפגשו במקרה ברכה — ולא נפרדו מאותו יום.“

רבקה מסרבת לדבר על הפגישה הרא-שונה: „אני לא יכולה.“ היא אומרת בלאט. „זה היה הרגע הנפלא ביותר בחיי. הגורל העיזר נתן לי את שנת האושר הזו.“

היא מספרת על שנה זו. ומסיפורה, ומ-סיפורם של הוריו ואחיו, ומסיפורי החברים, עולה דמות נדירה של צעיר שאלהים חננו בכל, של צעיר שהיה אדם, במלוא מובן

יושבים שלושתם, ומדברים באגדה ושמה רפי.

יואב

לא מת

א ת רפי לא ראה איש מעולם כועס. גם לא חבריו לקומנדו הימי. גם לא תחת עומס אימונים ולחצים עצומים. רק פעם אחת איבד את שלוחתו — ובעקבות זאת חזר לשורות הקומנדו.

„הוא היה אז אורה, בבית.“ מספרת אשתו, „הוא לקח שנה חופשה מהקומנדו-הימי, אחרי שש שנות שירות רצופות.“

„יש אצלנו בכפר ילד בשם ארו, בן שש. אביו נהרג במלחמת ששת הימים. והנה, אחרי כשנה, התקשרה אמו עם בחור אחר, יואב בן-שחר.“

„יואב הפך להיות לאבא לארו הקטן. אך האושר לא נמשך זמן רב. יואב נהרג בפעולה באי גרין. ארו התייתם בשנייה.“

ארו הקטן התארח במקרה אצל רבקה ורפי, כשהודיעו ברדיו את שמות ההרוגים באי גרין. כשהכריזו את שמו של יואב בן-שחר, קפץ הילד ממקומו וזעק בבכי: „הדוד ברדיו משקר! למה הוא אמר

ה רר אפלודי, מרוהט בטעם, בבית קטן בעתלית. דמות דוממת בכיסא. אשה צעירה יושבת ללא נוע. רבקה, אשתו מזה תשעה חודשים של רפי, אלמנתו מזה שבועיים.

היא קמה מכיסאה רק כדי לקדם בברכה את פניו של כל הנכנס. בחיך אפילו. היא יודעת כי כל הנכנס, בא כדי לחלוק כבוד לרפי, להעלות את זיכרו. וזיכרו של רפי, הוא כל מה שנותר לה. זיכרו ותמונותיו. והיא יושבת ומדברת בו. באגדה ושמה רפי.

ב בית בודד, טובע בירק, בכפר ידי-דיה ליד נתניה, וישיבים שבועה הנריי רי-אחיו הצעיר של רפי. האם, שושנה מילוא מלניק, אשה גבוהה ויפה, בעלת הופעה אצילית. היא יושבת שבועה על בנה, אך מכבדת את כל הבא לנחמה בקפה ועוגה. האב בצלאל, מדעס עיניים ועטור זיפי זקן-אבלות, מדבר ארום מאוד על בנו. אך הבן נוכח בחדר, גם ללא מילה.

האח אורי בן 22 יושב עם האלכוהם: „הנה רפי כשהיה תינוק. רפי עם גדי. רפי עם האחות הבכורה שלנו רעיה. שלוש תנו עם ההורים. רפי עם הסירה שלו. רפי. רפי שאיננו עור.“ הוא סוגר את האלכוהם.

של רפי ורבקה. היו מצויבים על מירדמים ועלילות גבורה. רפי היה תמיד דומם בשיחות אלו. מעולם לא סיפר מילה על עצמו: היה יושב ושותק. אך שתיקתו רעמה יותר מאלף סיפורים. "זה שהוא היה בקומנדרהימי היה סיוט בשבילי", מספרת רבקה. "אך אף פעם לא הראיתי לו את זה" היום, אין לה בביתה שום מזכרת מבעלה כאיש הקומנדרו, שום תמונה בבגד-קרפדה. הכל שמור בבסיס היחידה, מטה מי סודיות. "המפקד של רפי אמר שרק ב-20 שנה יוכלו לגלות פרטים על מה שעשה".

הדמעות מתפרצות לפתע, נגד רצונה: "עכשיו אינני מאמינה יותר בכלום. אין בשבילי יותר שום חג מאז, מלבד יום העצמאות".

שתי אהבותיו

רפי היה חבר בזבולון כשהיה כבר בן 11. נזכרת אמו. "מאז שאני זוכרת, הוא אהב את הים. אני אמנם אמו, אבל אני מרשה לעצמי להניד שהוא היה מושלם. מכל הבחינות. חייל, חילאי, אדם. אני יוצאת גרמניה, ובעלי בן מרוסיה. רפי גדל אצלנו בבית עם משמעת פנימית, אולי אפילו קצת ייקת".

רפי למד בחינוך אינורי עמק-חפר, על יד מדרשת רופין. כשהתגייס, חתמו ההורים על הסכמתם להתנדבותו לקומנדרו. על אף שחיו בגלל זה בדאגה מתמדת, לא עלה בדעתם להשפיע עליו לעזוב את היחידה. שתי אהבותיו היו לרפי — הים והחקלאות: "אנחנו ממשפחה חקלאית ותיקה", מספרת רבקה. "סבי היה המתיישב הראשון בעתליה. אחרי שאבי חלה, נהרס הבית. רפי הקים אותו מחדש. גם הוא היה ממשפחה חקלאית ותיקה. יחד עם זה, לא התמצא בהתחלה בשיטות החדשות של גידולי בננות וירקות, הוא רכש ספריה חקלאית, למד את הנושא, ונהיה מומחה בו. את שנת החופשה שלו הוא לקח במיוחד כדי לשקם את המשק של הורי. הוא ישב ולמד ספרות מיקצועית, כשהחליט לגדל מלפפונים, ניבא לו כל הכפר כישלון. המלפפונים היו הצלחה לא רגילה. כיום מגדל כל הכפר מלפפונים כשיטה של רפי".

כשבתות היו רפי ורבקה מבלים בצורה מיוחדת: היו נוסעים לכפר ידיה, לטפל במשק הוריו, שהיו בשליחות באוגנדה ב-חמש השנים האחרונות.

כל חיינו אנו מחכים

ביום שהודיעו לרפי על הפעולה, הוא קפץ הביתה מהבסיס להצי שעה,

האפילו על יופיו. "אפשר היה להתאהב בו בגלל כל אחת מתכונותיו לחוד", אומרת ריבקה בפשטות. ואכן, קצין הקומנדרהימי, ששמו הפך לאגדה אף בקרב יהודה זו, הקשוחה ביותר בצה"ל, היה, בין כל מי שהכירו, לסמל לסובל ואופי, מסירות ונאמנות. ולא רק כאיש-המצלות יצא שמו לתהילה. גם בפעילותו האזרחית, כחקלאי, הצטיין. האלים, שברכוהו בכל, לא ברכוהו בחיים. בגיל 26 לקחהו אליהם.

"היחסים בינינו היו כליכך מופלאים", ממשיכה רבקה לדבר בקולה השקט, "שאם אשתמש בביטוי התעלות-נפש, יהיה זה דל מדי. הוא קרא לי ריי. קרן-אורי. כשהייתי מציעה נולך לסרט, היה אומר שחבל על הזמן. הוא העדיף שנהיה יחד, שנשב ונשוחח, או נצא לטייל.

"זאת הייתה זכות גדולה כליכך להיות אשתו. אומרים שבדרך כלל מספרים את הדברים הטובים על משהו רק אחרי מותו. אבל אני הייתי אומרת לו כל פעם: "רפי, מה נתן לי את הזכות להיות אשתך? אשתו של משהו כליכך נפלא כמוך?" נדמה שאלו דיבורים רגשיים, נכון? מצחיקים אפילו. אבל זה מה שהרגשתי. שאני הייתי לי צידו של משהו לא רגיל, משהו מופלא. הזכות היא כולה שלי, הוא היה עונה לי. את נקודת ראותו של רפי קל להבין. רבקה היא יפהפייה נדירה, בעלת גיורה תמידית, עיני שקד ושיער שחור בוהק. לצד בעלה, הייתה אשת-חיל. היא עבדה מזה שנים כמוכירה בחברת עמיר של תנועת המושבים, בחפיפה. כשהייתה שבה הביתה, נהגה לעזור לרפי בעבודות המשק. "זה לא היה קשה, אף פעם לא הרגשתי עייפות. נוכחותו נסכה תמיד שלוה כזו. הוא אף פעם אמנם לא רצה לתת לי לעשות את העבודות הקשות. אבל אני התעקשתי להיות לידו. חשתי צורך להיות איתו כל רגע פנוי, לנצל כל דקה משותפת שלנו. כאילו קול פנימי אמר לי שאין לנו זמן הרבה ביחד".

זה היה סיוט

גם בשנת החופשה שלקה לעצמה, נשאר רפי איש הקומנדרו. מדי פעם היה מקבל צלצול טלפון, אורז את חפציו, ו-מסתלק. "אני צריך ללכת", היה אומר. מעולם לא סיפר על מעלליו, אולם הרמטכ"ל כתב במכתב התנחומים למשפחה: "הצלחת המכובד הייתה תלויה ברפאל, ו-רפאל ביצע את משימתו בשלמות". מדי פעם היו מתאספים החברים בביתם

כזה היה רפי

רפי מלניק ז"ל במדים. תמונה נדירה של רפי, שמיעט להיראות במדים. על חזהו מימין כנפי צנחן, משמאל כנפי העטלף, סמל הקומנדרו הימי. התצלום הוא מ-1966, והוא מנציח את רפי עם חיוכי התמידים.

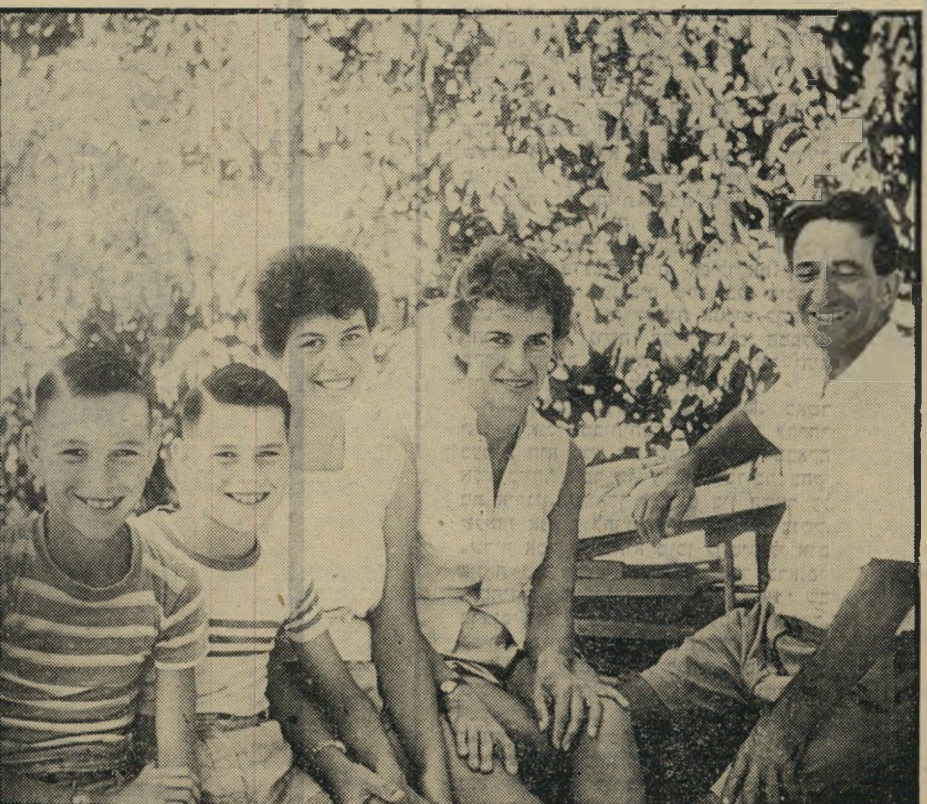
הוא אמר לי בעצב, זה שובר את ליבתי, מותו של רפי מצא את הוריו באוגנדה, ואת אחיו בנפאל, שם היה גם הוא בשליחות. את רבקה מצאה היגיעה בביתה. היא הגיעה מעבודתה, צללה לבסיס לש-אול מה איתו. "עוד לא הגיע", ענו לה. "פתאים נכנס לחדר הדון שלי גיקי. היה לו מבט משונה". מספרת רבקה. "רפי היה קשור מאוד לגיקי. הוא אפילו, נישא אליו להיפרד ממנו לפני הפעולה. ובהלחתי גיקי ביקש קוניאק וסודה. אף פעם לא היה שו-תה בשעה כזו. אני מחכה לרפי, אני מוראגתי, אמרתי לו. כן, כל החיים אנחנו מחכים, השיב לי כשהוא מסתכל עלי. שאלתי אותו: קרה משהו לסבתא או ל-משפחה? הוא שתק ואחר כך אמר: את, יודעת שאני אוהב אותך. רפי נפצע, צעקתי, לא, נהרג, הוא אמר.

אחיה של רבקה, דודו בן הדן, הנראה צעיר מגילו, שמע על כך דקות ספורות לפני כן. הוא טייל ברחוב עם רקס, כלבו של רפי, כשהבחין מרחוק בשלושה לובשי מדים של חיל-הים. הוא התחיל לרוץ לקראתם. נדמה היה לו כי רפי אחד מהם. לפתע האיש. הוא נזכר שרפי לא יצא לפעולה במדי-הייצוג שלו. הוא ראה אותם משוחחים עם שכן, וזה הצביע לעברו.

כשקרב דודו, פנה אליו קצין מבין ה-שלושה: "בוא הנה, בחור, בן כמה אתה?" שאל. "מספיק מבוגר בשביל לשמוע מה שאתה רוצה להגיד לי", השיב דודו. לי צווארו היה תלוי אות-הצטיינות שרפי קיבל מחיל-הים, ונתן לו במתנה. כששמע את בשורת האויב, קרע את האות וזרק אותה בפני הקצין: "לכו אתם והקומנדרו שלכם", זעק ופרץ בבכי נורא.

בשקט, ללא קול, ממשכיות הדמעות לרדת על לחיה של רבקה. היא מוחה אותו לאט, בתנועה עייפה של השלמה. "הוא היה כליכך מלא-חיים", לחשה יותר לעצמה מאשר לאחרים. "הוא כל כך נהנה מכל דבר שעשה, והוא עשה ללא הרף כל רגע שהיה ער. הוא מיצה את החיים כל-כך בעו, שהספיק בשנותיו המעטות יר-תר מאחרים בעשרות שנים. הוא היה חי כל-כך, שהמוות פחד ממנו. המוות לא בא אליו פנים אל פנים, הוא בא אליו מאחורי, כחשאי, כגנב".

רפי על שפתיים בנתנה עט אחותו. מאהריהם סירת הפייברגלאס שלו.

מימין לשמאל: האב בצלאל, האם שושנה, האחות הבכורה רעייה, האח הקטן אורי, ורפי בני המשפחה נהגו להסתפר, בימי שישי, בחצר ביתם, לשם היה בא ספר הכפר

המשפחה השלמה

במדינה

משפט

כך מקימים אירגון חבלה?

צאלח בראנסי, הנהשב בעיני רבים כי מנהיג הלא-קומוניסטי מס' 1 של ערביי ישראל, כבר נעצר לא פעם. אחת הפעמים הייתה ערב הבחירות הקדומות, כאשר יום הגשת רשימה של ראשי אל-אראד לבחירות. מעצרו האחרון של בורה-התיכון לשעבר נערך לפני חצי שנה, כאז הוא יושב בכלא רמלה — ממנו יצא שלוש פעמים לשמיעת משפטו בבית-המשפט הצבאי בלוד.

בשלביו הראשונים, הוגשו מספר כיסמי כים. בין השאר: הודעותיו במשטרה. פרקי ליטו סברי גריס לא התנגד להגשתן — ועל-יד כך הפכו מיסבכים כהילים. כאשר הגיע חורו לעלות לדוכן הנדלים, ביקש בראנסי לקרוא מיסמך ארוך, מיוסח בערבית כפרותית נמלצת. אך השופטים קבעו, שמסירת עדות אינה מיסגרת להשי מעת "אני מאמין" פוליטי.

הוא נאלץ, על כן, להסתפק במתן תשור

נאשם בראנסי

להתאמן בנשק — אבל לא זלכת

בות לשאלות סניגורו. היו אלה, בעיקרן, חזרה על ההודעה שמסר במשטרה.

המצב בארץ. כך מסר בראנסי, כי הודעה שנכתבה בעברית: "בהיותי בבית הסוהר ברמלה, בינואר 1968, נפגשתי עם הביב קהווי, עסקן פוליטי מפסוטה. הוא הכיר לי את ד"ר צובחי גושה מירושלים המזרחית. שוחחנו על המצב בארץ, ועל מעמדם המיוחד של ערביי ישראל. בהיותם מצד אחד חלק ממדינת ישראל, ומצד שני חלק מהעם הערבי.

"דיברנו על יכולתם הגדולה לעשות לי פיתרון המצב הקיים. דיברנו גם על כך ששום פעולה לא תצליח אם לא תהיה מאורגנת, והגענו למסקנה שתחילת כל פעולה חייבת להיות הקמת אירגון או מפלגה או משהו כזה.

"מיססי המפלגה יצטרכו אחר-כך לקבוע את מטרותיה ופעולותיה. אפילו אם יקבעו שצריך לפעול בעניינים שמצריכים אימונים בנשק, אפשר יהיה לשלוח אנשים להתאמן בחו"ל. ד"ר גושה העיר שאם המפלגה תקבע לעצמה מטרות חבלה, אפשר יהיה לזקוף את החבלות על השבון החזית.

אימונים בנשק לצעירים. כאשר יצא בראנסי מבית-הסוהר, המשיך להרהר בעניין. הוא פגש את שריף ביטאר מבאקה אל-גריבייה, סיפר לו על כך שדובר בהק מת אירגון, שיתכן שיחליט בין השאר על שליחת אנשים לחוץ-לארץ לאימונים בנשק. "שריף אמר לי שהוא מוכן להשיג לי אדם שיהיה מוכן לצאת לחו"ל", העיר בראנסי בחודשי אוקטובר ודצמבר 1968 שב בראנסי ונפגש מספר פעמים עם ד"ר גושה, בביתו בירושלים. בסיכום כל הפגישות הוחלט שבראנסי יתחיל לגייס מספר אנשים שיכריזו על עצמם כעל אגודה עותומנית. ד"ר גושה הציע צריך היה להשיג לגוף החדש כלי מזה שיוזקק לו למען ביצוע מטרותיו — אפילו יהיו אלו נשק וחומר נפץ לניצוץ חבלות.

"דוקטור גושה הציע לי לשלוח אנשים להתאמן", סיפר בראנסי לחוקריו, "אך אני היססתי קצת, אך אחר-כך הסכמתי. ידע (המשך כינוי 18)

לאן הולכים?

לתערוכת הפרחים!

הגדולה והמרהיבה בתערוכות

הפרחים שנערכו בארץ —

* רבבות פרחים מרחבי תבל * 15,000 ורדים *
הוורד הישראלי החדש — "אהבת יעל" * שזירות

פרחים ותחרויות * ביתו מסחרי.

בילוי סוכות עליז לכל המשפחה

* שייט באגם * גן חיות * פיקניקים.

הפתיחה ביום רביעי 24/9/69 בשעה 8.30!

בואו לראות ליהנות ולבלות בתערוכת הפרחים.

כרטיסים: רוקו ובמשרדים.

פרסום: א. נרבלום

לה נפלא...

להתרחץ ב-

דרמפון
סבון ללא סבון

שר-המשטרה איים לצאת בדשימה ספרדית עצמאית בבחירות לכנסת * ח"כ ישיש איים בהתאבדות * אחרים לחמו בכל האמצעים נגד סילוקם

יום הסכינים האדומות

היתה להסתגר, להתרחק מכל אפשרות של לחצים, ולפרסם את הדשימה הסופית של הנבחרים על ידיהם רק קרוב שכל האפשר להגשת רשימות המועמדים. כך אירע שהרבה דמויות שהיו משוכנעו כי הם ירוצו לכנסת הבאה גילו לפתע כי הקרקע נשמטת מתחת לרגליהם. בתנועת החרות היה המקופח הראשי איתן לבני, מזכיר חרות בתל-אביב, לבני, ששמו הוזכר בחורשים האחרונים כאחד הח"כים

לשיחה ארוכה עם פינחס ספיר ויו"ר ועדת המינויים ראוהן ברקת. באותה שיחה לא דובר אמנם על נורלו האישי של ששון, אלא על ייצוג עדות המזרח ברשימת המפלגה. ששון הודיע מפורשות שאם צומצם מספר בני עדות המזרח בין הח"כים של מפא"י, הוא יפרוש מהעבודה ולא יחס לצאת בקריאה לבוחרים בני עדות המזרח שלא להצביע בעד המערך. באותה ישיבה הצליחו להניח את דעתו

החלו להרעיש שמיים וארץ. נראה שהקובעים האחרונים לגבי רשימת המועמדים של מפא"י — גולדה מאיר, פינחס ספיר וראובן ברקת — לא היו מוכנים לטול עליהם את האחריות למה שיקרה למידחים אחרי ההדחה, מה עוד שאחד המועמדים להדחה במפא"י דאג להעביר לידעתם כי הוא יתאבד אם לא ייכלל במקום ריאלי. כתוצאה מכך נאמר לכל ה"מועמדים להדחה: "שום דבר אינו סופי.

גבי כשרושה תריסרים של ח"כ רי הכנסת השישית היו הימים הנוראים של תש"ל, הימים הנוראים ביותר שידעו מעולם. היו אלה הימים בהם עמדו לחרוץ את גורלם לא בשממים אלא במרכזי מפלגות שלהם: מי מהם ייכנס לכנסת ה"שביעית ומי יישאר בחוץ. הדיון שעמד להיחרץ לא היה פיליסי, אלא אנושי. כי במרבית המיקרים היו ה"מועמדים להדחה עסקנים ישישים, חברי

מודח גובר'ן

החדשים הוודאיים של חרות, גילה להפתע"תו כי הוצב רק במקום ה-20 ברשימת מועמדי תנועתו ברשימת המשותפת עם ג"ח"ל, מקום בלתי ריאלי.

ח"כ המרכז החופשי שלמה כהן-צידון, שהצטרף לתנועתו החדשה עם המנדט שלו תוך הבטחה מפורשת שמקומו מובטח במקום הרביעי ברשימת מועמדי התנועה, גילה רק ביום הראשון השבוע כי נדחק למקום ה"חמישי, שאפילו מנהיגי המרכז החופשי ר"ר אים אותו כבלתי ריאלי. אולם הגילוי היה מאוחר מדי מכדי שיוכל לארגן לעצמו רשימה עצמאית.

במפלגה הליברלית, שוועדת המינויים ש"לה קבעה את רשימת מועמדיה ברשימת גז"ל, התחוללה כמעט טרגדיה סביב מוע"דותו של ח"כ שלמה זלמן אברמוב, ה"משפטן בן ה-61, שאין מאחוריו כל קבר"צת לחץ במפלגה. נוכח הדרישה שהתעוררה במפלגה להציב במקום ריאלי נציג של ה"חקלאות הפרטית, הוחלט להדחיק את אבר"מוב ולהציבו במקום בלתי ריאלי. כשנודע הדבר לאברמוב, הוא החליט לפרוש ב"כבוד, העדיף להתפטר מאשר להיות מודח.

אולם אחרי הצהרה זו החלה שורה ארו"כה של פניות ולחצים על ראשי המפלגה, מצד גורמים שונים. חלקם הודיעו שלא ית"רמו לקרן הבחירות של המפלגה. אחרים, ביניהם עורך עיתון חשוב, הבהירו בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים כי דעתם על המפלגה הליברלית תשתה אם לא ימצא בה אברמוב את מקומו.

המפלגה הליברלית נכנעה. בניגוד להח"לטה קודמת של ועדת המינויים שלה, הוכלל אברמוב בין המועמדים הבטוחים, אחרי ש"פירסם הצהרה כי נכנע ללחץ המפלגה, ו"הסיר את התנגדותו לבחירתו.

אלה היו המאבקים הבולטים ביותר. מ"אחוריהם התרחשו עוד עשרות של טרגדיות קטנות, כשעסקנים ועסקנונים נלחמים ב"חירוק שיניים במערכה שקבעה את גורלם יותר מאשר ביום הבחירות. לגביהם לא ה"בוחר הוא החורץ את דינם, אלא עסקני ה"מפלגות שלהם.

מודח נמיר

של ששון. אולם כעבור יומיים הסתבר לו כי בכל זאת עומדים להדחיקו. ששון לא היסס, ניסח מייד מכתב התפטרות מן ה"מפלגה, עשה את כל ההכנות לכינוס מסי"בת עיתונאים ביום חמישי האחרון, בה עמד להודיע על הקמת רשימה ספרדית, שהוא יעמוד בראשה, שתתייצב בצורה עצמאית. רק אז החלו ספיר וברקת לחשוש מן ה"השפעה הפסיכולוגית של פרישת ששון,

שר-המשטרה שגילה בעוד מו"עד כי מפלגתו עומדת להעמ"ד בפני עובדה ולהוציא מהכנסת והממ"י שלה, איים לצאת ברשימה ספרדית עצמאית.

שהיתה מעמידה אותם כאילו הם מקפחים ספרדים, הבטיחו לו על דיברתם כי הוא יהיה חבר הכנסת השביעית, אם כי לא הת"חייבו כי ייכלל בממשלה הבאה.

ה"שיטה שאימצו לעצמן ועדות ה"מינויים של מרבית המפלגות בישראל

מודח הכהן

הפור יפול בישיבת המרכז ב"ום י"ה השבוע". כך נותר למודחים להמתין עד הרגע האחר

ח"כ המפלגה הליברלית שהודיע כי לא יציג את מועמדותו לכנסת השביעית, אחרי שנודע לו כי הוצא מהרשימה. רק אחרי שהוחזר לר"שימה בעקבות לחצים חזר בו מהתפטרותו.

רון ממש כדי להיחלץ באינו מידה נשאו איומיהם ולחציהם פרי.

אחד השיא נאלץ להמתין עד הרגע האחרון היה שרה-משה אליהו ששון (67). ששון לא העלה בדעתו כלל שחבריו למפלגה יעזו להדחיקו לא רק משרות ב"ממשלה הבאה, אלא גם מחברותו בכנסת. אולם באמצע השבוע שעבר נודע לששון כי ליד שמו ברשימת המועמדים אצל ועדת המינויים הוצב סימן שאלה גדול. ששון לא המתין כאחרים למועד מאוחר, החל לפעול מייד. יחד עם השר ישראל ישעיהו נפגש

מודח הכהן

כנסת מיקצועיים, שהוצאתם מן הכנסת היתה לגביהם סוף הקאריירה הציבורית שלהם. רבים מהם יכלו רק להכות על חטא על שהתנגדו לפני שנה להצעה להקים "בית לורדים" ישראלי, בית עליון נוסף, אליו יפרשו אותם העסקנים הפוליטיים שעבר עליהם הכלח.

אולם אם לגבי יהודים מאמינים, יום ה"כיפורים הוא יום הדין, בו נחרצים הגור"לות ושאחרייו אין לשנות דבר, הרי לגבי העסקנים המפלגתיים היה יום השלישי ה"שבוע, היום שלאחר הכיפורים, יום הסכ"נים הארוכות — היום שלאחרייו אין עוד מקום לשינוי. עד הרגע האחרון ממש ניסו רבים מן המועמדים להדחה להיחלץ בכל האמצעים שבידם, הכספים והבלתי כשרים, כדי להעביר מעליהם את רוע הגזירה.

מאבק הסטראגיקומי ביותר היה מאבקו של "סטראומיט הקרחים" של מפא"י — שלוש העסקנים הישישים, ש"חברותם בכנסת הפכה לתוכן חייהם היחיד: דוד הכהן (71), עקיבא גוברין (67) ו"מרדכי נמיר (72).

הטכניקה של הרכבת רשימות המועמ"דים השאירה אותם יום בהיר אחד, ללא כל הוצעה מוקדמת, מול העובדה שיצטרכו לפרוש מן הכנסת. טכניקה זו קובעת כי כל אחת מן המפלגות המרכיבות את ה"מערך בוחרת בעצמה את מועמדיה. ב"מפא"י בוחרים כל מחוז וכל קבוצת-לחץ את מועמדיהם שלהם ומגשישים אותם ל"ועדת המינויים.

אחוז מסויים מן המועמדים מוקצה ל"סניפים ולאירגונים השונים, בעוד אחוז מסויים נשאר לקביעתה של ועדת המ"י נוסים. שלוש הישישות ראו את מקומם מובטח על-ידי מרכז המפלגה. הם ידעו אמנם שפינחס ספיר, מזכיר מ"ע, הבטיח לאחרונה לשורה שלמה של עסקנים שהם יהיו מועמדי מרכז המפלגה, אולם את עצ"מם הם ראו מחוסנים מהדחה.

ברגע שהתברר לשלושה כי אין כוונה להעדת המינויים להציבם במקום ריאלי, הם

למה קלוד ומוניקה אוהבות את ישראל • הקינגס

קלאב" נפתח שוב • אמני ישראל משתוללים למען השלום

אנשי חברת הגר הרגישו כבר מזמן צורך נפשי עמוק לעשות משהו למען שלום, אבל לא ידעו מה.
חשבו והשבו, עד שבצאו מה לעשות והומינו את כל אמני ישראל להקליט כי עברית את הבמארה של ג'ון ויוקו: תנו שאנס לשלום. כי כידוע, האומנים הם נושיו איז של לפיד השלום בימינו של אריסטו פאנס.
מי לא היה שמן יפה ירקוני ויהורם גאון, השאר היו.
כדי להיכנס לאווירה של שלום ואחוה שחו כולם וירקו, ואורי זוהר אמר: "גם בקאנאה הקליטו אמנים את תנו שאנס לשלום".
יוסי בואי אמר: "כן, אבל שם קיבלו כסף".
אורי זוהר אמר: "יש לנו סיבות טובות מאד לשיר כאלה שירים בחינם, כי וכו'".
בומבה ציר שאל: "מי בעצם רוצה שלום?" וכולם צעקו: אני!!! אני!!! ודרשו לערוך הצבעה. אבל הענין התבטל משום מה, והי

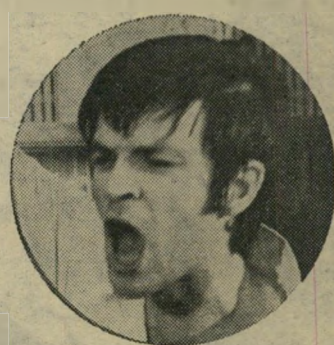
אמני ישראל: מי בעצם רוצה שלום?

לתת שאנס לשלום: טולידאנו

בומבה: מי רוצה?

איינשטיין: גולדה ונאצר

יאללה ביחד:

תנו שאנס לשלום!

אמנים ניגשו לתכלית, זאת אומרת לייכוח על התרגום.
חלק רצה לשיר: יאללה, ביחד !!! תנו שאנס לשלום!!!
וחלק רצה לשיר: גולדה ונאצר !!! תנו שאנס לשלום!!! הפעם כן עשו הצבעה והחליטו לשיר פעם ככה ופעם ככה.
סוף סוף החלו להקליט. מי שלא התפוצץ מצחוק שר או צרח או רקד או שחה ויסקי, ואף אחד לא שם לב לפועל במה צעיר של הצירצילים שהשתלט על ה מיקרופון ושר משהו לגמרי לא נוגע לעניין. אחרי רבע שעה שמו לב, והתחילו שוב, בלי לאבד אף טיפה מההתלהבות. יאולפי להט מחום, והזיעה ניגרה אך לאיש לא היה איכפת והשמחה והעליצות הרקיעו שמי קים.

מאוחר יותר נראו פניהם העליונות של הטכנאים, שלא איכפת היה להם להישאר עד הבוקר ולחנות בלוצת החינם. הי מסיבה נגמרה בשעות הקטנות של הלילה, ואנחנו מחכים בקוצר רוח לתשובה המצרית.

אלונה: מי שלא צחק, שר או רקד או שניהם

סילביה: עכשיו יהיו דר

הקינגס קלאב

מארי כריסטין וסמי מולכו, די

תלוש ארבעה עמודים אלה - פרא אותם ומסור הלאה

העולם הזה - כוח חדש * מוסף לבחירות * העולט הזה - כוח חדש * מוסף

מדוע נכשל הנסיון להקים חזית

שלום בבחירות לכנסת השביעית?

החזית שלא

48 שעות ייעשה נסיון מרכזי לי כרר אם אפשר להביא קביצה ייצוגית של אנשירוח ואמנים לי השתתף בחזית-שלום.

מתוך תקווה שנסיון זה יצליח, נתקיימה עוד באותו יום פגישה שנייה, יבה נוסחה טיוטה של מצע. לא היה בכך כל קושי, כי כל הצדדים הסכימו לניסוח שלא היה אלא חזרה כמעט מילולית של מצע הכוח החדש בכנסת.

★ ★ ★
לא שמאל, לא ימין

ב יום השבת שוב נתכנסו שלושת הי צדדים בדירתו של קינן. בפי דובר הקבוצה השלישית, גדי יציב, לא היו ידי עות משמחות. נסתבר כי הפרופסורים הי

אורי זוהר

מרכזיים, המזוהים עם עניין השלום, כגון טלמון, אריאלי, ברגמן ולבונטיק, השיבו תשובה שלילית. למעשה נשארה הקבוצה השלישית כמו שהיתה, ללא גיבוי אקדמאי או ציבורי של ממש.

על אף הרושם הקשה שעשתה הודעה זו, עלה בידי אורי זוהר להטות את הכף. בדברים נרגשים פנה אל הנוכחים, קרא להם לעי שות מאמץ גדול כדי להתנדב, הבטיח את תמיכת מיטב האמנים בישראל לחזית שתקום.

דבריו עשו רושם עז. בו במקום הוזמן עלידי אורי אבנרי לבוא לישיבת המרכז של הכוח החדש, שעמד לחדש את ישיבתו, כדי לשאת שם את דברו ולשכנע את חברי המרכז לקבל החלטה חיובית.

זוהר בא למרכז, נשא נאום גלהב ומלי היב. ושוב דבריו, אשר את הכף. אף של כל חברי המרכז היו היסוסים כבדים בי יותר, התגבשה בהדרגה דיעה חיובית.

ההיסוסים נבעו מעצם החליטה יחד של העולם הזה עם מק"י. כי במשך כל שנות קיומו, נמנע הי כוח החדש מלזהות את עצמו כי שמאל, ימין או מרכז. הוא כפר

וראשיה. הדבר בא דקות מעטות אחרי שדוברי הקבוצה השמייעו את מישאלתה לי הופיע בחזית אחת עם הכוח החדש.

★ ★ ★
נסיון נואש אחרון

ה תנהגות זו, בעיצומו של משאומתן, לא הותירה ברירה לכוח חדש. עוד

באותו ערב החליטה הנהלתו פה אחד, לנתק כל מגע עם הקבוצה הפלגנית. בזה יכול היה העניין להסתיים, וללא התלהבות ועקשנותם של שני אנשים שי פעלו בתום לב למען הקמת חזית גדולה: אורי זוהר ועמוס קינן.

השניים פנו בקריאה אישית נרגשת אל ראשי הכוח החדש, הפצירו בהם לחדש את המגעים להקמת החזית. הבטיחו לפעול לי יצירת בסיס סביר. הם אימצו לעצמם הצעה שנדונה עוד קודם לכן במשאומתן: שבראש החזית יעמוד אורי אבנרי, אחריו יופיע הד"ר משה סנה כנציג מק"י, ואחריו נציג הקבוצה החדשה. במקום הרביעי נקבע שלום כהן כנציג הכוח החדש, אחריו נציג מק"י, ואחריו שוב איש "רשימת השלום".

ביום החמישי בלילה נתקיימו שתי ישי בות דרמטיות. בתל-אביב נתכנס מרכז הי כוח החדש, המורכב משליחי התנועה בכל רחבי הארץ. בירושלים נתכנסה, באותה עת עצמה, ישיבה של קבוצת "רשימת השלום". בישיבה התל-אביבית, התגבשה בהדרגה הדעה שהאמצעים להקים חזית שלום אמרי תית נכשלו. אך ברגע שעמדה להתקבל החלטה סופית על כך, צילצל הטלפון. אורי זוהר, שהיה בכינוס הירושלמי בדירתו של המאמטיקאי הצעיר פרופסור שאול פוגל, הודיע כי הצעתו נתקבלה באותו כינוס וכי יש סיכוי למצוא לה תמיכה ציבורית רחבה, וביקש לחדש את המשאומתן.

קריאה טלפונית זו מנעה החלי טה שלילית של הכוח החדש. תחת זאת נתקבלה החלטה חיובית שי אמרה:

"המרכז מטיל על ההנהלה לעשות נסיון אחרון לבדוק את האפשרות של גיבוש חזית-שלום רחבה ביותר, שלא תישא חר תס של שמאלנות. המרכז מחליט שהוא מתכנס מחדש במוצאי-שבת הקרובה, כדי לבדוק אם התממש התנאי הזה."

למחרת בבוקר, שוב נערכה ישיבה בדיר תו של עמוס קינן. השתתפו בה חברי הנהלת הכוח החדש, משלחת של מק"י בראשות משה סנה, וכמה מחברי הקבוצה השלישית.

באותה ישיבה סוכם, על פי בקי שת אנשי הכוח החדש, כי תוך

אולם לנימה חיובית זו הצטרפה מן הרגע הראשון נימה שנייה, שלילית לחלוטין: הי תכונה להופיע בבחירות כרשימה עצמאית, אפילו אם אין לה כל סיכוי לעבור את אחוז החסימה. כלומר: האיום לפצל את מחנה-השלום המצומק, לקחת ממנו אלפי קולות שכלל לא יזכו לייצוג בכנסת, וב צורה זו להוריד מנדטים מכוות-השלום הקיימים.

שתי נימות אלה שימשו בערי כובייה. ברור כי חלק מאנשי הי קבוצה שאפו בכנות להקמת חזית. ברור שחלק אחר, שזוהתו נתגדי תה רק בהדרגה, שאף מראש לי פוצץ נסיון זה, ולהגיע לרשימה פלגנית עצמאית בכל מחיר.

על רקע קודר זה התחיל המשאומתן המחודש. נציגי הכוח החדש פעלו בו מתוך מגמה מרכזית אחת: למנוע, כמעט בכל מחיר, את פיצול קולות השלום. אנשי הקבוצה החדשה הופיע במשאומתן זה בטענה שהם מייצגים קבוצה גדולה של פרופסורים ואנשירוח. צירופם למחנה גדול ומשותף נראה חיובי ביותר. וכך, תוך קשים מובנים, התחיל המשאומתן לי התפתח.

וא, בעיצומה של ההידברות, נעשה מעי שה חמור ביותר. הקבוצה קראה ביום הי שני, למחרת ראש-השנה, למסיבת-עתונאים. שם הכריזה סופית על הופעתה בבחירות ברשימתה הפלגנית, לה נתנו את השם "רשימת השלום". לקביעת עובדה זו הוסיי פה מישאלה מוצהרה להקים חזית עם הי כוח החדש ומק"י.

באותה מסיבה נתגלתה תופעה חמורה נוספת. בין אנשי הקבוצה הופיע דויד ארני פלד, יהלומן תל-אביבי, שתפס בעבר עמדה בצמרת הכוח החדש. הוא הורחק משם, למחרת המלחמה, אחרי שחתם על כרוז משותף עם אנשי מצפן ושמעון צבר, שי תבע נסיגה מיידית מן השטחים ללא שלום, ועל כרוז שני שיגנה את התנהגות צה"ל בשטחים המוחזקים. כרוז שני זה, שנוסח עלידי נתן ילין-מור, פורסם בפראבדה, ו זכה בציבור לכינוי "כרוז פראבדה".

ארנפלד הופיע באותה מסיבה, חילק בה כרוז נגד תנועת העולם הזה — כוח חדש

ב יום הישרשי האחרון היה נדמה כאילו רעיון "חזית השלום" מת.

ראשיתו של רעיון זה היה על גג ביתו של עמוס קינן, ברחוב סירקין בתל-אביב, לפני כמה חודשים. שם, בפגישה בלתי רשמית, הושמע לראשונה חזון נועז: שכל שוחרי-השלום בישראל יתאחדו בבחירות אלה ברשימה גדולה אחת, ישכחו את ההבדלים ביניהם ויתלכדו סביב עקרון אחד מרכזי: שיש לפעול למען השלום.

באותה ישיבה השתתפו, מלבד המארח, ראשי תנועת העולם הזה — כוח חדש, כמה פרופסורים, פורשי מפ"ם מחוג שי"ח (ברובם בני קיבוצים, שלא הלכו עם יעקוב ריפתיין בשל סגירתו לברית-המועצות), אנשי האופוזיציה של מק"י ואישים בלתי-תלויים שונים.

אורי אבנרי הציע בישיבה להי קים רשימה גדולה משותפת, שי בראשה יעמוד פרופסור יעקב טלמון או אישיות בלתי-תלויה בעלת רמה דומה. הוא הציע מי ראש שני תנאים: שהרשימה תהי יה רחבה, ושלא תהיה לה גושפני קה שמאלית קיצונית.

מאותו רגע פעלו שני אנשים — אורי זוהר ועמוס קינן — במלוא המץ כדי

עמוס קינן

לגייס את אנשי-הרוח, שהשתתפותם היתה חיונית. אולם הם נחלו במהרה אכזבה קשה. הפרופסורים העיקריים שייסדו את "התנועה למען שלום ובטחון" סירבו להצטרף לכל יוזמה פוליטית שהיא.

ערב הבחירות מתסחררות היה נדמה כאי לו הרעיון מת מחסור דם.

★ ★ ★
שתי ישיבות דרמטיות

א זרב המחרת בחירות אלה קם הי רעיון לתחייה — בצורה אחרת לגמרי. על גג ביתו של עמוס קינן התכנסה שוב ישיבה. הפעם לא הוזמנו אליו אנשי העולם הזה — כוח חדש, שהיו בין האנשי הבינים של הנסיון הקודם. תחת זאת בלטו שני אנשים — נתן ילין-מור ומרצה צעיר לסוציולוגיה בירושלים, גדי יציב. הצטרפו אליהם אנשי שי"ח.

קבוצה זו פתחה מחדש במשא ומתן. המטרה המוצהרת: להקים "חזית שלום" שתהיה "הזרקה

4 שנים

מצע תנועת העולם הזה - כוח חדש לבחירות לכנסת השביעית

בארבע השנים הבאות יותר מאשר בכל עת אחרת, דרושה נוכחותו של כוח חדש בכנסת - כוח המשוחרר מתפיסות ישנות ומאיניטרסים כיתתיים, המוכן לפלס דרכים חדשות למחשבה ולמעשה.

בארבע השנים שעברו הוכיחה סיעת העולם הזה - כוח חדש בכנסת, על אף היותה סיעת יחיד בלבד, שכוה חדש כזה, הנאמן לעקרונותיו, יכול להטביע את חותמו על בית המחוקקים, לחסום את הדרך בפני מוזמות רודניות והתדרדרות לאומנית, ולהשמיע קול של הגיון ואמת הנשמע למרחקים.

בארבע השנים הבאות נמשיך בדרך זו ונשתמש בכל הכוח אשר ינתן לנו עלידי הבוחר הישראלי. מעשינו ודברינו בכנסת חשיית - הם המצע שלנו לכנסת השביעית.

במיוחד נפעל בכנסת השביעית למען עשרת העקרונות הבאים:

יישוב הפליטים

יש לגשת מייד ליישוב הפליטים, כחלק ממאמץ מתוכנן ליצירת אווירה חדשה בארץ ובמרחב, לקידום כינוי השלום.

"מטכ"ל לבן"

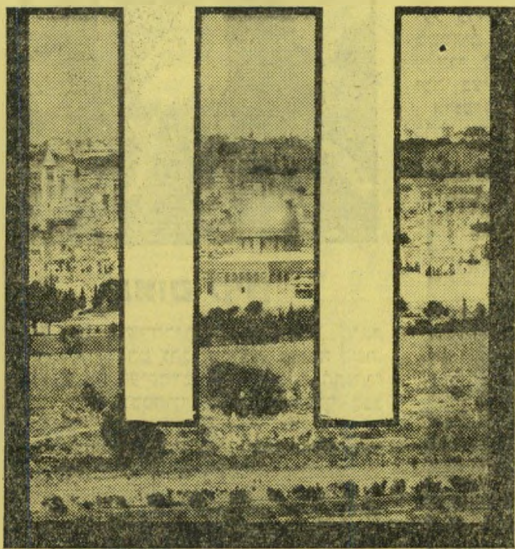
תיכנון וביצוע יוזמות שלום מחייבים את קיומו של גוף בדרג עליון, בעל צחת מעולה ואמצעים בלתי-מוגבלים. נחזור על דרישתנו להקים "מטכ"ל לבן" - מיניסטריון לענייני השלום, בראשותו של שר מרכזי בממשלה, שירכו את מיטב המוחות, המכשירים והמשאבים לפעולה רצופה ותכליתית לכיבוש השלום. ניתן לביטחון אשר לכיטי חון - ולשלום אשר לשלום!

3. שבירת השיעבוד למנגנוני

המפלגות.

חוקה כתובה

המישטר בישראל הוא דמוקרטי להלכה. ניאבק כדי להפכו למישטר דמוקרטי של ממש, בו מובטחות זכויות

האזרח עלידי חוקה כתובה, המשוריינת בפני רוב שרירותי בכנסת, ובו אפשריים חילופי-שילטון סדירים על פי רצונו החופשי של האזרח. נתבע חקיקת חוקה שלמה בכנסת השביעית.

עריצות מנגנוני המפלגות

המיכשול העיקרי לכינון דמוקרטיה של ממש בישראל הוא מחותן של המפלגות הוותיקות, שהן גושים פוליטיים-כלכליים המושעי

בארבע השנים הבאות תעמוד ישראל בפני הזדמנויות גורליות ובפני סכנות חמורות.

בארבע השנים הבאות עלולה ישראל לאבד לנצח את הסיכוי להשיג שלום, שיבטיח את עתידה, ביטחונה וחיי בניה.

בארבע השנים הבאות עלולה להתבכש בישראל רודנות הדי-מפלגתית, שתדרוס את החירויות הדמוקרטיות ותקרב את המדינה למתכונת של "דמוקרטיה עממית".

בארבע השנים הבאות עלולה ישראל להידרדר למשבר כלכלי שלא ידעה כמותו.

בארבע השנים הבאות יש חשיבות מכרעת לקיומה של סיעת לוחמת, יעילה ובלתי מתפשרת בכנסת השביעית, כדי שתצביע ללא ליאות על ההזדמנויות לשלום, וכדי שתתמודד ללא הרף עם הסכנות החיצוניות והפנימיות.

השלום הוא אפשרי

השגת השלום היא יעד מעשי. הוא לא יושג עלידי מישאלות חסודות ומליצות נבובות. השגת השלום מחייבת מדיניות פעילה, בעלת מטרות ברורות ודרכי-ביצוע יעילות.

אין נסיגה בלי שלום

לא תהיה נסיגה מן השטחים המוחזקים עלידי צה"ל אלא כמיסגרת שלום של ממש, שיבטיח את קיומה, עתידה וביטחונה של ישראל.

מדינה פלסטינית

השותף העיקרי והראשון לשלום הוא האומה הערבית הפלסטינית. על ממשלת-ישראל להכיר בקיומה ובזכויותיה הלאומיות של אומה זו, ולעודד אותה להקים לאלתר הנהגה לאומית מוסמכת. ינוהל משאומתן לכינון שלום רשמי וישיר בין מדינת-ישראל ובין המדינה הערבית הפלסטינית אשר תקום בארץ-ישראל.

גבולות פתוחים וערובות ביטחון

השלום בין ישראל ומדינת פלסטין יכול ערובה ממשית מוחלטת לביטחון ישראל, חיי פשיתנועה בכל רחבי ארץ-ישראל, גבולות פתוחים בין המדינות, פתרון בעיית הפליטים ושמירת אחדות ירושלים, כבירת ישראל ופלסטין.

יוזמות שלום

בד בבד עם החתירה הפעילה לכינון שלום בין ישראל והאומה הפלסטינית תשאף ישראל, בכל הדרכים ובכל הייטות, לשלום צודק ובר-קיימא עם מדינות-ערב השכנות, על סמך ההכרה ההדדית בקיומן, בריבונותן ובשלמותן הטריטוריאלית של כל מדינות המרחב. לצורך זה יש לחייב כל יוזמת-שלום כנה, ישירה או עקיפה, גלויה או סודית, שתקרב את הצדדים למשא ומתן ולהסכם.

נגד כל סיפוח

כדי לקדם את השלום, על ממשלת-ישראל להצהיר בצורה חד-משמעית שאין היא שואפת לסיפוח שטחים כלשהם, בכל צורה שהיא, מעבר לגבולות ישראל ב-5 ביוני 1967, בכפוף להסדר בעיית ירושלים. שינוי גבולות סבירים ייתכנו על פי הסכם הדדי, לטובת שני הצדדים.

נגד התנחלות

עד לכינון השלום, יש להימנע מיצירת עובדות מוגמרות כלשהן בשטחים המוחזקים, כגון התנחלות מכל הסוגים, ובכללה התנחלות המוגדרת כארעית. יש להקפיד מכל מישר על כיבוד זכויות-האדם של תושבי השטחים המוחזקים, להימנע מדרכי

1. שמירת ביטחונה, שלמותה

ורביבונותה של ישראל.

מדינת ישראל

קיומה של מדינת-ישראל הריבונות, ושלמותה הטריטוריאלית, אינם נושא לוויכוח ולי מיקוח. נקדש מלחמה על כל המוגמות, בישראל ובכבר, לפירוק המדינה ולפגיעה בגבולותיה.

צה"ל

זכותה של ישראל להגנה עצמית אינה ניתנת לעירעור. בהיעדר שלום, משמש צה"ל ערובה ממשית לקיום המדינה ולחיי תושביה. נטפח את הכושר, המוסר והרוח של צה"ל, כצבא של הגנה. נחסום את דרכו של כל המינסה לפגוע בטוהרה-הנשק ולהטביע על צה"ל חותם של צבא כובש ותוקפני. נשקוד על ציוד צה"ל בכל הכלים הדרושים למילוי תפקידו.

2. שאיפה פעילה לשלום יש-

ראל-ערב.

השלום - יעד עליון

השגת השלום בין ישראל והעולם הערבי היא היעד הלאומי העליון בדורנו. נילחם בייאוש מן השלום, כשם שנילחם בשוביניזם המתנכר לשלום. המתויאש מן

ביקורת על המפלגות

● לשם הבטחת הדמוקרטיה, יש לאסור על מפלגות פוליטיות להחזיק בעסקים כלכליים ובשרותים סוציאליים, במישרין או בעקיפין. יש לאסור עליהן לקבל תרומות מחו"ל, במישרין

או באמצעות הסוכנות היהודית, בגלוי או באמצעות "מיפ" עלים קונסטרוקטיביים". יש לחייב את המפלגות לנהל פנקסים גלויים, שיהיו כפופים לביקורת מבקר המדינה ולפירסום ברבים. יש להבטיח את הדמוקרטיה הפנימית במפלגות באמצעות מבקר המדינה.

שיטת בחירות יחסית

● קיימת סכנה מוחשית של הידרדרות נוספת של המישור במדינה, עד כדי הפיכתו לדמוקרטיה עממית, בה תשרוט מפלגה אחת או פדרציה של מפלגות. נילחם בכל מגמה לחסל את האופוזיציה בישראל, אם עלי ידי העלאת אחידה חסימה, אב עלידי הנהגת שיטת בחירות אזורית.

מדינת חוק

● שילטון החוק חייב להיות מוחלט. נילחם לאיסור חקיקת שריר ולביטול תקנות-החירום. הדאגה לביטחון הפנימי חייבת להיות צמודה להליכים משפטיים סדירים.

פיקוח על הביורוקרטיה

● הביורוקרטיה הממשלתית חייבת להיות כפופה ל"פיקוח חמור ורצוף, וזכויות האזרח כלפיה חייבות להיות מובטחות. לכן יש להגביר את סמכויות מבקר המדינה, ולחייבו לפרסם את מלוא מימצאיו, וחד עם הפרטים האישיים של האשמים בש"חיתות ובאיסדרים. יש לכוון בית דין מינהלי להענשת פקידים האשמים באיסדרים ובהתעללות באזרחים. יש לכוון מוסד עצמאי של אומבודסמן להגנה על זכויות האזרח. יש להקים מוסד של סניגוריה כללית, שתתמודד עם התביעה הכללית ותגן על עניים במשפטים פליליים.

4. שינוי פני הכנסת.

רפורמה של הכנסת

● הכנסת אינה ממלאה כראוי את תפקידה כמוסד מחוקק, מחנך ומפקח על הרשות המבצעת. דרושה רפורמה כללית של הכנסת.

קוורום למניעת היעדרות

● יש להנהיג בכנסת מניין חוקי ("קוורום"), כדי לשמור קץ לתופעה המבישה של היעדרות כללית מן המליאה בעת הדיונים. חברי-כנסת שאינם לוקח חלק בעבודת הכנסת במשך זמן ממושך, חייב להיות מופטר על פי חוק.

נגד שיטת הרובוטים

● יבטל חוק המימשעת הקואליציות, המחייב חברי כנסת להצביע בניגוד למצפונם. תוחזר לחבר-הכנסת הבודד הזכות להתבטא ולהצביע על פי מצפונו הריבוני והבנתו האישית. יבטלו כל הסעיפים בתקנון הכנסת המגבילים את חרות חברי-הכנסת הבודד, ה"סותמים את פיו והמונעים ממנו לפתח יוזמה פרלמנטרית לגיטימית, כגון הצעות-חוק פרי טוית, הצעות לסדר-היום ושאלות.

מדיניות וצמאנים

הרשות המבצעת, ללא מנגנון מיקצועי יעיל ונרחב. יש להעמיד לרשות ועדות הכנסת צוות מומחים וחוקרים, שיציור אותן במידע בלתי-תלוי ושי יוכל להתמודד עם מומחי הממשלה.

אופוזיציה בכל ועדה

● בכל ועדות הכנסת חייב להיות ייצוג מינימלי לכוחות האופוזיציה, בלי קשר לגודל האופוזיציה. יש לשים קץ למצב הנוכחי, בו אין בכלל ייצוג אופוזיציה וינוי בכל הוועדות החשובות של הכנסת.

הגבלת הכהונה

● אין מקום בכנסת ל"חברייכנסת נצחיים". יש להגביל את החברות בכנסת לשלוש תקופות-כהונה. בית שני

● כדי למנוע חקיקה חפוזה על פי צו ממי שלתי, יש להקים בית שני, בעל סמכות מייעצת, שבו תינתן חכרות אוטומטית לאישום המצטיינים בכל שיתחיה-היים, ולהחרייכנסת ותקיים. לבית זה יש לתת את הסמכות לעכב חקיקת חוקים במשך תקופה סבירה, לשם שיקולם מחדש.

5. שבירת כבלי הכפייה הדתית.

הפרדת הדת מן המדינה

● ישראל היא מדינה חילונית. נילחם להפי"רה מוחלטת בין הדת והמדינה, לטובת שתי-הן, למעשה ולא לתורה.

חופש לכל הזרמים

● המיסוד הדתי היהודי בישראל מונע את חופש ה"פולחן מכל הזרמים היהודיים שאינם מקובלים עליו. ניאבק להבטחת חופש זה לכל הדתות ולכל הזרמים. יתפלל כל אדם לפי צו ליבו, ויהיה כל אדם על פי אמונתו.

ביטול חוקי כפייה

● יבטלו כל חוקי הכפייה הדתית, הממלכתיים והעירוניים. כל חוק, חוקיקור תקנה ונהג, הכובלים את חופש האדם על פי צו דתי, יהיו בטלים ומבוטלים.

בעד נתיחות מתים

● חופש הרפואה הוא צורך חיוני לחברה וזכות-יסוד לאדם. רפואה משוכללת, מתקדמת וחוקרת, דרושה להבטחת חיינו ובריאותו של כל אדם בישראל, ועל אחת כמה וכמה לכל חייל. נילחם לביטול כל ההגבלות המורטלות על נתיחות אחר-המוות, מטעמים של דת ואמונות טפלות.

נשואין וגירושין אזרחיים

● יונהגו במדינה נשואין אזרחיים וגירושין אזרחיים. לכל הרוצה בהם. תינתן הזכות לכל זוג להינשא על פי רצונו, ללא קשר לעניינים של דת, מוצא, עדה ולאום. תינתן הזכות לכל זוג להתגרש, על פי רצונו, ללא קשר למיבבלות דתיות.

גיוס בחורי ישיבה

● עיסוק דתי אינו משחרר אדם מן החובה לשרת את מולדתו, בשרות קרבי או בשרות אחר. ניאבק לביטול ההסכם המכביש, הגורם להשתמטות המונית של בחורי-ישיבה ובנות דתיות. אל תהיה הפליה בין דם לדם, על פי השתייכות דתית!

תחבורה וטלוויזיה בשבת

● במדינה מודרנית חייבים השרותים החיוניים - תחבורה ציבורית, דואר, מיברקה וטלחיויה - לפעול בכל שבעת ימי השבוע.

חופש התפריט

● חופש התפריט הוא זכוד-יסוד. יש להבטיח את זכותו של כל אדם לאכול כאוות נפשו, על פי מצאת דתיות או בלעדית.

מיהו יהודי?

● לא תישלל שום זכות בישראל משום אדם בגלל קביעתם של מוסדות דתים שהוא שייך או אינו שייך לדת כלשהי. כל אדם זכאי להגדיר את השתייכותו הלאומית והדתית על פי מצפונו הריבוני.

6. שוויון בין אזרחי ישראל.

ביטול ההפליה

● לא תהיה שום הפליה בין אדם לאדם בי

נגד הפקעת אדמות

● אין מקום בישראל לחוקים המאפשרים הפקעת אדמות ונישול בעליהן.

שוויון בפיתוח ובתעסוקה

● כל תוכניות-הפיתוח בישראל חייבים לכלול ללא הס"לייה את ריכוזי הציבור הערבי בישראל. יש לבטל את ההפליה, הגלויה והמוסווית, בין יוצאי מערב ויוצאי מזרח, ובין יהודים וערבים, בכל הנוג"ל לקבלת עבודה בכל מישורי התעסוקה הממלכתיים, הציבוריים והפרטיים.

ביטול המוהר

● מינהג המוהר הוא קללה לציבור גדול של צעירי ישראל. יש לבטלו באופן מעשי, על פי חוק בדרך שלא תפגע במיצועות דתיות.

חיפוש וזיהוי

● בחיפושים ובדרישה להזדהות, בעיקבון מצבי-החירום, יש להימנע מהפליית אדם על פי המראה החיצוני.

7. שמירת הזיקה היהודית.

זיקה הדדית

● קיימת זיקה הדדית טיבעית בין היהודי בישראל ובמדינות אחרות.

סולידריות יהודית

● ישראל תפעל על פי מצוות הסולידריות היהודית, ותצא להגנת יהודים הנרדפים בש"יהדותם בכל ארץ מארצות העולם, ובייח"ל בארצות-ערב ובברית-המועצות וגרורותיה.

עלייה המונית

● העלייה היהודית ההמונית היא ספיח"ל למדינה ומקור טיבעי לצמיחתה האורגאנית. ניתן יד לכל אמצעי שיש בו כדי לעודד עלייה זו ולקלטה.

חיסול הסוכנות היהודית

● קיום הסוכנות היהודית בישראל היא אנאכרוניזם מוזיק, המביא לאי-יעילות, לכפילות ולפגיעה בעלייה. י לחסל את הסוכנות היהודית ולהעביר את "סמכויותיה הממלכתיות לידי המדינה.

8. שיקום המשק ושיפור השכר

משק מודרני

● דפוסי המשק הפרוטקציוניסטי הם בעוכרי המדינה. יש להקים מישטר משקי חדש, התואם חבון מודרנית והמבוסס על הישגי הטכנולוגיה בו

יכנון כלכלי עליון

● שינוי המישטר הכלכלי מחייב את הק"מ של מוסד עליון לתכנן כלכלי, המתאם מדיניות כלכלית והמשיג יעדים כלכליים במשק הממלכתי, תוך עידוד כל צורות וזרמי הממלכתיות, הציבורית והפרטית, וללא זעזוע פיסית.

ריטרונים אובייקטיביים

● בכל מערכת המשק יש להנהיג קריטריונים אובייקטיביים לעידוד היוזמה, כל צורות ההטבות הממשלתיות, וזאת אחריו, הנחות, שיתור מסיים ושאר דרכי יזם, חייבות להינתן ללא משואפנים וללא קשר לסוג ולזמן. יש להעניק לביטחון המושק את הסמכות ובטיחה פעולה צודקת של קריטריונים אובייקטיביים אלה.

כר הוגן תמורת עבודה הוגנת

● מדיניות שכר מתקדמת היא תנאי מוקדם לכינון משק יעיל ועלית התפוקה. יש לקבוע קשר אומדני בין עלית התפוקה ועלית השכר, ולהבטיח חלקם של השכירים בחלוקת ההכנסה הליברלית. שכר הוגן תמורת עבודה הוגנת!

ופש המאבק המיקצועי

● כבילת המאבק המיקצועי פוגעת בטווח היעילות והתפוקה. יש להנהיג במדיניות מודרנית של ניהול כוח-אדם, להכיר בנציגות יחידת של העובדים, ולבטל את החוקים המבקשים לכבול ידים באמצעים ביורוקרטיים ומשפטיים.

ס הכנסה

● אין מקום להטלת מסי הכנסה על ההכנסה רושה לקיומה המינימלי של משפחה.

9. שירותי סעד ממלכתיים

חינם לכל.

מדינת סעד

● במדינת סעד מודרנית חייב החוק להבטיח קיום מינימלי הוגן לכל אדם הסובל כתוצאה ממחלה, תאונה, נכות, גיל, אבטלה ושאר פגעי החברה והטבע.

שרות בריאות ממלכתי

● נמשך להילחם להזאת כל קופות-החולים ולהקמת שירותי-בריאות ממלכתי אחיד.

ביטוח בפני אבטלה

● נמשך להילחם למען כינון מימון של ביטוח מפני אבטלה.

ניידות עובדים

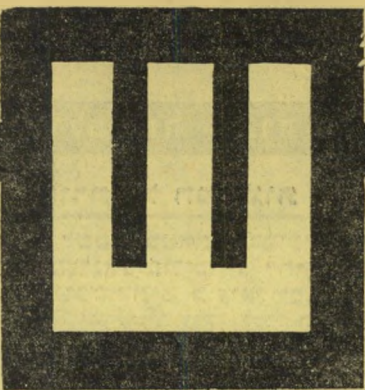
● כחברה המודרנית יש צורך בניידות עובדים. על המדינה לזווג את העברת כוח-האדם מענף לענף וממיקצוע למיקצוע, על חשבון המדינה, תוך הבטחת הפרנסה של העובד ושמיירת זכויותיו.

פנסיה הוגנת

● קרנות הפנסיה צריכות לעבור לידי המדינה, ותשלומי הפנסיה לקשישים צריכים להיבטח להם רמת-מחיה התואמת את רמתם בתקופת-עבודתם.

משפחות גדולות

● התמיכה במשפחות מרובות-ילדים צריכה לעבור מידי המליצה אל המציאות. על המדינה לתת מענקים לכיסוי שירותי החינוך על כל דרגותיו, מענקים לכיסוי מחירי מצרכים חיוניים למשפחות גדולות, מענקים משפחתיים לכיסוי הוצאות גידול ילדים. יש לתאם את מדיניות עידוד-הילודה עם

מדיניות התמיכה במשפחות גדולות, כדי למנוע התהוות שיכבה ענקית של ילדים מקופחים.

חינוך חינם לכל

● החינוך בישראל חייב להיות חינם בכל דרגות החינוך היסודי, חינוך הביניים, החינוך התיכוני והחינוך הגבוה. בהיעדר מקומות מספיקים בחינוך הגבוה, יש להעניק את המקומות הקיימים על פי הכישרון. למשפחות של תלמידים עניים יש לשלם מענק מיוחד בתקופת לימודיהם, כדי לפצות את המשפחה על אובדן כוח-הפרנסה של התלמיד בתקופת הלימודים.

זוגות צעירים

● המדינה חייבת לאפשר לכל זוג צעיר להיכנס לדיוור הוגן עם נשואיו.

10. שיפור תנאי השרות בצה"ל

שכר הוגן לחיילים

● לחיילי צה"ל מגיעים תנאי השרות החוגי נים ביותר, שכר מתאים וכל הדרוש, כדי להקל עליהם את שירותם.

טרמפ לחייל

● נמשך להיאבק להסעת-חינם של כל חייל במדיום בכל כלי התחבורה הציבורית בישראל, ראל, יחד עם טיפוח מתמדי של התנודות הנחלים הפרטיים להסעת חיילים בדרכים.

ל כל זה לחמנו בכנסת השישית - עזור לנו להלחם על כך בכנסת השביעית!

(ש"מ ממנו א)

השאלה היתה: האם הליכה משותפת זו מקיימת גם אחרי שזו שניתה את דמותה יב, לא תרחיק חלקים גדולים מן ה"ור של הכוח החזק? האם בסופו של תחת לגדול לא יקטן מחנה השלום ידי חיבור, בהעדר כוח שלישי רציני שיש?

ולם ההתלהבות של זוהר היתה מדבקה. יו נקלטו במרכז. כאשר נשאל מי יהיו הקבוצה השלישית ברשימה, הזכיר את יתיהם של ד"ר אמנון קפליוק, המוזרח יר מאנשי מפ"ם לשעבר, גדי יצבי, אמית, אף הוא מפורשי מפ"ם, הפרו ר שאל פוגל והפרופסור בריהל. רכב זה שייכנו. שיכנעו גם שמות האיר ה, שלדברי זוהר היו מוכנים להצטרף יומת-המועדים. בסוף הדיון הוגש נת ה הצעת-ההחלטה של אורי אבנרי: ב עקרונית את ההליכה בחזית, וליי את כוחה של ההנהלה לבצע זאת.

מקרה שני בכך מחיר

אז, באותו לילה, קרו דברים מור ים. בירושלים נתכנסו אנשי הקבוצה ישית. אמנון קפליוק הסיר, לפתע, את מדותיו — בהסבירו, לאחר מכן, שאינו ן לייצג קבוצה זו. תחת זאת נבחרו, גים ראשיים ברשימה, גדי יצבי ונתן מור.

לימור נאם קודם לכן נאום נלהב נגד ת החזית, ולמען הליכה של הקבוצה גנית ברשימה נפרדת. הוא פסל מכל את מקי, טען כי אבנרי אינו איש ס. הוא האשים אותו בכך שהצביע הקמת ממשלת הליכוד הלאומי ביום שון של המלחמה, וכי הצביע בעד אי ירושלים. אבנרי, כך טען, רצה להשתלב אסר-הביטחון הישראלי.

אשמה זו היא מוזרה במיקצת, לפני ארבעה חודשים בלבד יע ליונימור את נכונותו להצי ם לתנועת העולם הזה — כוח ם, והעמיד רק תנאי אחד: ש" ב במקום השני ברשימתה ב" ות.

גשר נדון הדבר בהנהלת התנועה, ול- מכו במרכז שלה. נדחתה ההצעה.

זאת החליטה התנועה באותה תקופה לזווג הקמת החזית הרחבה והמייצגת. ילין-מור לא ראה זאת בעין יפה. הוא אירגן אסיפת-עם בקולנוע הוד בתל-אביב, בשיתוף עם רק"ח ואוהדי מצפן. לעומת זאת סירב בפירוש לשבת על במה אחת עם ד"ר משה סנה. אבנרי וקינן, שהוזמנו לנאום באסיפה, סירבו שיתם להשתתף בג' לל מעשה-החרם זה, ואף הודיעו על כך בעיתונות.

היה זה איפוא מוזר לראות את ילין-מור כמועמד לחזית-שלום עם אבנרי וסנה, והדבר הטיל צל בכך על כנות הקבוצה להקים חזית.

כאשר נתכנסה הישיבה המשולשת למח' רת היום, ערב יום-כיפור, הביעו גם אנשי מקי וגם אנשי הכוח החדש התנגדות נמר- צת לשינוי שחל בהרכב המובטח, מה גם שבשני המקומות הראשונים שהובטחו ל- קבוצה השלישית — המקום השלישי וה' ששי ברשימה המשותפת — היו צריכים להופיע נציג פורשי מפ"ם ונציג החוג ה' אינטלקטואלי.

באותו רגע, תוך כדי ישיבה זו, הכריז עמוס קינן שהוא פורש מן הקבוצה השלישית, מקום קבוצה רביעית, שמטעמה הוא מציע את אמנון קפליוק, במקום השלישי ב' רשימה המשותפת.

כשנפרדו הצדדים, זמן קצר לפני כניסת יום-כיפור, עוד נראה היה כי יש סיכוי כלשהו להצלת החזית, שתוכל לזכות ב' תמיכה ציבורית רחבה, שלא תהיה שמא לית קיצונית. אולם אז אירעו כמה דברים.

פצצת-זמן במאמר

ראשון היה בעל אופי פרובוקטיבי מובהק. נסתבר כי בעיצומו של המשא והמתן, אחרי שהקבוצה השלישית ומקי הסכימו כי בראש חזית-השלום יעמוד אורי אבנרי, פירסם גדי יצבי בעתון למרחב התק פה אישית חריפה ביותר על אבנרי. בהש' תמשו במילים כגון "שיטח", "חוצפה", "מופרך", "מגוחך" וכיוצא כאלה, מתח ב" קורת על השקפותיו של אבנרי והגיע ל- מסקנה: "אבנרי צועד אל השלום המיוחל שלו בדגל מקופל".

בראש, כנושאי-הדגל של חזית השלום.

לכך הצטרפו ידיעות נוספות. נסתבר כי כמה מן הקבוצה הירושלמית — אנשי מקי צבי קליין וראובן קמינר — הודיעו כי פניהם להקמת "אופוזיציה מחוץ לפרלמנט", שתשתמש באמצעים לא-פרלמנטריים, וכי היא רוצה להחזיר איש שלה לכנסת רק כדי לבשר על כך. נסתבר כי המממן ה' עיקרי של הרשימה הוא אותו דויד ארנפלד, המקורב לדיעות מצפן ורק"ח, ואשר אף הכריז לא מכבר כי היה רוצה בהופעה משותפת שתכלול את מצפן ורק"ח.

במוצאי יום-כיפור עוד התנהלו נסיונות נואשים אחרונים. הוצע להחזיר את קפליוק למקום השלישי, אף שקפליוק עצמו הציע כי מוטב, לטובת עניין השלום, שהעולם הזה ומקי יתייצבו בבחירות בנפרד. אולם בצמרת הכוח החדש התגבשה, בשלב אח' רון זה, הריעה שהדבר המוצע אינו יכול להוות חזית-שלום בעלת משמעות, שתוכל לזכות בתמיכה הציבורית המיידית.

הנימוק הקובע היה כי רשימה משותפת זו תכנס לכנסת סיעה שלא תוכל לפעול במשותף, וכי תתפרק במהרה לשלוש סיעות קטנטנות, למחרת הבחירות. מחי זה מביש כזה היה נותן לרעיון השלום מכה ממאירה ומציג אותו כשברירי.

חזית השלום תקום!

חזית-השלום לא מתה. אבל היא לא תקום בקלחת-בחירות, ולא תוך כדי קנוניות של עסקנים ועסקנים-בדרג, ובוודאי לא כדי לשרת אמביציות אישיות של פלוג' אלמוני. היא תקום, בשעה הנכונה, בשות' פות עם האנשים הנכונים.

הסכנה הצפויה עתה: שיופיעו בבחירות כמה רשימות קיקיוניות, שאין להן כל סיכוי אף להתקרב לאחוזי-ההסכמה, אך שיוזירו קי' לות מכוונות-השלום הקיימים. ומי כיוון ששום מקום בכנסת השבי' עית לא ישאר ריק — ברור שכל מנדט שאבד למחנה-השלום,

חטיבה

אזורית

חפה

ביום ב' 29.9.69, פגישת פעילים במשרד החטיבה, רחוב הנביאים 28, קומה ג', חדר 305.

כל האוהדים והחברים אשר טרם נרתמו לפעילות, מתבקשים גם הם להופיע.

משרד החטיבה האזורית פתוח מדי יום, פרט לימי שבת, חגים, ימי שישי וערבי חג בשעות 5 עד 8 בערב. חברים ואוהדים מתבקשים לסור למשרד בשעות הנ"ל ולהצטרף לפעילות חטיבתית. אוהד חיפאי!

פנייה זו באה מאוהדים כמוך, הפועלים בהתנדבות. בוא ועזור לנו. חומר ההסברה הדרוש לך כדי שמכריך ידעו עלינו נמצא במשרדנו.

בוא וקח אותו.

קריית מוצקין

ביום רביעי זה, 24.9, ב-8.45 בערב, חזרה בית אצל ראובן קריץ סימטת אורן, קריית מוצקין (טל. 715404).

פעילים ואוהדים מוזמנים.

בירושלים

ביום רביעי, 24.9, בשעה 9.00 בערב פגישת אוהדים עם אמנון זכרונ'י

מקהיר לתל-אביב

קלוד: חכמה, חתיכה וכו'

מוניקה: כנ"ל

קלוד ומוניקה הן דיילות בטי.ו.א.י. ו- מגיעות לישראל ליום אחד בדרך להונג קונג, ולעוד יום בדרך חזרה. קלוד היא צרפתייה שחזרה ומקסימה בדרך הצרפתית המיוחדת, ומוניקה היא גרמנייה ובלגנית וכוונה, ויש לה עיניים ירוקות לא נורמליות וגוף נהדר. הן מזה, שתיהן חכמות ונחמדות וסימיות פטיות ונשיות ו... מה עוד אתם רוצים? כמה שזה יישמע משונה, עדיין לא הספיקו לרכוש להן כאן ידידים, למרות שהן אוהבות מאד את ישראל.

הן הארץ היחידה בעולם בה אנו עונות לכל מי שמדבר אלינו, מפני שבולם כל כך חביבים ולבביים ומוכנים לעזור. שאלנו אותן איך זה לעבוד בעבודה כל כך מסוכנת.

מתרגלים, אמרה קלוד, ההבדל שלי איננה, שהיתה במטוס החטוף, לא לקחה לה אפילו יום חופש לנוח מכל העסק, אלא מייד המשיכה לעבוד. גם לי קרה כבר משהו הקשור למלחמות שלכם כאן, באחת הטיסות האחרונות שלי נעלם נוסע בחיית-ביניים בציריך. חיפשנו במיטען ו- מצאנו מזוודה מיותרת, פתחנו אותה והיא היתה מלאה נשק. לא ידענו מה מתפוצץ ומה לא, וכל העסק לא היה נעים.

קלוד ומוניקה ביקרו לפני שבועות מע- סים בקאהיר: "בקאהיר מצחיק מאוד, כי אילו שהאנשים מחכים למלחמה שתפרוץ בכל רגע. בלילות יש האפלה, ופנסי ה- מבוגרים צבועים בכחול. טיילו בעיר ו- הגענו לרובע היהודי, הרחובות והבתים כמעט ריקים, והאדם היחיד שפגשנו היה שמש בית הכנסת העתיק של הרובע.

השמש נתן לנו ספרון קטן על תולדות הקהילה, ורצינו לשלם לו, אבל לא היה לנו כסף מיצרי, אז נתנו לו כסף ישראלי. הוא היה מאושר. החזיק את המסמכים בידו כאילו היו אוצר, ונעל אותן בארון. אחר כך הראה לנו את קאהיר, והתיי- דדנו בדרכנו חזרה למלון, עברנו ש- ברובע המוסלמי, והלכו אחרינו מאות צע- רים ערביים שזרקו עלינו אבנים, וזה היה נורא."

מוניקה וקלוד הן בנות 26, ועובדות ב- ט.ו.א.י. כבר חמש שנים.

שתיהן לא היו נשואות אף פעם, אבל למוניקה יש חבר. הם אמנם מתראים פעם בשלושה חודשים, כשמוניקה מגיעה ללוס אנג'לס, אבל מילא, זה יותר טוב מכלום. מי החבר שלה? רופא צעיר - יהודי.

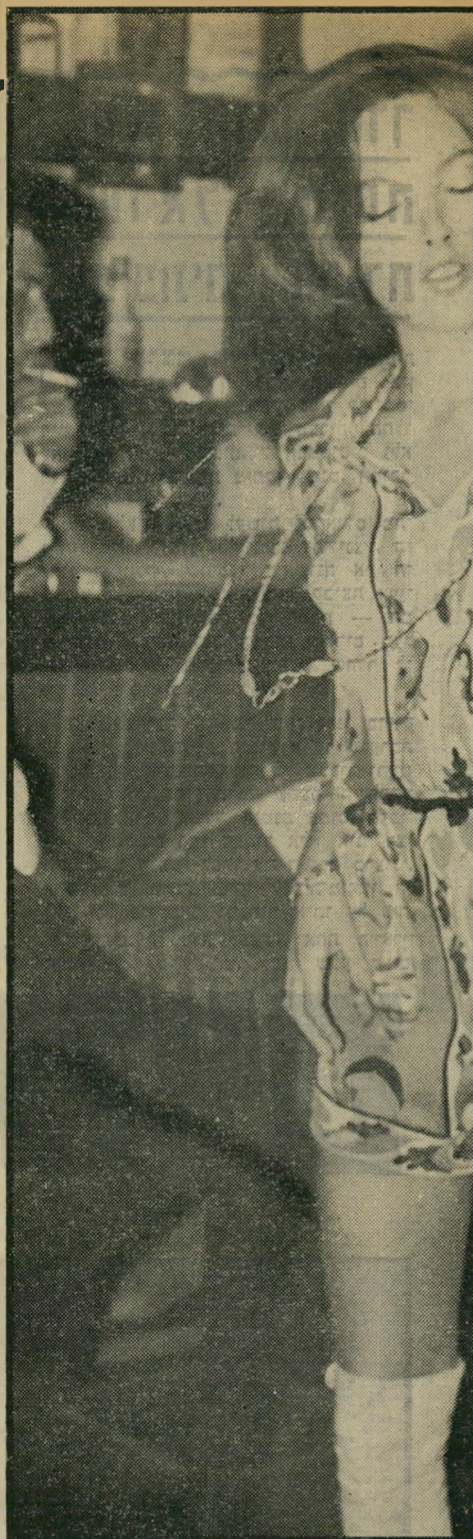
חזני ורני: חברים למקצוע

הזוג ידן: אורחים בחיי הלילה

לפני כשנה נפתח בתרועה גדולה הקי- נט קלאב. הושקעו בו כרבע מיליון לירות, ומה שיותר חשוב: טוב טעם. התוצאה היתה מקום מקסים, מרוהט ומקושט בכל מיני אביזרי אבירים, המזכירים את האווירה בסרט אייבנהר.

באווירה האבירית בילו ציפורי הלילה של תל-אביב כחודשיים, והיו מוכנים להמשיך, לולא התערבה בעסק ידן הארוכה של החוק בצורתו של סגן-ניצב אריה איבצן, הידן- בשינאו לחיי לילה, אריסטוקרטים או לא. המועדון נסגר לתשעה חודשים. בעליו, בועז חזני ורני נתן, בילו את הזמן בעיסוקים פחות אביריים מאשר ניהול דיסקוסק, דהיי- נו בגינס כל מיני ליברלים חובבי חיי- לילה למערכה לקבלת רשיון, ופתיחת ה- קינגס קלאב מחדש. המלחמות נשאו פרי,

ים עוד שניים לשמור עליה

נפתח שוב - באופן חוקי!

ובימים אלה, בשקט רב, נפתח המועדון שוב, יפה כמקודם, אבל פתוח רק עד שתיים בלילה. השמועה עברה מהר בעיר, והלקוחות הוותיקים החלו שוב להופיע. סמי מולכו קפץ להגיד שלום לפני שעזב את הארץ בדרכו לפסטיבל בפראג, והביא עימו גם את יוסי ידן ואשתו. תקווה מיר באה לחגוג את שובה הקרוב לבמה, אורי דן ממעריבי החליף דעות עם עידו דיסנציק, בנו של העורך שלו, וחברם לעבודה חזי כרמל רקד בפניה עם אשתו היפה רני, העובדה גם היא במעריב. וכך הלאה וכך הלאה. המולאטית היפהפיה מארי קריסטין התבר- דדה והגישה בין השולחנות, ורוני היתה עסוקה מעל הראש בלהגיד ברוך הבא לכל פרוץ חדש.

ברחבת הריקודים מלכה סילביה פיקאדה, צרפתייה ג'ינגית שבאה לישראל לפני כמה שבועות, ומיד התייצבה כאולפן בור-יכוב בגבעתיים ללמוד את שפת מולדתה ה- הודשה. בערב היא לומדת על חייהלילה של תל-אביב, אך ליתר ביטחון שומר עליה בחור ג'ינגי כמוה, הלומד גם באולפן.

סילביה תתחיל בקרוב לעבוד כמלצרית במועדון, ונדמה לנו שהג'ינגי שלה יצטרף לפחות עוד שני עוזרים לשמור עליה.

נצייק וידידה - קליינטיים ותיקים

טופול, גליה, פרדי ולו: איפה פעם הבאה?

אחרי שסמי דייוויס נסע התפנה חיים טופול לטפל בשאר ידידיו. במשפחה ובכלל לנוח קצת. אפשר לראות אותו פה ושם, עם גליה לצידו, כשהוא עונד יפה ובנימים לכל מי שמדבר אלו, ואין לכם מושג לכמה אנשים יש מה להגיד לטופול מאז הצלחתו. בימים הטובים לפני לונדון וכור על הגג, היה טופול בדדאי שילח את ההינזיקים לעוזר-אבל לא לעצמכם מה יגידו עליו אם יעשה ככה עכשיו. אחד הלא-הינזיקים, שטיפל באמת שמה לפני ש- היה כהב ה- ביב. הילונדנה לו גארנר, טופול וגארנר נפגשו בירושלים. מ- אחרי כיבוש העיר, מאת אלפי ישראלים נהרו לכוחל והסמו את כל הדרכים. טופול וגארנר מצאו את עצמם תמונים באמצע הדוך, ושם החלה ידידותם לפרוח.

השבוע התחזקה הידידות בעזרת כמה כסיות בפאב, ולקראת השעות הקטנות של הלילה הפכה אפילו למסיבה על זה. אם העניינים יימשכו כך, הם בדדאי ייפגשו שוב, אבל איפה?

טופול

חוק

באמצע

הדוך

במדינה

(המשך מעמוד 14)

תי שיש כאן עבירה על החוק, אבל חשבי תי על שתי נקודות. האחת: אני כערכי יודע שצער ערבי סובל בדרך כלל מהרגי שת נחיתות חוקה, וענייני נשק מושכים צעירים כאלו בכות. השנייה: היו מיקרים שצעירים ערביים ישראלים הצטרפו לאיר גונים מבחוק. של פתח או החזית. חשב תי, אם כן, שעליי אימונים בנושק אוכל למצות חלק מרגש הנקמה, שהוא תוצאת הרגשת הנחיתות, וכך למנוע הצטרפותם של צעירים לאירגונים מבחוק.

בפגישתו האחרונה עם ד"ר גושה בירור שלי, נתן לו זה סיכמות, לפיהן ניתן היה לשלוח אנשים לאימונים. סיכמות אלו נמצאו בביתו של בראנסי לפני שנעצר.

מימון פעולות הגיוס. בשבוע מירור שלי, נפגש בראנסי עם צאלח עלי אבר עלי, תושב קלנסוה. הוא הכניס בסוד הרבדים, ביקש ממנו למצוא אדם שיסע להתאמן. "הרגשתי בפניו שמטרונית, ו" מטרת האירגון שיקום, מוכרחות להיות פוליטיות", סיפר בראנסי. "ערביי ישראל אינם חייבים — ואיש לא יכול לבקשם זאת — לבצע פעולות מזוינות".

אברעלי מצא את האיש המבוקש. היה זה עבד אל-איללה, תושב קלנסוה גם הוא. הוא יצא לירושלים, נפגש עם איש-הקשר ונלקח לירושלים המזרחית. כאשר דיווח אברעלי לבראנסי כי מצא לו את האיש, נתן לו בראנסי 200 ל"י להוצאות.

כאשר חזר עבד אל-איללה מירושלים ה" מזרחית, דיווח כי נתבקש על-ידי מאמניו לרכוש מכונית ולקחת עימו נשק. הוא סירב, בטענה שקיבל משולחיו הישראליים הוראה מפורשת שלא להסכים לדברים כי אלו, המשיך בראנסי בעדותו:

"נתתי לצאלח 800 ל"י שהיית חייב לו, ואמרתי לו: 'אם אתם רוצים לקנות מכונית, קנו, והשאר הם ישלמו'."

בראנסי התקשר עם שריף ביטאר, ביקש גם ממנו למצוא אדם שיסע לירושלים ל" אימונים, והודיע לו באותה הזדמנות כי דחה את תוכניתם מאז לשלוח אדם להתאמן בחו"ל. כאשר ביקר לו שריף כי השיג את האדם המבוקש, נתן לו בראנסי 150 ל"י דמי הוצאות. טוען בראנסי ב" עדותו: "הזהרתי את שריף, כמו שהזהרתי את צאלח, שהאדם שיסע להתאמן אסור שיביא עימו שום דבר בשבוע".

"לא התכוונתי לחבלה". בראנסי ביקש להישאר מאחורי הקלעים בפעולות הגיוס שלו. הסיבה: הוא חשש כי אם ייודע שהוא אחד ממארגני הגוף החדש, ייתקלו המאמצים בהתנגדות גם מצד השלטונות וגם מצד מתנדבים פוטנציאליים, בהתחשב בפירסומו כאיש אל-אירד.

בראנסי הסתפק, לדבריו, בשני המתנדים שגייס: "לא התכוונתי לשלוח עוד אנשים לירושלים לאימונים. שניים אלו הס" סיקו לי להשגת המטרה, שהיתה משיכת ליבם של הצעירים. היה לי זמן לאמן כמה אנשים שרציתי, אבל לא רציתי לא התכוונתי למעשי חבלה. כל מה שרציתי זה לגייס כעשרים איש שיתאספו ויקבעו מצע וכיריון על עצמם כאגודה עותומנית".

פיצוץ גשר מיכמורת. לפגישתו ה" אחרונה של בראנסי עם ד"ר גושה היתה גם תוצאה פיננסית. סיפר בראנסי: "הייתי במצוקה כספית. היו נגדי פקודות מעצר על איתשולם חוב. דיברתי על זה עם ד"ר גושה, וביקשתי ממנו הלוואה, ואו הוא נתן לי מכיסו שלושת אלפים בכסף מזומן." היו גם כמה דברים אותם הכחיש בראנסי בין היתר:

● שתיכנן לפוצץ את גשר מיכמורת. כשדיברתי עם שריף על הקמת המפלגה, אמרתי שבישיבת הייסוד יקבע האירגון את מסדותיו. שאל שריף: 'ואם יחליטו לבצע מעשה חבלה? השבתי לו שהם חופשיים להחליט מה שהם רוצים. ובכלל, מה זה מעשה חבלה, שאלתי, שיפוצצו את גשר מיכמורת? או שיסעו בגשר הרכבת?'

● שיתוף בנות: "בפרשה זו לא שר תפתי בנות, לא מכפרי ולא מכפר אחר. לדעתי, מי שיוודע את המצב בכפרים ה" ערביים, יודע בעצמו שנסיון לשתף בנות לכל מטרה שהיא זו טיפשות."

עבירה מונעת עבירה. מעבר ל" סעיף זה או אחר עמדה, למעשה, טענתו היסודית של בראנסי: אמנם ידע כי שליחת צעירים לאימונים בנושק היא עבירה על חוק, "אבל חשבתי שזו עבירה שהמנוע עבירה חמורה יותר — עבירת ההצטרפות לאירגונים כמו אל-פתח."

אם מותר לאורח לעשות חשבונות מסוג זה — יקבע בית-המשפט בעתיד הקרוב.

חתיכות ביציע
חבל סירת-מירור עמוסה, צופות נערות בעיפון המת רוסס חבל פני המים. בכינות, מרכז טפורט סקי-המים, מהווה כיום העיפון את האטרקציה המרכזית. מושכת את תשומת-ליבם של אלפי השווייטים.

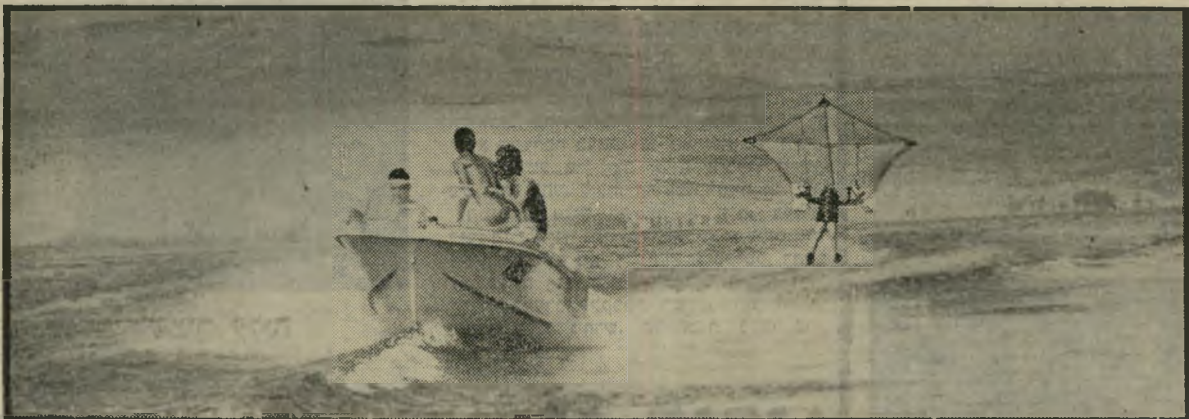
ספורט חדש חדר לישראל - טיסה בעפיפונים בכורה

מעל לקצה הדרומי של הכינרת מתעופפים כדרך קבע הפגזים בין ישראל וירדן. אבל במרחק כמה קילומטרים משם, מול חופה של טבריה, החלו לאחרונה לעופף אנשים. לא במטוסים ולא בדאונים, אלא בעזרת מיתקן פשוט, וזמנך לכל ילד — עפיפון.

מה שלא הצליחו לעשות איקארוס מה- מיתולוגיה היוונית וליאונרדו דה-וינצ'י, ה" גאון האיטלקי, שתיכנן לראשונה את ה" מכונה המעופפת, עושה כיום קבוצת צעירי רים ישראלים כמעט מדי שבת — הם מעופפים בגובה של עשרות מטרים מעל הים באמצעות הספורט החדש שחדר ל" אחרונה לישראל — סקי השמיים.

האמת צריכה להיאמר שזה אינו בדיוק הפיתרון עליו חלמה האנושות עד שנערכה הטיסה העצמאית הראשונה של יילבור ורייט ב-1903. אין זו המצאה שהצמיחה לפתע כנפיים לאדם. אפשר אומנם לטוס בעפיפון, אולם המעופף הצמוד אליו אינו עצי מאי ואינו חופשי לכוון את הטיסה כרצונו. הוא צמוד בחבל ארוך לסירת-מירור ה" טסה על פני-המים ומכוונת אותו על פיה. סקיהשמיים הוא למעשה אחת הווארי- אציות של סקיהמים. לפני שבע שנים,

סקי בעפיפונים

נדי על פני המים, עד שהוא מתחיל להמריא. הטיסה נערכת בגובה של כ-20 מטר, לאורך מספר קילומטרים. כשהמעופף יכול לנחות ולהמריא חליפות, כפי שמכוננים אותו האנשים הנמצאים בסירה.

ההזנסה
סירת-המירור ובה איציק, מאנו ואדיר, חותכת את מי הכינרת בדחירה מהירה, כשהיא גוררת אחריה בחבל את העיפון, אליו מחובר נדי, בשלב הראשון מחליק

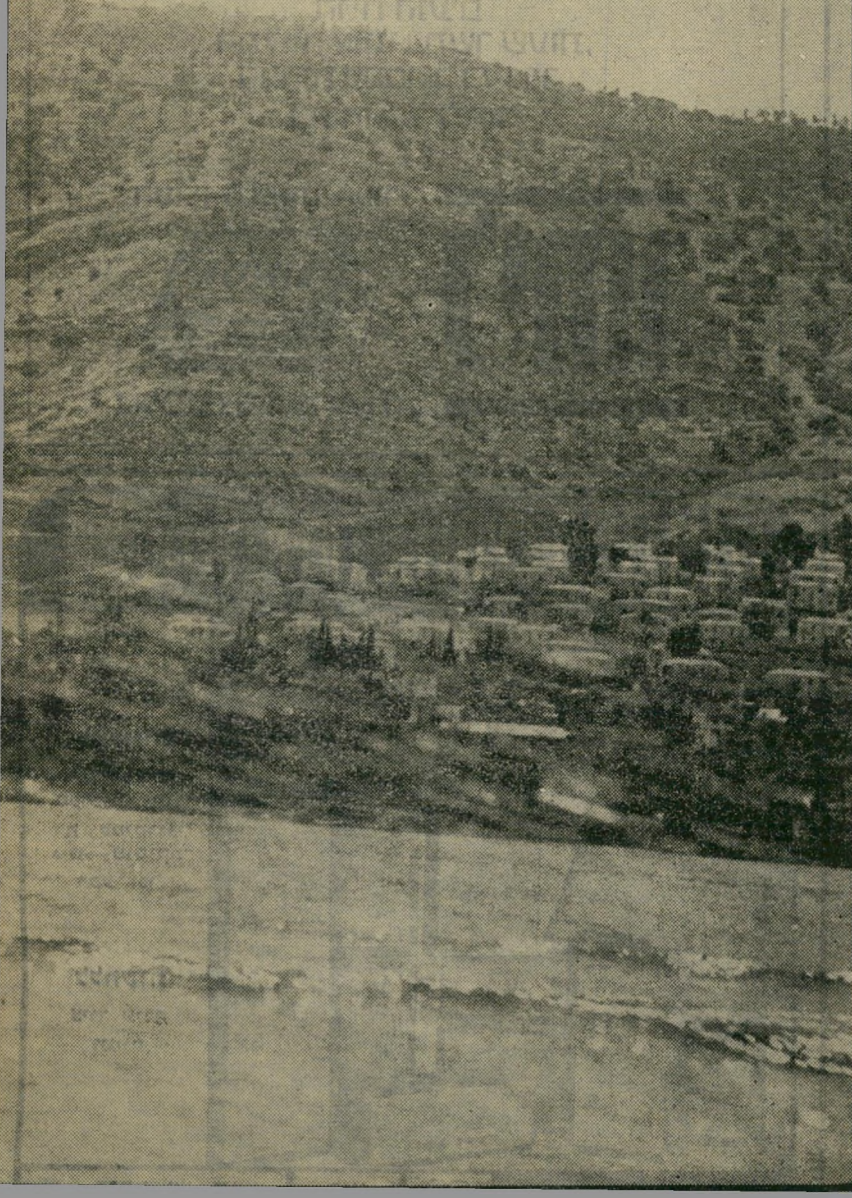
עדיין מחוברים לרגליו. על המעופף להיות קודם כל מחליק-מים מצטיין, לפני שינסה להמריא בעזרת העיפון. התמונה צולמה שעה שמאנו סס במהירות של כ-60 קילומטר לשעה, לאחר הנסיקה.

טבריה ממעוף ציפור
ברקע נשקפים בניינייה של טבריה ה" עתיקה. מעליהם למריא העיפון הנושא את מאנו, שמחליקי המים

התעופה הזו

החופש הזה החל עתה
לעוף החופש הזה באו
לנו
החופש הזה
החופש הזה

שונה בישראל, בה יציגו המתחרים את יכולתם לא רק בהחלקה על גבי המים, אלא גם במסלולי סלאלום מסובכים וב- קפיצה מעל מקפצות שיוצבו בתוך המים. אבל האטרקציה תהיה כמובן עפיפון ה- מים.

*** טיסה בעזרת חבל ***

העפיפון הוא מיתקן פשוט ביותר. זהו פיסת בד בגודל של מיפרש של מיפרשית קטנה, המורכב על גבי מיסגרת עשויה צינורות אלומיניום. אל המיסגרת מחוברים כמה מצופים קלים המונעים את שקיעת העפיפון במיקרה של נפילה למים. המעופף עצמו קשור אל העפיפון בחגורה הלופתת את מותניו, בדומה לריחמת ה- מיצנח, ומחזיק בשתי ידיו במיסגרת ה- עפיפון.

העפיפון עצמו קשור בחבל ארוך אל סירת-המירוץ המטיסה אותו. המעופף מ- נק אל המים כשהוא מחזיק בעפיפון. מובן שעליו להיות מחליק-מים מעולה, שכן את תחילת הדרך הוא עושה בהחלקה על פני המים. כשסירת-המירוץ מגבירה את מהירותה עד 50 ק"מ לשעה בערך, מתחיל הרוח להרים את העפיפון אל-על והמחליק מוצא את עצמו מתעופף ומזנק לגובה, כשהמח- ליקיים עדיין מחוברים לרגליו.

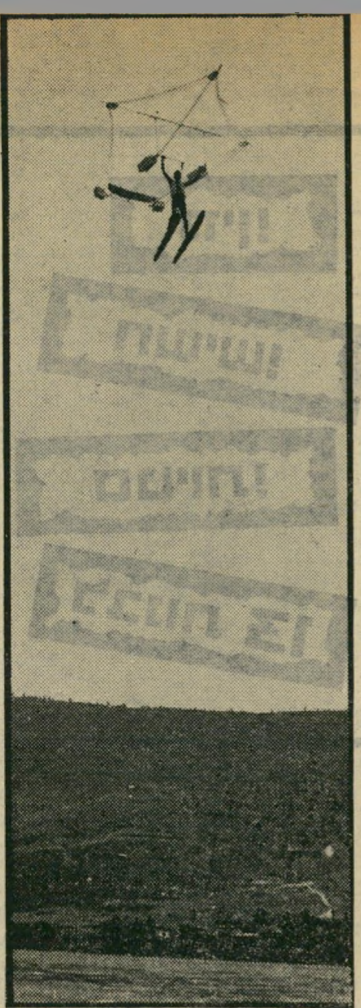
כיוון הטיסה בעפיפון, הגובה והמהירות, תלויים כולם בסירה המושכת את חבל ה- עפיפון. כשהסירה מאיטה את מירוץ, מת- חיל המעופף לנחות וחוזר להחליק על פני המים. גובה ההתרוממות תלוי באורך החבל. ככל שהחבל ארוך יותר, כך יכול המעופף להתרומם גבוה יותר.

הכל נשמע פשוט בתכלית, אך הדברים אינם פשוטים כלל. זהו ספורט מסוכן ה- דורש אומץ-לב במידה בלתי רגילה. אלף ואחת תקלות עלולות להתחולל תוך כדי טיסה בעפיפון. העובדה שהמעופף אינו יכול לשלוט בכלי הטיס שלו, היא העושה אותו מסוכן. אמצעי ההיחלצות היחיד של המעופף הוא קפיץ קטן, שבלחיצתו קלה משחרר אותו מהעפיפון. אלא שאז הוא צפוי לסכנת טביעה כתוצאה מנפילה חופ- שית מגובה רב למים.

במדינות בהן סקיהמים הוא ספורט נפוץ ומפותח, הפך גם סקיהשמיים לענף ספורט בפני עצמו. מעופפי השמיים מסוג- לים להתרומם לגובה של מאות מטרים, לבצע בעפיפונים שלהם תרגילים מסובכים ועוצרי-נשימה. בישראל נחשבת עדיין כ- הישג עצם ההתרוממות בעפיפון לגובה של 20 מטר.

בינתיים עוסקים בסקיהשמיים רק שישה צעירים תל-אביביים, שרכשו את העפיפון בשותפות. מדי שבת הם עולים לטבריה, ומעופפים לאורך חופיה.

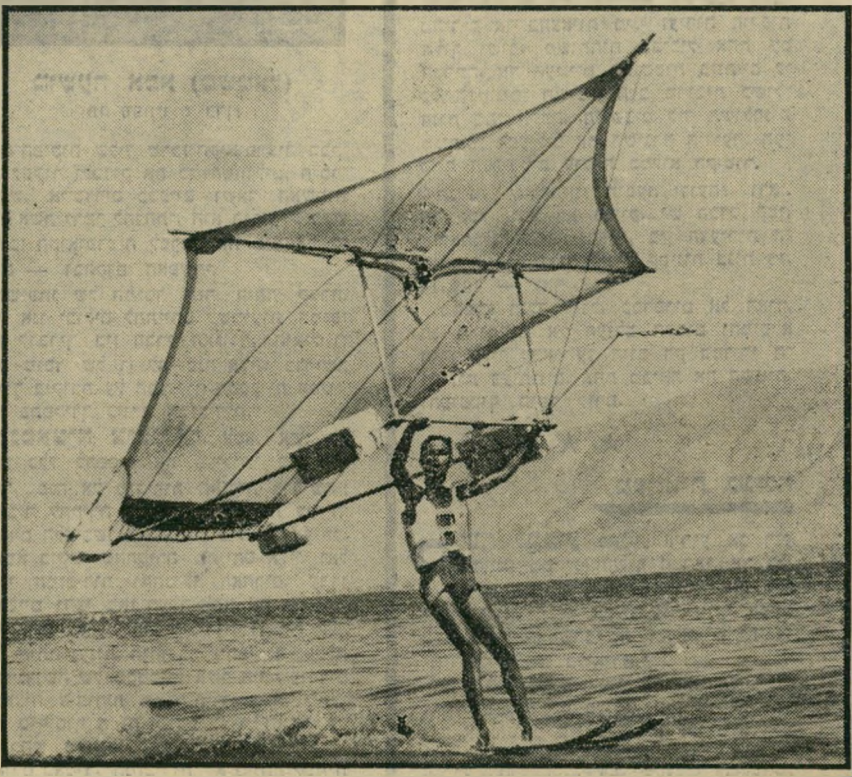
"זהו ספורט לא נורמלי", אמר מאנו גרינ- ברג, אחד המעופפים, כשנחת על המים. "היתה לי הרגשה שדיברתי עם אלוהים".

מעל להרים נראה העפיפון, למעלה וגם מ- שמאל, כשהוא נושא את המעופף ל-20 מטר.

כשהופיעו ראשוני המחליקים על המים בי- שראל, היוה הדבר אטרקציה. כיום זהו ספורט מפותח ונפוץ, למרות שלא עומד מאחוריו שום אירגון או מוסד. בכינרת בלבד מצויות כיום כ-100 סירות-מירוץ ה- שייכות לבעלים פרטיים. רובם אינם מס- חפקים בנהיגה בלבד, אלא עוסקים גם בסקיהמים. מדי שבת הומה הכינרת מ- עשרות סירות מירוץ הדוהרות הלך ושוב לאורך החופים, כשהן גוררות אחריהן את המחליקים. התנועה במים נעשתה סואנת כל כך, עד שמשרת טבריה החליטה לה- ציב שוטרים במים כדי לכונן את התנועה. סירת-מירוץ מיוחדת של המשטרה סורקת את החוף ובודקת את רשיונות הנהיגה של בעלי הסירות.

למרות שביצועיהם של מחליקי-המים הי- שראליים רחוקים עדיין מאלה של העוס- קים בספורט זה בחו"ל, עומדת להיערך תוך מספר שבועות תחרות סקיהמים רא-

אומר מאנו, סוחר מכוניות מתל-אביב ומשוגע לספורט המים, כשהוא נוחח אחרי הטיסה, לדברי המעופפים, שונה הרגשת "דיברתי עם אלוהים!"

סוד ההצלחה

להצלחה הרבה סודות,
אבל סוד ההצלחה שלי
הוא:

הריח הנעים
המלווה אותי במשך שעות,
הניחוח המפתה כל גבר
ניחוחו של לימור

הסבון לרעננות העור

באיכות צרכנית מעולה

לימור

סודות "סוד"

במדינה

תחבורה

"דן" זה לא עירק

הדברים אותם השמיע שופט בית-המשפט המחוזי שלמה הלמוט לוונברג, גרמו תדהמה לנוכחים במשפט, בו ביקש חבר הנהלת קואופרטיב דן דוד אסא צו מניעה נגד קיום משפט נגדו בבית-הדין הפנימי של הקואופרטיב. אסא ביקש העברת משפטו ל-בירור בפני מוסדות מרכז הקואופרציה.

קבע לוונברג: "כששמעתי את דבר העמדתו של אסא לדין לא יכולתי להימנע מהשוואה עם העמדת אנשים למשפט לאחר שהודחו הדבר קרה בעיראק כאשר הואשם ראש ממשלתה לשעבר בבגידה, והדבר קרה בי יוון ובארצות אפריקניות, כאשר בעלי הי שורה לשעבר הועמדו לדין". השופט המליץ להעביר את הבירור למרכז הקואופרציה.

האשמה עליה נועד אסא לעמוד לדין נוגעת לעיסקה שלא יצאה לפועל עם חברת פירסום קורן. התברר תבעה את דן, לאחר שנגרמו לה הוצאות של עשרת אלפים לירות. עו"ד רם כספי המייצג את דן הגיע לפשרה של 8000 ל"י, סכום ששולם ל-חברת הפירסום. אסא צריך היה לתת את הדין בפני חבריו על סכום זה ועל ענין העיסקה, שלפי דברי נציג הנהלת הקואופרטיב בוצעה ללא ידיעת חברי-הנהלה — בה חבר אסא עד היום.

ייתכן וכל פרשת העיסקה לא היתה מגיעה לבתי המשפט, ולפרסומים רחבים בעתונות אילו היה למזכירות דן האומץ להיענות לקריאתו של אסא, לאחר שהודח מתפקידו כיו"ר המזכירות. אסא הביא אז לידיעת הנהלת הקואופרטיב על החלטתו לפנות ל-

מושעה אסא (משמאל)
מה מסתירים בדן?

ברית-הפיקוח שליד מרכז-הקואופרציה בבק שה לחקור ולבדוק את כל המחוללים, חוסרי המעש, איסורים כספיים ושאר האשמות נגדו אשר גרמו להדחתו, הוא הודיע שיבקש ממרכז הקואופרציה לפרסם את מימצאיו ב-רבים — ובהקדם האפשרי.

תשובתו של המוסד הזה היתה קצרה. "אין אנו יכולים להתייחס לשמועות המופצות לדברך בין חברי האגודה, הואיל ו-שום מוסד של דן לא פנה אלינו בדרישה לערוך ביקורת על הפעילות הכספית הקשית רות בתפקידך כיו"ר המזכירות."

סנסאציה ציבורית. אסא, אשר לא חשב כלל להפסיק את פעילותו בדן, לא ויתר, פנה אל מזכירות האגודה בדרישה להעביר לחקירה בברית הפיקוח את כל הי נושאים הלא-כשרים בהם כביכול היה בעורב. אסא ביקש שהחקירה תיניחם אליו ואל חברי המזכירות והנהלה האחרים. עברו חודשים וחצי מאז העלה אסא את דרישתו, ועד היום לא נענתה מזכירות דן לדרישה. אילו היתה נענית, היתה בברית-הפיקוח מקבלת מנה גדושה של מסמכים, אשר היו מעוררים סנסאציה ציבורית ממדרגה ראשונה. ייתכן שאז סוף-סוף היתה יוצאת לאור האמת על המתרחש מאחורי הקלעים בקואופרטיב. אולם כאמור, המזכירות לא נענתה לפניית אסא, משום כך, לא דנה ברית הפיקוח בבקשתו, והמסתורין לגבי עסקי הקואופרטיב טיב ושאר בלתי מפורע.

מין!

חשיש!

סטיות!

לבנות 13

כתבה זו עשויה לגרום אי-נעימות רבה, אם לא יותר מזה. לנתן זהבי, כתב "העולם הזה", ולרבים מ-ידידיו. לא מעטים מביני-הם עשויים לנתק את קשר-ריחם עימו, על שנתן פומבי לתופעה שנשמרה בין החברה.

אולם הכתבה לא נועדה לפגוע באיש מסויים. לכן גם הוסו כל השמות — לא רק אלו של הקנינות, אלא גם שמות המבוגרים המעורבים. היא לא נועדה להוקיע מישהו, אלא את התופעה הכללית, ש-היתה בלתי ידועה כלל למחנכים, סוציולוגים, מ-טפלים בנוער בישראל — אך בעיקר להוריהן של אותן נערות.

השעה שש ושלושים בערב. אולי מות הקולנוע בתליאביב פולטים מאות אנשים, לאחר הצגה יומית. הרצועה הזו-הרה, רחוב דיונוגוף מהכיכר ועד כסית ו-אילך, מתמלאת המונים. כסית מלא זאבים מוכנים לפעולה. רובם אנשי הבוהימה, מי עוטם מחוצה לה, צעירות במיכנסי ג'ינס מהוהים או בחצאיות מיני זעירות חולפות הלך ושוב, משוחחות כביכול אחת עם הברתה, אך העיניים משוטטות בינתיים ל-כל הכיוונים, תשומת הלב מרוכזת בשולי חנות בתי הקפה. היושבים ליד השולחנות מגיבים, מפעילים את השיגרה היוזעה. תע-שיית הפלייטים פועלת במלוא הקיסור.

תמונה שיגריתית? תופעה ידועה? וואי, אך בכל זאת, לא בדיוק. יש הבדל קטן. לאחרונה החלו נראות, בין הצעירות ה-סובבות בכסית והסביבה, קטניות בנות 15, 14, 13 — ואף 12.

מספרן הולך וגדל, כפרפרים אל האור, הן מרותקות אל העולם הקסום והמופלא הזה, עליו קראו עד היום רק במדורי ה-רכילות בעיתונים. אחת מבואה את השנייה, והסיסוף הופך לזרם.

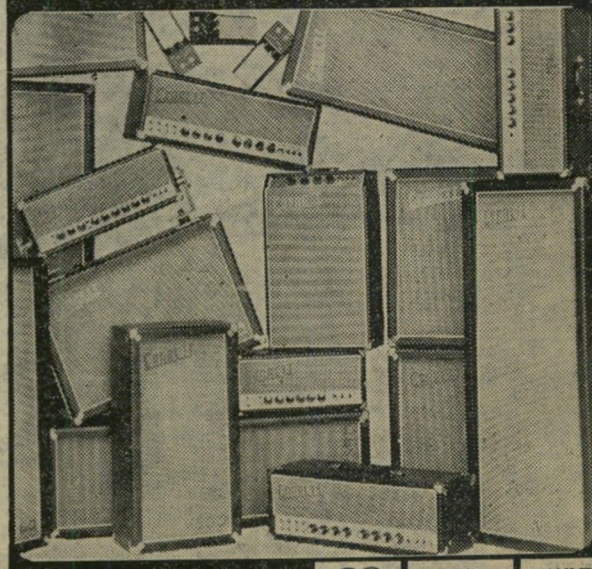
★ ★ ★

מפותחת מגידה

קשה לקבוע באיזה אירוע או רגע מדויק מתחיל תהליך חברתי. אך יש ראל היא ארץ קסנה, תליאביב קסנה עוד יותר, ודיונוגוף — אפילו עוד יותר. כמעט הכל מסכימים שהפרשה החלה, פחות או יותר ברצינות, בליאורה.

אין ספק שגם לפני כן לא חסרו בי ארץ, בבבל נקים בעולם, מיקרים של קש-רים אינטימיים בין מבוגרים לקטניות. אי-שיחיים אלה נשמרו בסוד כמס, התהליך של הפיכת יחסים אלו לאופנה, שכל ה-צדדים המעורבים בו לא רק שאינם מס-תירים את מעשיהם, אלא אף מתגאים בהם,

מנשירי איכות בחיירי הפתעה!

למלונות
וקיבוצים
מערכות הגב-
רה למיקרופו-
נים, מוסיקת-
רקע וכו'.

ללחקות
ציוד שירה
וגנינה

אוכנות הסטינוות שהחלה נכוצה לאחרונה ברחוב דיזנגוף, ובסרב אנשי הבוהימה - מאיימת להתפשט לחוגים רחבים יותר ויותר; רהפוך לסכנה חברתית חמורה

שלום, כאחת מהחבורה. היא כבר לא ילדה, היא גדולה. ליאורה הביאה איתה, לאחר שבועיים, את חברות דותה, בתו של רופא מפורסם מנתניה, שרשת גירושיו הסנסציוניים הסירה בזמנו את המדינה. גם דותה תלמידה בהדסים, אך גדולה בשנה מליאורה.

★ ★ ★

המישני הראשון

כך התחיל התהליך. אבל לא כך הסתיים. הישיבות בבתי הקפה היו רק התחלה. אין ספק שזה מסעיר לשבת שלוש שעות אחר הצהריים בבית קפה, בבטלה מוחלטת, ולהעביר את הזמן בלעיסת רכז לות. אולם גם החידוש שבו זה מחיישן, מכאן מתחילים להצגה יומית. אחר כך למסיבה קטנה — אחר הצהריים, כמובן.

כהוכחה להצלחה — התחיל, ככל הנחת, לברר, בליאורה.

ליאורה היא ילדה חריגה. היא מפותחת מבחינה גופנית בצורה לא נורמלית. כשי היא הפכה להיות מוכרת בדיזנגוף, לפני כשנה, היא הייתה בת 13, הציגה עצמה כבת 15, וכולם העירו שהיא מפותחת כי בת 17.

ליאורה לומדת במוסד החינוכי הדסים. בזמנו, לפני כשנה, היא נראתה כמעט כל אחר הצהריים משוטטת בדיזנגוף. לבדה.

★ ★ ★

כבר לא ידעה

היה רק שאלה של זמן עד שמישהו מיושבי כסית נשא קולו יום אחד וקרא לעברה: „הי, קוקי, אפשר להזמין

זהירות:

בתר

בסכנה!

כשהורים לא יודעים מכלום — אצל אחד החברים. במסיבות חופשי כל אחד לנפשו. מי שרוצה, שותה. מי שרוצה, מעשן חשיש. אף אחד לא מכריח מישהו.

כמה זמן יכולה כבר תלמידת בית ספר תמימה ומסוקרנת, השואפת לרכוש את מקומה בחברה — לעמוד בפני הפיתוי? היא מנסה בתחילה כוסית משקה, אחר כך סיגרית. לפני שהיא יודעת מה איתה, היא כבר מעשנת חשיש — מבלי שעיושה אולי אף פעם בחייה סיגרית רגילה. היא גם רואה מה הולך במסיבה בתחום הפעילות המינית. מיוזמים תמימים הופכים להתלספיות כבדות. כשהיא פותחת, ב' מיקרה או שלא במיקרה, את הדלת לחדר השינה, היא מוצאת זוג במיטה. לפעמים יור תר מזוג. היא משהו את זה עם חוויתיה בין חבריה, שהנועזים ביניהם מנסים לאי חזו את ידה לפעמים.

בנסיבות רגילות, ספק רב אם היתה מתפתה. כשהיא תחת השפעת החשיש, זה קל יותר, במקום או במאחר, היא מקיימת את המישל הראשון שלה.

★ ★ ★

חשיש במקום סוכר

מסיבות הקטנות והנורליות הן אלו, החיוניות כל כך להצלחת העניין. כולו, מתארגנות לרוב בצורה ספונטאנית. האמת המרה היא שלא קיימת איוו רשת סודית וחורשת מזימות של גופאים מוזק גים מפתיילולטיות, דוגמת בלס'הורדים ה' מפורסם בצרפת. האמת המרה היא, שלולא יזמו הקטניות את הצעד הראשון של יצי

אותך לקוקה קולה, או שאת עדיין ביישנית מדי?

הזאב שדובר היה עתיר נסיון. הוא ידע את הגישה הפסיכולוגית הנכונה. האתגר נענה: „מה יש לי להתבייש?”

ליאורה התיישבה לשלוחן בשלוחת נופש, אולם ליבה מפרפר בעור. בשלוחת סמוך ישב שחקן מפורסם, אליליגוער נערץ, ש' פעם העזה לשלוחה לו מכתב הערצה אנונימי. ופתאום — היא במרחק מטר ממנו. „מה שמך?” „ליאורה.”

השיחה התפתחה וקלחה בעירנות. בת כמה את, מה זה, אין שיעורים בבית ספר, איזה שחקן את מעריצה, מה את עושה ב' ערב, מה דעתך על אהבה חופשית, מה את חושבת על עישון סמים. שיחה חופשית, שאלות סתמיות, פילוסופיות. ליאורה מרגישה את עצמה נורא חשובה. ה' חברה מסביב לדון זיואן מסתכלים במיש' חק בחיך סלחני, כאל בדיחה מוצלחת.

השעון מעיר את ליאורה מעולם החלר מות. היא מוכרחה לחזור הביתה. הוריה לא יודעים על הבילוי החושש שמצאה. הם גם לא ידעו זמן רב.

כשהיא חוזרת למחרת, מברכים אותה הכל כבר כידידה ותיקה. הפעם מתקדמים שלב אחד קדימה. לא נשארים בבית הקפה, אלא הולכים לראות סרט במועדון הסרט הטוב. כולם מחמיאים לבן יוגה על החברה ה' חדשה שלו. ליאורה מתמוגגת. עולם ה' קסמים נפתח בפניה. כל השמות המפורס' מים הפכו פתאום קרובים, בטוח מגע ידה. כל אלילי הזמר והמישחק, עליהם היתה חולמת בשיעורים — מברכים אותה ל'

כמה נספחים רוצים להצטרף. אנחנו משת' ררים אותם בתירוץ שהדירה היא בת חדר אחד בלבד ואין מקום — וזוים.

„לדודו יש דירת גג. הייתי כבר הרבה פעמים בה. כשאין לי איפה לישון, אני באה אליו. דודו הוא בן 24, ותמיד בעני' גים. הוא אוהב להתווכח על פוליטיקה, יש לו דיעות קיצוניות. גם במין יש לו דיעות קיצוניות. הוא סוטה גמור. פעם הוא ניסה לעבוד עלי שאכנס למיטה עם לסבית יור' עה והוא יסתכל בנו. למרות שהייתי גבוהה, צחקתי ממנו.

„הגענו לדירה. דודו הוציא מהגגון את המיקסרת המיוחדת. פיות רבים עישנו כבר מהמיקסרת הזו. אנחנו קוראים לה מותק. דודו קיבל אותה במתנה מחתיכה אמרי' קאית שגרה אצלו.

„באותו יום היו בינינו שתי ילדות חד' שות, אחיות. אחת סרם מלאו לה 14, וה' שניה בת 17. שתיהן יפות, עצובות משום מה, וקצת חוששות מן העומד להתרחש. (המשך בעמוד 22)

רת קשרים לעולם הבוהימה, היו ממשיכות עד היום להישמר מצרות.

מסיבה מתוכננת מראש, עם מזומנים וכדור' מה, אינה כיום באופנה. כיום מחליטים שלושה ארבעה זוגות, תוך כדי ישיבה ב' בית קפה, שמעמם ומה בדבר מסיבה קט' נה. יש בסביבת הכיכר כמה דירות גג ש' הפכו כבר למוסדות מוכרים בהקשר זה. תופסים אם כן מונית וזוים. מספרת זויה, בת 17, מעירית העולים בדרום, הלומדת ב' סמינר בת לאביב:

„ביום שישי אחר הצהריים ישבנו בכסית. היה די משעמם בסך הכל. אותם פרצופים, אותן בדיחות, אותם מלצרים. כולם מש' מציגים כרגיל, מישוה מספר שברדיו הודיעו על שני חיילים שנהרגו, איום ונורא, אומ' רים כולם, וממשיכים לשחות בשלווה.

„בערך בשלוש מציע דודו, בן עשיריים מפונק, לעשות תה של פייוו אויגנוק עם נפאט — חשיש — במקום סוכר. הרעיון מתקבל בתשואות. היינו בערך עשרה חב' ריה מסביב לשני שולחנות. משלמים וקמים.

סוד ההצלחה

להצלחה הרבה סודות.
אבל סוד ההצלחה שלי
הוא:
הריח הנעים
המלווה אותי במשך שעות,
הניחות המפתה כל גבר
ניחוחו של לימור

לימור

הסבון לרענונות העור

באיכות צרפתית מעולה

פרסום

על הנשים

אין נשים מכוערות; יש רק נשים שאינן יודעות להיראות יפות.

(ז'אן דה לה בראייר)

ששה גרבי מיקרומש "מרסי" בארוקן אחד הם תמיד ציודך ההכרחי.

על כל הנשים

Merci

זהירות. בתך בסכנה!

(המשך מעמוד 21)

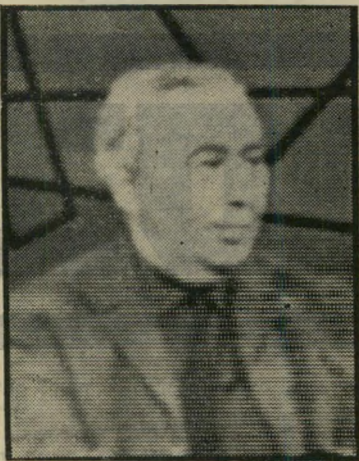
אכזב. מדי פעם נעלמות משיעור כמה תלמידות, לפעמים מאחת השמיניות, לפעמים מאחת ההישיבות. הסיבה שאינה ידועה למורה או למנהל: בדרך-כלל מאה מטר מה גימנסיה שוכנת דירת-הרחוקים של סופר ידוע. גשם קופצות הבנות כאשר השיעור נעשה משעמם מדי. הסופר, גבר חביב בגיל העמידה אינו חתיך, אף לא עשיר, אך למרות זאת אפוף תמיד צעירות שגילן נע 18 ועד 13 — ועד בכלל. הסוד: בדירתו יכולות הבנות תמיד למצוא סיגריה חשית מוכנה, ומה שחשוב עוד יותר — יחס כאל בוגרות, ולא כאל תלמידות קטנות. השילוב הזה של סופר מפורסם, הנוהג בהן בכבוד ובכבוד-ראש, והפוסק, ממרומי סמכות, שמחשיש פחדים רק הבורגנים הרעירים העלובים — עושה את שלו. "ה" מנהל הזה מגדל דור חדש" אומרים עליו משיציו בקינאה.

אור אדום

ב ינתיים זוהי רק השמעה. אין זה עדיין דור חדש — אלא רק סגנונות ראשונות, תחילתו של תהליך. חשיש ומין אינם נפוצים עדיין בין בני הטיפשי עשרה בישראל.

אולם אם ימשך התהליך ללא הפרעה, נגיע בעוד חודש או בעוד שנה, גם בארץ, לתופעה שהפכה כבר מזמן מכת-המדינה, בעולם המערבי, נקודת המיפנה בפרשה זו, הנקודה שבה נדלק אור אדום, לא נבחתה בכמות המעשנות, אלא בעובדה שהעניין יצא מהמחתרת ומתנהל בפרהסייה. בינתיים — רק בחוגי השוליים המצומצמים של הבוהימה. בינתיים — מבלי שה עניין הגיע לידיעתם של הורים, מחנכים, פסיכולוגים, ושאר המבוגרים האחראים על הנוער, אך אינם חלק ממנו. אלו אינם ערים עדיין לסכנה.

כתבה זו נועדה להעיר אותם — שעה אחת קודם.

מאמין לכל מה שהוא מקבל מהמבוגרים. אנו עוברים עתה מהפכה בשטח ההתייחסות לבעיית-המין. יש מקום לסבור שההפכה זו מתחוללת לא רק בתחום המין, אלא גם במושגים של טוב ורע, המשנים את ערכם.

יש לחפש דרך כדי להבין את הסיבות למשבר האמון הזה. למה חדלו ילדינו להא-

ידיים על הגופות

"ה שמש שוקעת. איש לא טורח להדליק מנורה. מתחילים להעביר את המקסרת. האחיות מביטות בהיסוס על ה מעשנים, המתעלמים מהן, משום מה אני מביטה עליהן כל הזמן. ככה נראיתי גם אני לפני כמה חודשים, כשהתחלתי פחדתי, אבל הייתי מסוקרנת עד מוות. המקסרת מגיעה אלי, אני לוקחת מציצה עמוקה. הדקות חולפות. קולות צחוק התחילו לי הישמע. צחוק מרבק. הילדות לקחו סוף סוף מציצה קטנה. הצעירה אמרה שאינה מרגישה כלום. תזוייני בסבלנות, ענו לה כולם במקהלה. המילה גרמה לכולם לי צחוק. הילדות החלו לצחוק גם כן. נכנסו לתמונה. לקחו מציצה נוספת. השיחה החלה מתגלגלת, כרגיל, לסקס, ידיים החלו לטייל על גופות. המסיבה החלה."

סמים בבית הסופר

מ סיבות החברה של כסית ודיזנגוף אינן המרכז היחידי. ייתכן שמשם נפ' תחה הרעה, אך כיום קיימים כבר קנינים נוספים. למשל: בית-ספר חדשים, שלא בור דדות מתלמידותיו מעשנות חשיש, עם כל הכרוך בכך. המנהג מתחיל להיות פופולארי גם בקרב תלמידות תיכון עירוני א' בתל-

דעתו של פסיכולוג

ראיון עם ד"ר רודי:

ח שישי ומין בין קטינות בארץ הינם תופעה חדשה, אם אכן הגיע הדבר כבר לכלל תופעה.

החשיש הוא אחת מצורות הבריחה של האדם מפני עצמו. החוויה נראית למעשה מיוחדת במינה. נדמה לו שהוא נהיה עשיר ומנוסה יותר. אין זאת אמת כמובן; האמת היא שלמעשה פשוט קשה לעמוד מול עצמו. הסיבה שאדם בורח מעצמו היא משום שקשה לו להסתגל למציאות. המציאות ביי מינו מאופיינת בכך שהיא משתנה במהירות כה רבה, שהחלשים אינם עומדים בקצב, ונופלים לצידי הדרך. גילוייה-המדע משנים את סביבתנו בקצב התובע מאמץ הסתגלות קשה מצד כל אחד מאיתנו.

למשל: הפיתוח המדהים של אמצעי התיקשורת המוניים, הטלוויזיה כיום היא

ילדינו לא מאמינים לנו!

מין לנו? למה אין העקרונות המוסריים וההתנהגותיים שלנו מדברים לליבם יותר? למה הם מחפשים אמצעים דרסטיים ושרינים כל-כך כדי להוכיח את בגרותם? האם מפני שאנחנו בעצמנו מבובלים, מבטאים ספק בעצמנו, איננו בטוחים עוד מה נכון ומה לא? קשה גם לדעת אם הדבר אינו קשור במלחמה המתמדת המתחוללת בארץ, ביאוש הממלא את הלב למראה המסגרות השחורות בעיתונים. החזירות שוב ושוב ללא הרף, ביאוש מהניצחון הגדול — שלא הביא לא שלום, ולא הפסקת הקרי-בנות.

מעמסת הסתגלות כבדה לגבי כל ילד. את התוצאה הדרמטית ביותר ניתן לראות ב"ארצות-הברית, שם משתמשות בנות עשר בשפתונים, איפור, גרבי-גיליון וחזיות — בעקבות ההיצמדות האינסופית למשך הקטן, ולקליטת חומר בידורי ופירסומי ללא מיון מתאים והדרכה מכוננת.

★

ג שימוש בחשיש בגיל הטרנס- התבגרותי שייך לאותו דחף: להוכיח בגרות ככל מחיר. יש בכך משום הצבעה על משבר אמון בין הילדים. נוצר פער גדול מדי בין הדורות. הדור החדש אינו

אנשים

האלוף מתרגם

כאשר ראתה ראשה הממשלה החדשה מאיר את תצלומיהם של חללי צה"ל שהופיעו בגליון ראשה השנה של העולם הזה (1671), היא הודיעה: וכישראל איתה, יום אחרי זה, כתב של עיתון אמריקאי, היא לא יכלה להתאפק וסיפרה לו כי היא יושבת והסתכלת הרבה זמן בתמונות. ● בראיון אחר, לסלחיה הברטל, נשאל שר הביטחון חנוך משה דיין מה לדעתו יהיו תוצאות המלחמה הבאה בין ישראל לערבים? תשובתו: "אנחנו ננצח! מדוע? מפני שהערבים יפסידו". השב שר ופחד בכך את בעיית הסיכוי הרביעי. ● גם לשר מנחם בגין יש עצות לגבי המלחמה הבאה: הוא מציע לרוסים לשלוח יסירות את הנשק שלהם לישראל, כדי שישראל תוכל להוכיח בעתיד את יעילותו של נשק זה. ● מה שאיפתו של שר הדתות, הר"ר זלמן לוריא, הפכה, במיקרה שלא ייבחר לכהונה נרספת? השר, שהוא משפטן, רוצה להיות שופט בבית המישפט העליון. ● גם לח"כ אגוני מנחם פרוש יש שאיפות: הוא רוצה להיות ראש עיריית ירושלים. לכן שוקל הח"כ להציג את מועמדותו בבחירות אלה לראשות ירושלים. ● אחד שהתרגם בגלל הסתדרות היה אלוף (מיל.) מתתיהו יחיאל פלד. הרגיוה אותו הכרתו של מזכיר חברת העובדים אשר ירדן, שהציג דיק תשלום משכורות של 8000 ל"ל לחודש למנהלי מיפעלים הסתדרותיים. במאמר התקפה חריף במוסף מעריב ליום כיפור כתב פלד: "מדוע זה יכל גוף כל כך מורכב, הי מבצע פעולות כל כך מגוונות ומסובכות כמו צה"ל, למצוא, מנהלים מוכשרים להפיק, ליא, המסורים לתפקידם ללא גבול, תמורת המשכורות הנמוכות ביותר במדינה, ואילו חברת העובדים אינה מסוגלת למצוא מנהלים טובים למדי, לנהל באורח משביע רצון מפעלים פשוטים, המופקדים על פעולות אלמנטריות כמו ייצור צמיגים, כפ" תורים וברזים, בלי לשלם להם משכורות של שחיתות?"

מה עושה הנשיא

כשהוא צמא?

מתברר שגם נשיאים יכולים להיות צמאי. כאשר נסע הנשיא זלמן שזר לפתח חת חודש האמנות בצפת, התלווה אליו מארגן החודש, העיתונאי יוסי ינאי. כשי הגיעה מכונית הנשיא לצפת, ביקש שזר לנסוע למלון מיצפור, כדי לשחות כוס מיץ. ינאי, שפחד כי בואו של הנשיא למלון יגרם להתקהלות והנשיא יאחר לטבח התיחה, אמר לשזר כי במלון מיצפור אין מיץ. כדי שהצמא לא יעיק על הנשיא, היפנה ינאי את הנהג למלון שקט בהר כנען, שם נפתרה בעיית הצמא. ● שדרן

ידידתו של מר פלייבוי

איזו מין בחורה היא זאת השווה ל"מר פלייבוי", יו הפנר, 100 מיליון דולאר? השבוע נמצאה הבחורה. אף-על-פי שעקרונות הפילוסופיה שלו, כפי שפורסמו בירחוננו בעל תפוצת המיליונים, אוסרים עליו להתחתן, נראה הפנר מסתובב בבירות אירופה ומציג שם את ארוסתו ברברה בנטון בת ה-19. הפנר לא הסתפק בכך: הוא גם הצהיר כי הוא מאוהב ברברה, "עד שיגעון". אז נזכרו ידידיו, כי בביוגרפיה הרשמית שלו נשבע הפנר: "בעשר השנים הבאות אני מעדיף לפגוש בחורה ולהתאהב בה ולראות אותה מתאהבת בי, מאשר להרוויח 100 מיליון דולאר." — לא פחות ולא יותר.

הנדהם ואמר לו: "אני רוצה שתקח את המכונית שמכרתם לי בחורה. אינני רוצה אותה. מחר בבוקר אני מביא לכם אותה ודי." מובן ששילון לא היה נדיב עד כדי כך שלא להוסיף: "כל מה שאני רוצה הוא שתחזירו לי את הכסף." אבל הסתבר שהי צילצול הלילי הואיל. שובינסקי הבטיח לי שילון כי יחליף לו את המכונית במכונית חדשה לגמרי. ● כל מבקרי הסלחיה ציינו לשבח את חזרתו של הכמאי ראלף עינבר לעבודה. כאשר ביום את הופעת האמנים בפני חיילים בביקעת הירדן ערב ראש השנה, מה שהסלחיה שכחה לציין היא, כי גם הפעם — כמו במיקרים קודמים — היה זה האמרגן מרקו תורג'מן שאירגן את הופעתם בהתנדבות של האמנים. היה זה מרקו שאף טרח ושיכנע את הסלחיה הישראלית לצלם את המופע ולציגו עוד במוצאי החג כפרסית שלום חיה למשפחות החיילים. אגב, השבוע, ביום ה' שני של חג הסוכות, עומד מרקו לערוך מופע בידור בהיכל התרבות, בהשתתפות כל האמנים אותם הצליח לנדב להופעות בפני חיילים, כמו רן אהרון, רבקה מיכאלי, אריק איינשטיין, גדי יב? ואחרים. הסביר מרקו: "אחרי שנידבתי אותם כל-כך הרבה פעמים, הגיע תור חובה לדאוג להם גם כעת לרגל חג". ● בינתיים יצא מרקו לבלות חופשה בחוף ליוו בטרסיה, שם אפשר היה לראותו עוסק במרץ בחתירה בחסקה.

רק

בשמחות

לומר ניסים מנתם מצמר הפרברים אירעי השבוע שתי שמחות. שתיהן בבית החילים אכילוב בתל-אביב. במחלקת אף-אונג'רין הוציאו לו את השקדים, ואילו במחלקת היולדות ילדה אשתו, חנה, בן. שמחה כפולה אחרת אירעה גם לשחקנים

יעקב בידו ואריק לביא. לפני כמה חודשים התערבו השניים על אלף לירות. נושא ההתערבות: לידות. אריק אמר שאם תו של בודו תלד בת, ואילו בודו אמר שלאריק ייחלד בן. בשבוע שעבר ילדו נשותיהם של השניים. התוצאה: אף אחד לא זכה. אשתו של אריק ילדה בת, ואילו אשתו של בודו ילדה בן. ● גם בלהקת השלושרים שמח: שני הזמרים הרווקים של השלישייה מתחתנים. **שלום חנוך** נושא את **ליהי עפרון** ו**חנן יובל** נושא את **יאירה ברייר**. השלישי בחבורה, **גני אמדורסקי**, כבר התחתן מזמן. ● מה עשה הבורן **מני פאר** כשקיבל את תפקיד המנחה בפסטיבל הזמר החסידי? הוא נכנס לבוטיק והזמין כיפה סרוגה. ● אגב, אורח הכבוד בפסטיבל יהיה סגן ראש הממשלה **יהא אלון**. ● ההצגה חייבת לי הימשך. גם תחת הפגזה, לכן, כשהופיעה בשבוע שעבר הזמרת **חנה אהרונ** בפני חיילים על גדות התעלה, והמצרים פתחו בהפגזה, יודה הזמרת עם החיילים שהי זינו לשירתה לתוך הבונקר — והמשיכה בהופעה. ● כשהגיע בשבוע שעבר הזמר **כריס טוף** לארץ, הכינו לו אוהדיו קבלת פנים רועשת. שיירה של 50 אופנועים קצוצי-מפלס יצאה לנמל התעופה. את הי שימחה השביתה משטרת הנמל, שעצרה את כל בעלי האופנועים, מפני שלפי הי חוק אסור לרכב על אופנוע קצוצי-מפלס. ● אומנם הזמרת **אסתר עופרים** לא גרה בשנים האחרונות בארץ, אבל היא לא שכחה אותנו. עובדה: השבוע היא טילפנה לאמרגנה הישראלי **עדי סמל** וביקשה ממנו להזמין אצל המלחינה **נורית הירש** מספר שירים לתקליט חדש, שיהיה מורכב כולו משירים בעברית. ● אחרי חופשת-לידה של במעט שנתיים, חזר

שחקנית מור חופשת-לידה

רה סוף-סוף השחקנית **תקווה מור** ל-הופיע בבימה. ● מי שמפריע לפקח עירוני בעבודתו בא על עונשו בבית-המשפט. זאת נוכח לדעת בשבוע שעבר הדרן פרדי דורה. לפרדי יש כוונות-לילה בנהריה. לפני כמה חודשים נכנס לבידון פקח עירוני ורצה לרשום דו"ח. התפתח ויכוח בין פרדי והפקח, ובסופו קרע פרדי את ניירותיו של הפקח וסילקו מן המקום. התוצאה: שופט-שלום בנהריה קנס את הדרן ב-150 ל"י או 30 ימי מאסר תמורתם. הדו"ח המקורי היה עולה לו 30 לירות.

פסוקי השבוע

● **חיי צה"ל על גדות תעלת סואץ**, לעיתונאי האנגלי גיימס קאמרון, ששאלו אם הוא חש תחושת ניצחון: "תחושת היא תחושת דאגה. תהיה לי תחושת-ניצחון כאשר יבוא השלום."

● **כותרת ב"קוד העם"**: "אלוף יפה קורא למלחמה בארנבות."

תורג'מן בחוף טבריה בילוי חופשה

אופנות הסתיו

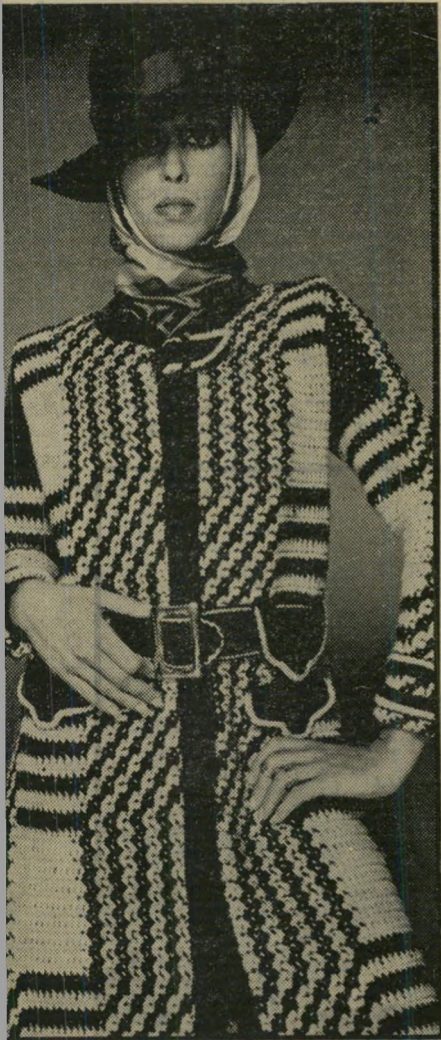
עם התקרבות הסתיו, נערכו למען שבועות האחרונים שפע של תצוגות אופנה, שנועדו להראות לך את המיבחר שהכינו היצרנים למענך, וכיצד בערך תיראי בחורף הקרוב.

100 דגמים של חליפות בוקר, שמלות, מעילים, מקטורנים, חליפות קוקטייל ומערך כוח לבוש לשעות הלילה המאוחרות, הוצגו בתצוגת האופנה המסורתית של אלז למען אילן — איגוד ישראלי לילדים נפגעים — שנערכה במלון היסטון בתל-אביב.

בתצוגה בלטה שליטתם של המכנסים, והתאמה המירבית אליהם של יתר חלקי הלבוש — מקטורנים, חולצות וכמובן השמלות הקצרות. שילוב של מכנסים עם אחד מפריטי הלבוש הללו מעניק מראה חריש וצעיר.

החידוש הבולט בקולקציה היה מעיל חסר שרוולים, שנועד לגוון כל חלק לבוש מעליו הוא נלבש.

הבדים הצטיינו בשתי תכונות עיקריות: (א) רכות (ב) אינם נראים כסריגים. הצבעים השולטים הם: אדום, ירוק זית

הדור אופנת העור של ישראל מוד גמת על-ידי דוגמנית ישראלית, בשבוע ישראל — אשר נערך בדרום-אפריקה תחת הסיסמה שלום מישראל.

החיצול מהפכני!

**dura
gloss**

AMERICA'S LEADING BRAND

הלכה
האחידה
שאינה
שוקעת

מג'יק-פרל זהו ההישג המדעי הגדול המקל עליך את מריחת הלכה, תודות לאחידות המתמדת של פתיתי ה-PEARL. מג'יק-פרל מעניק לך ברק קריסטלי נהדר, בשלל גוונים, כשהציפורן מכוסה כולה בשכבה אחת ואחידה. היי זוהרת ואופנתית עם מג'יק-פרל "דורה'גלוס"

שוב שתי מערכות של אפודות אופנתיות מוארכות, עם צעיפים וכובעים תואמים ואפודה קצרה מתחתיהן. מתוך תצוגת צמר החסידה של חברת אקרילן.

רציני חליפת ז'קארד בסיגנון מרכז אירופה. שלושה חלקים, חזייה קצרה, חולצת לורקס סרוגה עם שרוול ארוך וחצאית או מכנסיים. מתצוגת אלד שהוקדשה למען אילן.

קליל חולצה מבד מודפס עם צווארון ארוך וצר. המכנסיים מכותנה-סטרץ' עם רוכסן ושני אבזמים מלפנים. מתצוגת להב.

תצוגה, שכלט בה הקו הצעיר באופנה. הצבעים ששלטו היו בז', חום, אדום, ועוד. בתוך שפע התצוגות שהציף אותנו ב־שבועות האחרונים, נתבשרנו גם על אחת נוספת — שבוע המסחר הישראלי, אשר נערך במחצית חודש אוגוסט ברחבי דרום אפריקה, בסיסמה "שלום מישראל", וזכה להצלחה עצומה.

ובמסגרת האירועים הוצג סרט ישראלי וני ערכו ארבעה ערבים מיוחדים אשר בהם הודגמו מוצרי אופנה של יצרנים ומעצבי אופנה ישראליים, ע"י דוגמניות הצמרת הישראליות זיוה אימבר, אנט הומונאי, אביי בה רוזנטל ובתיה קינברג.

*** סירגני לך בגד**
ס ריגת היד מחזקת את מעמדה באופי נה. כיום אין היא רק נחלתן של הי אשה המבוגרת והסבתא, אלא גם של הי נערה והאשה הצעירה הסורגות להנאתן, וכדי ללבוש בגד אופנתי.

עובדות אלה הובררו בתצוגת האופנה של צמר ההסידה וחברת סיבים כימיים ישראליים בע"מ יצרני אקרילן, שנערכה — כן, גם היא — במלון הילטון בתל-אביב.

כ־50 דגמים אופנתיים, המייצגים את הי מבחר המגוון של אפודות, שמלות, טוניקות, מעילים, חליפות מכנסיים, צעיפים, כובעים וכי' שניתן לסרוג בנקל בבית, נראו ב־

על גווניו, קמל/שחור והרבה אופי חייט. כמובן, ניתן לראות גם שחור, אך תמיד בלחיית צבעים נוספים כמו אדום ולבן, בז' או טבק.

מוצרי האופנה הספורטיבית של מפעלי להב לסתיו/חורף 1969/70, הוצגו גם הם לאחרונה במלון הילטון בתל-אביב.

חליפות המכנסיים זכו למקום נכבד ב־קולקציה. בקולקציה החדשה של לידי להב — מחלקת הנשים של להב — היו גם שילי' בים רבים ומעניינים של מכנסיים וחולצות, טוניקות עם מכנסיים או בלעדיהם (כשמלות מיני ועוד).

הצבעים השולטים בקולקציה החדשה של להב הם אדום, שחור, ירוק וכחול כהה.

המיפלצות שלי

תשלומים, מה אני פה, מכרתי לך סלויזיה או משהו?"

מה יש? השיבה הילדה, גם אבא לא מחזיר כשהוא חייב, אז למה שאני אחזיר?"

"איזה חצי?" מזדעף אריק, "לך מגיע חצי? בקושי עשית רבע עבודה."

"שק", השיבה האחות לאחיה, והמלחמה החלה. בעלי היקר השיב את ארנקו לכיסו באנחת רוחחה.

לא לזמן רב. אריק ורוני הבחינו חיש קל, שהתוצאה של הריב שלהם היתה — שהססף נשאר בידי אביהם. הם הגיעו לידי

הפושטים הקטנים האלו בדורנו, הם כל־כך חמרניים — אינני יודעת ממי הם למדו את זה. רק מהוריהם, כנראה. איך שהם יודעים להעריך לירה ולרוץ אחריה — משהו לא ייאמן.

אני תופסת השבוע כמה דקות שלווה על המירפסת, כשאלוף-נעורי לידי, כשלפתע מתייצב אריק בפני בעלי:

מאיפה הם למדו למות על הלידה?

הסדר במהירות-שיא, התייצבו מחדש ב־מירפסת: "חצי לי חצי לה", הכריז אריק, פושט ידו בתקיפות כמקודם.

***** כל הדברים הטובים בעולם מגיעים ל־סיומם. אביהם נתן לילדים את המגיע להם — ובאותו רגע פרצה המלחמה מחדש. "את חייבת לי 80 אנורות", תבע אריק, "תחזירי."

"לא עכשיו", השיבה רוני בעיניים מל־אות אש־קרב.

"כן עכשיו, או שאף פעם לא אלווה לך יותר."

"טוב, אז אבל לא בבתיאחת. אני אחזיר בתשלומים, עשרים אנורות לשבוע." "השתגעתי?" זעם אריק, "מה פתאום ב־

"אבא, איפה הכסף שהבטחת לי זלרוני בשביל שנקה את הגינתך?"

בעלי אוהב אומנם להבטיח, אבל לקיים, ככה ככה.

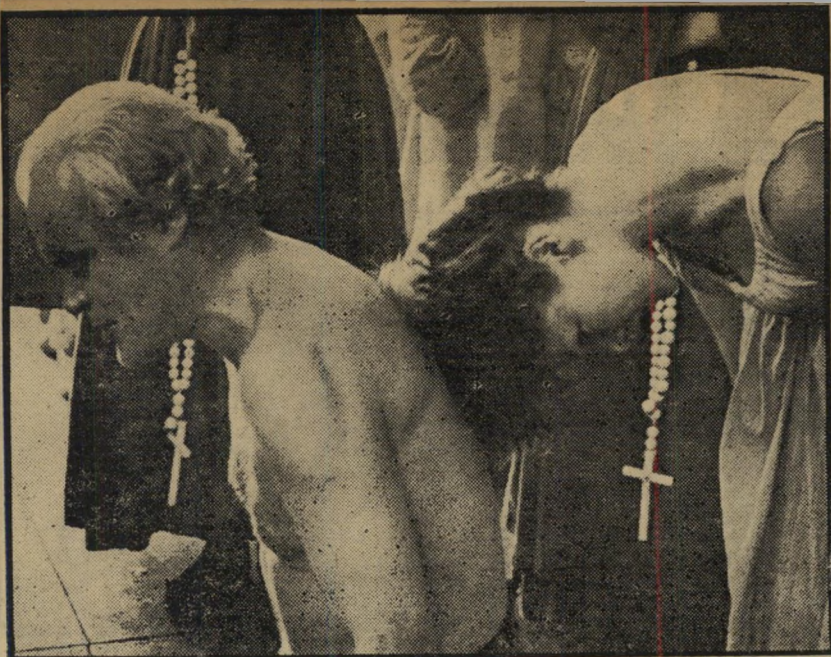
"מה זאת אומרת? כשתנקה, תקבלו", הוא עונה.

מובן שאריק הכניס אותו למלכודת. "ניי קינו כבר", הכריז ופשט ידו לפנים בתנוי ענה שאין לערער עליה.

***** באנחה כבדה הוציא אביה־משפחה את ארנקו מכיסו, כשפתע הושיעו ריבון-עולם. רוני ניגשת אלינו באקראי, מבינה במה מדובר, ועוצרת את הרכבת: "רגע, רגע, אבא, את החצי שמגיע לי תן לי ביד, לא לו."

אלגנטי מעיל בצבע בז'־חום סרוג במסרגה אחת. מתצוגת צמר החסידה של אקרילן. מחיר מוצרי צמר החסידה נשאר השנה כמו בשנה שעברה.

2. מארה סאד (אנגליה)

1. יומנה של חדרנית (צרפת)

סדרה הטוב תשכ"ט * הסר

מטוליה, של ריצ'ארד לטרה, בו הוא נותן ביטוי בחופש מוחלט, לגאונות הי קולנועית. בעזרת שני שחקנים מצויינים, ג'ולי כריסטי וג'ורג' סקוט, משתוללת הי מצלמה שלו באופן מרהיב, ללא מעצורים. אלא שלהשתוללות הזאת אין שום תוכן. הדמויות מטושטשות, הרעיונות פשוטים, ודווקא הם בניגוד לצורה הוירטואוזית, מר באים בדרך בנאלית ושיגרתית.

ראינו סכניקה נהדרת של צילומים מרהיבים מאולימפיאדת החורף בגרובל, מצולמת עלידי קלוד ללוש (שדושה-עשר יום בצרפת). אפשר היה לבלות נהדר בי ג'ורג' סרט צבעוני יפה, מלא תלבושות ופיאות נוכריות, אחירה וקצב. ראינו שוב מוזיקה, צילומים נפלאים, שחקן מיוחד במינו, ובימיו מלא טעם ורגש, בי הכוגר. ראינו סכניקות גודאריז שהגיעו לשיא השלמות בגם זאת אהבה, בי תוספת מישחק מושלם, צבעים, מנגינות, והמון יופי לשמו.

בכל הסרטים הללו היו גם עלילות, נושאים, רעיונות. כמוכן. פטוליה היה סיפור אהבה בין נערה מקסימה ומשועממת, הי מעשירה את חייה בהרפתקאות והמצאות,

שחקנית השנה

שירלי נייט
„הרכבת התחתית“

שחקן השנה

צ'ארלס ברונסון
„שלום לידיד“

קולנוע החדש, המחתרתי, המהפכני, גי, המחפש דרכים חדשות ומואס בי ישנות. עדיין לא הגיע בתשכ"ט לישראל, ובמידה מסויימת של צדק, כי מה שמעניין היום את העולם, לא מעניין אותנו. שם הם מחפשים איך לחיות טוב יותר. אצלנו רוצים קודם כל לחיות. שם הם מחפשים דרכים להרוס את הישן, אצלנו מחפשים דרכים לשמור על הקיים. העולם שלהם — למרות שהגיאוגרפיה היום הולכת ומצטמקת — רחוק כל-כך משלנו, הבעיות שלהם רחוקות כל-כך מבעיותינו, שגם לי אמנות שלהם אין עדיין מקום אצלנו. ואם האמנות החדשה אינה מגיעה, נשאר לנו רק האמנות הישנה, והיא עייפה וחלשה וזקנה.

כך ראינו השנה עשרות סרטים, אחד יפה מהשני, עם מוזיקה נפלאה, סכניקה נהדרת, מישחק מושלם, צבעים יוצאים מן הכלל — וללא שום תוכן.

צורה

לשם צורה

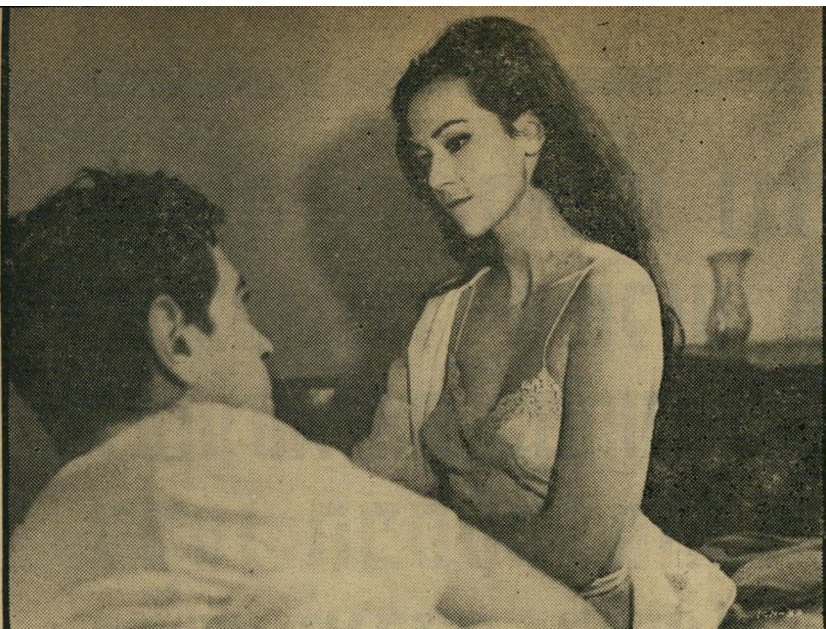
ה במאים הטובים יצרו סרטים טובים במהסוג הזה. ראינו השנה את

סדרה הרע תשכ"ט * הסר

3. רכבות נשמרות היטב (צ'כיה)

4. ארבע זוויות למשולש (אנגליה)

הטוב תשכ"ט * הסרט

מישחק מצויין — וכל זה למען סיפור חסר הפתעות ועניין על משולש נצחי, שבו הגיבורים שיגרתיים כמו העלילה.

אותו הדבר קרה בשיעור באהבה, ב-גבר ושתי נשים ובעוד סרטים בעלי שמות דומים ועלילות זהות.

אבל גם בסוג זה היו סרטים טובים. אלווירה מדיגן, למשל, סרט אגדה על אהבה מושלמת וחופש מושלם, אישם ב-דנמארק הרחוקה, על שני אנשים שברחו מכל התחייבויות החיים, והם מתעלסים ביער מקסים, עם פרפרים ועלי-שלכת, ב-צבעים נוגעים ללב ומוזיקה נצחית של מוצארט. ואחר-כך מתברר — כן, גם ב-אגדה הזאת — שאין בחיים חופש מוחלט, ואין אהבה מוחלטת, והאגדה היפה פוחדת את הבעיות הללו בדרכה האגדתית השלווה, והמוות הבא בסופה הוא יפה לא פחות מן החיים. אלווירה מדיגן הגיע אל פיסגות ה-יופי — אולי דווקא בגלל זה נראה היה כאילו חסר בו משהו ממשי, מציאותי, נוגע ללב, מכוער.

רוב הבריחות של הקולנוע היו אל ה-רומנטיקה והאהבה הבלתי אפשרית. אבל (המשך בעמוד 30)

שחקנית-מישנה השנה

גלנדה ג'ונסון
"מארה סאד"

שחקן-מישנה השנה

ג'ק ווילד
"אוליבר"

לבין רופא גרוש ובודד. הבוגר עסק בכך מיליונרים המדוכא עלידי הוריו וקרוביו. בגס זאת אהבה היה נסיון לשוב אל הניאור ריאליזם האנגלי, לתיאור המעמד הנמוך בעיר הגדולה, בגיונה, נסיון לתאר מצד שונה את לונדון החדשה של ימינו. אבל כל אלו היו מישניים. מה שחשוב היה בסרטים הללו היתה הצורה. צורה לשם צורה, אסתטיקה לשמה. כל השאר היה רק תוספת.

האסתטיקה הזאת עסקה קצת, פה ושם, בבעיות ישנות ובטוחות, שתעסקנה תמיד את המין האנושי. אבל בעיקר ראינו אותה השנה בבריחות רומנטיות מהמציאות. ועם מי בורחים מהמציאות אם לא עם הפילגש? ולאן אם לא לחיק הטבע? שם אין שיעמום, אין שיגרה, אין קשיים.

אווירה

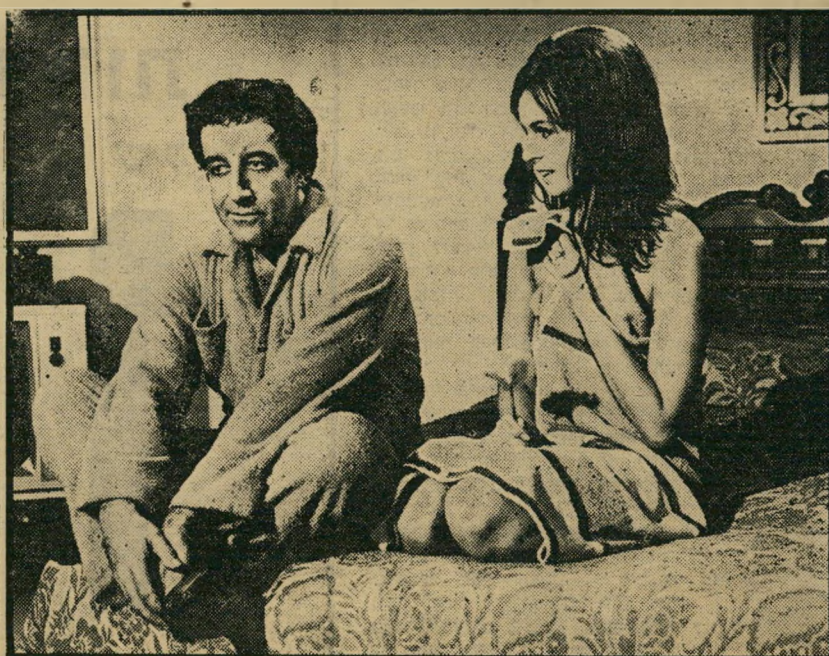
נון-סנס

כך ראינו השנה סידרה שלמה של בריחות כאלה. למשל, בהצילע השד"י שית, סרט עם צבעים נהדרים, צילומים מרשימים, יצירות מופת מבוצעות עלידי ה-תומרת הפילהרמונית המלכותית בלונדון,

הדרע תשכ"ט * הסרט

4. סרוונטס (צרפת)

3. המסיבה המשגעת (אנגליה)

במדינה

הווי

סוס ושמו

משה דיין

איפה ומתי נולד משה דיין? האמנם בדגניה, לפני 54 שנה? טעות. דיין נולד ב-1966, במדינת פנסיל-באניה שבארצות הברית. לא מדובר, כמובן, בשריהבטחון הישראלי — אלא בסייח צעיר הזוכה לאחרונה בהצלחות בלתי-מבוטלות במירוצי-הסוסים ה-אמריקאיים. הסוס, המכונה דיין, נבחר ל-יעודו, משום שסוחר-פרפת יהודי מהמפסטר, ארצות-הברית, מכר מעל-ברדלס לאיש-מירוץ צים בשם ראף פראנסיס. בעיקבות העיסקה, נרקמה בין השניים ידידות. פראנסיס נטל עימו את הפרוץ ה-יהודי, מורי טובין, לראות מירוץ-סוסים, לראשונה בחייו. הרבר עשה רושם על מורי, "החלטתי להשקיע בזה", אמר לידידו. **ס ח פיקח, דיין זה.** בין השאר, רכש מורי סייח בן שנה, חסר-שם. סוסים צעירים זוכים באמריקה לשמותיהם בהגדרתם לפירקם — כלומר לגיל שנה. הסייח חגג את יום-הולדתו לאחר ניצחון ישראל משנת 1967. "משה דיין עשה עלי רושם, באותם ימים", מספר כיום מורי. "אז קראתי לסייח שלי על שמו. מה יש? אסור ליהנות קצת מתהילה יהודית?" באמריקה — מותר. לא ברור אם התהילה היהודית היא שסייעה בעדו — אך משה דיין הצעיר החל לזכות במירוץ אחר מירוץ בשלב המכין. אלא המכירים את הסוס הצעיר, טוענים שיש לו הרבה מן המשותף עם שריהבטחון. "הוא מהיר, קשוח, ומתגבר בכל האמצעים על מתנגדיו האשיים", מסביר מורי. "וכאשר אין הוא יכול להשאיר מ-אחריו יריב כלשהו — הוא נצמד אליו קרוב כל-כך, עד כי הוא דוחף אותו הצי-דה, לעבר קרשיהגדר, כאילו מרוב אהבה".

ישראלים בחו"ל

איך להפסיד

100 אלף ל"י

מטוס סא"ם בקו לוד-קופנהאגן הביא, בין יתר 98 הנוסעים, גם שלושה צעירים מ-ישראל, שחזרי עור ושיער. שנים מן הב-אים היו כבר קודם לכן בדניה, ואילו ה-שלישי — שנשא עמו מזוודה כפולת-ח-חית — בא לראשונה אל ארץ התענוגות הבלתי מוגבלים, כפי שהבטיחו לו שני חבריו. "זו ארץ שבא אינך צריך לעבוד, והנשים מגישות את עצמן בתוספת ארוחת-בוקר במיטה". לצורך התבססות ראשונה, נטל התייר הטרי 15 ק"ג חשיש, אשר מחירו בדניה במכירה קמעונית, לפחות 200,000 כתר, ש-הם 100 אלף ל"י. "די לך למכור חמישה גראם ליום כדי להתפרנס בכבוד, ומטען של 15 קילו דיו לפרנס שלושה בחורים למשך שנה תמימה!" **אין כסף להיות אסיר.** היו אלה בדיוק מילים אותן אמר לפני שלושה שב-עות רבי-פקד מארקוביץ ממשטרת ירושלים, כאשר ביקר בקופנהאגן ושמע על המחיר האסטרונומי המשולם עבור קילו חשיש. כאשר שב ירושלימה, היה למארקוביץ, נוסף לעיסוקו עם מצית אל-אקצה רואן, גם פנאי לעיין במברק של האינטרפול, סניף קופנהאגן, בו נתבקש למסור פרטים ומידע על צעירים מישראל שנתפסו בקופנהאגן ב-נסיון להברית חשיש. משטרת קופנהאגן סרבה לפי שעה לגלות את שמות שלושת החשודים, וזלת ציון אורחותם הישראלית, ומקום מגוריהם: ירוש-לים. זאת, כדי למנוע מידע זה מאנשי ה-קשר שלהם בקופנהאגן, אשר המתינו ל-"סחורה" בקוצר רוח. לנאשמים צפוי פסק דין קל ביותר, מאחר והחוק מטיל רק מאסר שנה וחצי עבור נסיון להברית חשיש, אולם לשלושה מ-ישראל סיכויים מועטים בלבד לבלות בכלא הדני את מלוא תקופת המאסר, בהתאם לחוקה הדנית, חייב האסיר לשלם למדינה תמורת האיסון בכלא, המהווה פנסיון שלם, בו מקבל האסיר מדי יום צלי בשר, נוסף לשאר עינוגים להם זכאי אזרח דני. מאחר ומעטים סיכויי האוצר הדני לגבות את מחיר האיסון בכלא, קרוב לוודאי כי השלושה יגורשו מתחומי דניה.

נהדוף את המסע נגד ר"ח המכוון נגד השלום והאחוה למען שלומה ובטחונה של ישראל למען הפסקת ההרג וההרס ור"ח נאבקת להשגת השלום באמצעים מדיניים

על כן תובעת היא מהמשלה להסכים לביצוע החלטת מועצת-הבטחון מה-22.11.67, כי זו הדרך הממשית אל השלום והידידות בין ישראל ושכנותיה.

המשלה מעדיפה סיפוחים על שלום, על כן היא מעדיפה את דרך התגמול והמלחמה על יוזמת שלום וכיבוד הזכויות של כל עמי האזור. מאבקה העקבי של ר"ח להשגת השלום והבטחון ונגד סיפוחים ומלחמות, מוציא את שותפי הקואליציה הממשלתית מכליהם.

התלכדותם של אלפי אזרחי ישראל, יהודים וערבים יחד במפלגה אחת, ברק"ח, מאבקים המשותף למען השלום והאחוה בין שני העמים, הם כציננים בעיני חוגי השלטון ומפחי האיבה בין שני העמים.

לאחר הצלחתה של ר"ח בבחירות להסתדרות החלה נגדה הסתה שלוחת-רסן. המסיתים אינם בוחלים בשום שקר ועלילה כדי להשפיע על הבוחר שלא יתן קולו לר"ח.

השלטונות הגבירו את הרדיפות אחרי קומוניסטים ערביים הנאבקים באומץ למען הבנה ואחוה יהודית-ערבית ולמען שלום צודק ויציב בין ישראל וארצות ערב.

שוחרי שלום, תהיינה השקפותיכם כאשר תהיינה, הדפו יחד עמנו את מסע ההסתה נגד מפלגתנו, כי זהו מסע נגד השלום והאחוה בין שני העמים.

חזקו את ר"ח בבחירות לכנסת ה-7 על אפם ועל חמתם של

אבירי הסיפוחים והמלחמות.

הצביע

הרשימה הקומוניסטית החדשה בישראל — ר"ח

סרנדות

בבית החולים

ליולדות

התינוקות הפסיקו לינוק. כל צריח-הלידה נפסקו ב-אמצע. האמהות שנה עתה ילדו שכחו מה כאב להן ואיפה: אריק לביא הגיע לבית-החולים ליולדות של תל-השומר, כדי לשיר שירים לשלומצ'ון, בתם בת היומיים של נורית ועמוס קינן.

הוא הביא איתו גיטריסט וגיטרה, ואת האב המאור שר, ועוד מספר חוגגים. הם התחילו לשיר שירים מקוריים, המורכבים מהמילים: "לעמוס קינן נולדה בת", וכל היולדות וכל האורחים והאורחות של היולדות התאספו סביבם וענו להם במקלה, בהורכתו של הי מנחה, אריק לביא.

וכך חוברו על המקום כמה שירים עם מנגינה ועם מילים, ועם כל מה שצריך, ואפילו עם מקלה גדולה מאוד.

וכל הילדים והיולדות נהנו, עד שנגמרה שעת הי ביקור, והמקהלה הלכה הביתה. ואם כל הילדים שנולדו באותו יום לא יצאו מזה מוסיקליים באופן מיוחד, סימן שהם באמת לא מבינים במוסיקה.

אגב, יומיים-שלושה לפני הלידה, היה צריך עמוס קינן להשתתף בתפקיד קטן בסרט אורז בעונה המתה באילת. מועד ההסרטה נקבע ליום שישי. עמוס הודיע למפיק צבי שפילמן שאשתו תלד ביום חמישי — ולכן כדאי להקדים את ההסרטה.

הוא צדק. המועד שונה, והוא יכול היה להימצא ב-שעה הנכונה בבית-החולים ליולדות.

עמוס ונורית קינן

לילות צפת

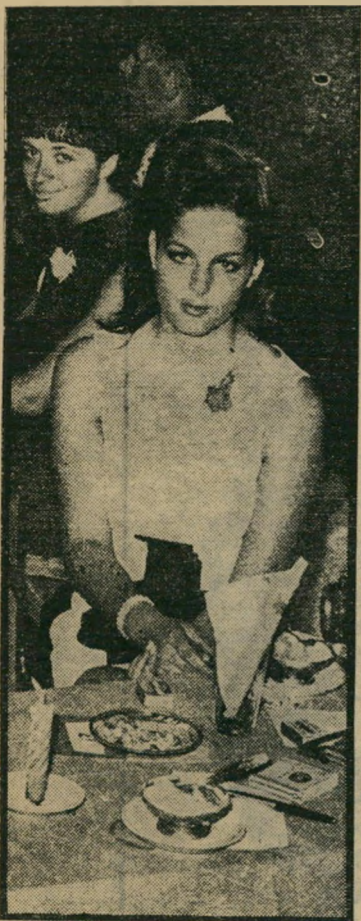
לידי גוטפריד היא בת ארבעים שנה, אבל בלי לשים לב לגיל, היא נקראת צעיר. רה עירנית ויפה ובלונדית, והיא מפורסמת בעיקר בגלל המכונית הפסיכודלית שלה, המסתובבת בחברתה לכל מקום שהיא הולכת אליה.

זמן רב היא כבר חיה בנפרד מבעלה, אבל עד הזמן האחרון לא ראו מה היא עושה במקום זה.

בשבוע האחרון היא הגיעה לבית-נחשון בצפת, כדי להשתתף עם המכונית הפסיכודלית שלה בחודש האמנות.

ואה, במשך ימי ההכנה לאמנות, אפשר היה לראות אותה בחברת אחד הרבנים מפורסמים של העיר, כשהם טורקים וסוקרים יחד את לילות הירח המפורסמים ב' יפיים של עיר המקובלים.

צהוב מקינאה

סגולה

לסגולה גוהר, נערת ישראל מלפני כמה שנים, היה קשה מאוד למצוא בעל. לא שהיא לא היתה יפה, יש על זה תעודות והוכחות, היא אפילו נטתה להשמנה מסוימת, דבר שתואם את הטעם הישראלי הימתיכוני. הצרה היא שלסגולה גוהר היו כמה וכמה אחים, ששמרו על יופיה מפני אותו טעם ישראלי ימתיכוני.

עד שהגיע לסביבותיה יצחק (יאנוש) יונש והאחים אישרו אותו והיה רומן ארוך, והיתה גם החלטה על חתונה.

אבל סגולה רצתה להתחתן והקא עם בחור טוב ומסודר בחיים, מתקצוץ בטוח וכסף קבוע. לכן, כאשר החליטה השבוע להתחתן, היא עושה זאת לא עם יאנוש אלא עם קבלן ממוצא פרסי לתריסים מת-קפלים.

על יאנוש עצמו זה השפיע מאוד לא טוב. מרוב קינאה הצהיב לגמרי, והוא שוכב עם צהבת קשה בבית-החולים הדסה.

הבבז והעוזה

שירשם. בקיצור, הוא נפגש עם כל המי ומי בארץ. אבל יום אחד הוא חלה, ואז נפגש עם עוזרת הבית שטיפלה בו במסירות, שמרה על מיטתו, וכשי הוא קם ממיטתו היה כבר מאוחר.

העוזרת בת ה-30 התגרשה מבעלה, ממנו נולדו לה שני ילדים, לקחה עימה את שני ילדיה והתחתתה נה עם בנו של הפרופסור.

פרופסור אפרים קצ'לסקי הוא מפורסם מאוד. הוא אחד המדענים הגדולים ביותר של ישראל בפזיקה גרעינית. לפרופסור המפורסם יש גם בן. והבן ששמו מאיר הוא בן עשרים ושתיים.

מאיר חי עד עכשיו בבית אביו וספג שם תורה, ונפגש עם ראשי המדינה שהתכנסו שם, וגדולי המדי ענים בעולם שהתכנסו שם, וסופרים ואנשי-רוח ואנשי

השאייר חובות -

והסתלק

דיסקוטק פרדריקה יחד עם פרד-ריקה ודב סגל, הוא איים על זוג הדיסקוטקאים שאם הם לא ימלאו את משאלותיו הכספיות הוא יעזוב את הארץ עם דרכון קנוי ויסע לו לגרמניה. "ממילא הולך לי יותר עם גרמניות מאשר עם ישראליות", היה נוהג לאמר בכל הזדמנות למכריו הישראליים.

במשך הזמן התברר שאיש לא יכול היה למלא את משאלותיו הכספיות, כי הן הסתכמו בסכומים של אלפי לירות.

עכשיו הוא נמצא בגרמניה. הוא הגיע לשם, כמו שהבטיח, בעזרת דרכון מזויף, והשאיר, כמו שאיים, אלפי לירות חובות.

וילהלם שונטהייט, המכונה ב-עברית צחה זאב שנהב, ובסתם עברית וילי, השיג סוף סוף את מבו-קשן. הוא יושב בגרמניה ומחזר ב-מרץ אחרי הבחורות והגולישות הגרמניות.

עוד כשהוא היה בארץ, וניהל את

הוא עומד להתחתן עם גילי כספי, בור-גרת האוניברסיטה העברית ובתו של הארי-ביטקט כספי.

קודם, כשהוא יצא עם אחת היפהפיות של חיפה, בתו של מוכר חליפות, לא יצא מזה כלום. ההורים לא אישרו את הדבר. עכשיו, ההורים מרוצים, אחיו הבכור מרוצה, כולם מרוצים, וגם הוא, וכבר הוא גרשם לשנה הבאה ללימודים באוניברסיטה של חיפה.

הצעיר

הלומד

תמיד

לרמי אידן, בנו של אפרים אידן הגדול מהכספים והמהמוניות, היה מיקצוץ בטוח ביד. הוא היה סטודנט.

הוא למד בירושלים כמה שבועות. הוא גרשם לאוניברסיטה בניו-יורק ולמד שם כמה ימים. הוא למד די הרבה בדיסקוטק החיפאי דניה, ליד מכשירי המישחק במקום. הוא למד קצת את החיים כשהוא פתח משרד פירסום עצמאי ואפילו אביו לא סמך על המשרד הזה, ולא נתן לו לפרסם את מכוניותיו. הוא למד די הרבה על עצמו כשהוא שטט את הרגל וכשאביו לא נתן לו לנהל את אולמי הבאולינג הגדולים ש-הוא רכש.

עכשיו, כתוצאה מכל הלימודים הללו,

(המשך מעמוד 27)

היו גם במאים שעסקו בבריחה אל הצל-
כציאותי, המזור. רומן פולנסקי לפת את
הצופה בבטנו, חנק אותו בגרונו והימם
אותו, עת הכניסו לאווירה נוראה של מתח
ובלהות, שבה המציאות חדלה להיות מצי-
אות, והעל-מציאות הפכה איומה ואמיתית.
היה זה בתינוקה של רוזמארי, סיפור
על אשה היולדת בן לשטן.

בריחות דומות ביצע גם ג'וזף לוזי, ב-
שני כשלוניות שלו שראינו השנה. האחד
בום, בו מגלם ריצ'ארד ברטון בצורה
מרשימה דמות של פירחח נודד, קצת משור
רר וקצת סתם גבר חביב, המסמל את ה-
מוות. הוא בא לבקר נשים מוזקנות לפני
מותן, ומסתובב באי הפרטי של אלמנה
עשירה (אליזבט טיילור), כשהוא מזכיר לה
בנוכחותו את הקץ הקרב. התמונות האופי-

יניות והאווירה הכבדה, הנוראה, שלוזי כה
מומחה להן, לא הצילו את הסרט מהדיאלוג
גים המגוחכים, מהפילוסופיה הדלה, מדמוי
תה הנדושה של האשה המזוקנת, המופיי
עה בכל מחזותיו של סנסי ויליאמס, ימי
אליזבט טיילור. אותו הדבר אמור גם לגבי
כשלונו השני, **טבס סודי**.

נון-סטופ

וקומון סנס

דוקי הבמאים של השנים הקודמות
היו השנה עייפים ומחפשים. אפילו ברג'
מן, בשני סרטיו האחרונים, **שעת הזא**
בים ופרסונה, חזר על נושאי הקור-
מים שוב ושוב, בצורה כבדה ומעייפת.
הקולנוע החדש, לעומת זה, השתולל ה-
שנה, הביע דברים חדשים בדרכים חדשות.

פשוט, ומלחמת הטוב ברע הופכת להיות
הדבר הקל ביותר והפחות צודק שיכול
להיות.

יפים מבחון

סוטים מבפנים

ה עולם שבחון מלא היום סרטים פור-
ליטיים. רק אחד מהם הגיע אלינו, זה
של מארקו באלוצי, הנקרא במקורו **סין**
קרובה, ובעברית — **ארבע זוויות לי**
משולש. זוהי סאטירה פוליטית-חברתית
מזהירה על החברה המערבית. תיאור מדכא
של כוחות המחר שבה, השמאל החדש שי-
התנוון עוד בטרם נולד, וסין העומדת ב-
צד ומצפה בסבלנות.
הסרט סיים בקושי את שבועו הראשון
בקולנוע גת בתל-אביב — וירד. כאמור,

שמץ מזה ניתן היה לראות בהצלחת
הצהובה, בה הגיעה לשיאה מסורת ה-
הומור האנגלי שיצר קארול לואיס. סרט
תמים, מלא חוכמה, על ארבעת החיפושיות
המצויירות, היוצאות להציל את ממלכת
היופי והאהבה מידי אנרופי-הברזל של ה-
רשעים — שילוב נפלא של פנטאזיה, הור-
מור, צורות ונוג-סנס מלא סנס.

סרט כזה, ואחרים דומים לו, שלא הגיעו
ארצה, לצד הספרות המגיעה אלינו מצר-
פת המהפכנית ומן השמאל האמריקאי ה-
חדש — מעוררים מחשבות בדבר הקשר שי-
בין אמנות הסמלים הפשוטה הזאת, הספי-
רות המגמתית, והפוליטיקה הפשטנית של
הדור החדש, שבה הכל ברור וחלק: יש
טוב ויש רע. יש שמאל מתקדם ובורגנות
ריאקציונית. יש חוקים וחלשים, יש ערבים
ויש יהודים. ובאמצע אין שום דבר. הכל

תכשתי את היגואר בישראל

"יגואר" אמיתי - מוקסין מקורי
היחידי בישראל המיוצר בהסכם ידע
עם Salamander

יגואר

העגבר

כדור יגואר

רוצה ללבוש את כתר „מלכת המים” בטקס כלולותיך?

רחל ואלי גרא שעיצבו את הכתרים ל„מלכת המים”
וסגניותיה מוכנים להשאל אותם להזדמנויות החגיגיות
של חייך.

נא לפנות: תכשיטי גרא, רח' פינסקר 66 ת"א, מול קולנוע „תל
אביב”, 1-9, 7-4.
יפן העתיקה ע"י מועדון עומר כייאב, טל. 822500, בין השעות
9-12, 9-2 חצות.

נגד קשקשים
* מונע נשירת שער
* מחזק את השורשים
* ממריץ גידול השער

Bio tayalysin
חוצר איכות של העבודות Tayalysin

ישראלי. בעיקר נעשו סרטים עלידי צעירים,
שירשו בעתיד את הקולנוע הישן. סרטים
קצרים כמו **לאט יותר** של אברהם הפי
נר, ו**תרזה** של יגאל בורשטיין. או **הי**
שבלה של יהודה (ג'אד) נאמן ומיקרה
אשה של זק קטמור.

חוץ מסרטי מין וסרטים ישראליים, בל-
טו בקולנוע הרע של השנה הקומדיות. הן
הומור החדש בקולנוע, שמעט ממנו, כא-
מור, אפשר היה לראות בהצוללת הצהובה,
עוד לא הגיע אלינו. ואילו ההומור הישן,
שפרח בשעתו בקומדיות מין ואהבה אי-
טלקיות, בצרפתיות עם לואי דה פינס, וב-
אמריקאיות על נשואין — מוצה כבר עד
תום בשנים הקודמות.

בעיקר היו מרגיות, מתמשכות ומשעמ-
מות הקומדיות של פיטר סלרס, שהתיימרו
לא רק להצחיק, אלא גם לתאר את ה-
חיים המודרניים, לא הצליחו לא בזה ולא

הבעיות המעסיקות היום את העולם המע-
רבי רחוקות מאיתנו אי אלו שנות אור.
לכן אין גם פלא שהסרטים הטובים של
השנה היו דווקא סרטים ישנים, שהגיעו
ארצה בהקרנה ראשונה או חוזרת. למשל:
יומנה של חררנית, המתאר את החכ-
רה הכפרית השלחה בשנות העשרים. סרט
זה יהיה אקטואלי לכל חברה, כל שנה, כל
עוד ימשיכו להתקיים מוסדות כמו הבור-
גוזה, הצבא, הדת, כללי המוסר הבלתי-
מוסריים שלהם. בגאונות והומור ריכוזי בור-
נואל בסרט זה את נציגיה של החברה ה-
זאת, הראה, אותם כפי שהם מופיעים כלפי
חוק: יפים, מסודרים ושומרי-חוק — וכפי
שהם נראים כלפי פנים: מסולפים, אכולי-
טטיות, חוסים בצל החוק והמוסר, הנותנים
להם הגנה ושקט נפשי ומצפון נקי. זהו
סרט מצויי, משום שניציגיה החברה המופי-
עים בו, לא חדלו אף לרגע להיות גם
נציגי המין האנושי, ככל אחד מ-
איתנו, וכן משום שבנואל טיפל ב-
הם ברכות אנושיות ובאכזריות של
מבקר גדול.

סילוף והרס

החיים היפים

וד סרט גדול, שהגיע ארצה
באיחור, היה **מבוי סתום** של
רומן פולנסקי, בו מציץ האמן ה-
רגיש אל תוך חיייהם ויחסיהם ה-
הדדיים של שלושה אנשים, ומצליח
להפשיט אותם מן הערכים האידיאלי-
לוגיים והרגשיים, כגון אהבה, כבוד,
רומנטיקה ואמונה, שכאילו מילאו
אותם.

כן הצליחו מאוד השנה סרטים
ישנים כמו **מושחקים אסורים**,
האדם השקט והכנופייה, של
גודאר. הצליח גם הסרט המצויין
רכבות נשמרות היטב, ש-
למרות שאינו ישן, עוסק בבעיות
שאינן חדשות. זוהי אידיליה שקטה,
המתארת את חיייהם של שומרי-רכי-
בות שלווים על בעיותיהם האנו-
שיות הקטנות והיפות, כשהמלחמה
הגדולה ברקע מסלפת את החיים ה-
טבעיים הללו והורסת אותם.

יוצא דופן מכל אלה היה הסרט
מארה סאד, הצגה שהפכה סרט
גאוני ומקורי, בו קורמות עור
וגידים אידיאולוגיות שונות, מהפכניות, ו-
הפוכות חלק מן הממיות החיות אותן, הן
דוניזם הסוטה של המרקוזה-דסאד נאבק
שם עם האידיאליזם המהפכני וההרסני של
מארה, בתוך הצגה אותה מבצעים משוגעים
בבית-משוגעים, כשהשיגעון נותן משמעות
מיוחדת לדברים שהם אומרים בתור דמויות
מן ההצגה.

הלית (היציין) במקרה אשה

בזה — כגון **המסיבה השבעת** ו-
אני אוהב אותה, אליס ב. טוקלאס.
אבל נראה שהסרט הגרוע ביותר של ה-
שנה היה דווקא **פרונטס**, שמכל הנוש-
אים שבעולם, בחר דווקא בסיפור חייו של
אחד גאוני כל הדורות, כדי להפכו למלל
מסופש.

היסטריה

מורטת-עצבים

מה שזא קשה היה למצוא בקול-
נוע של תשכ"ט, זה שחקנים, בדומה
לצילומים ושאר הישגים הטכניים, כך גם
עמד המישחק על רמה גבוהה.
השחקנית הטובה ביותר של השנה הי-
תה מן הסתם **שירלי נייט**, שעשתה מן
המחזה הרכבת התחתית סרט מצויין, בהצ-
ליחה לדחוק לתוך המיני ההדוקה שלה
את כל האלימות, השינאה הגועזת וה-
טירוף-המיני האמריקאיים, דחסה לתוך ה-
סרט — הדן בשינאה בין לבנים ושחורים
בארצות-הברית — את ההיסטריה מורטת-
העצבים שהיתה דרושה כדי להפכו לסרט
מלאכות.

משמעות עמוקה דומה הצליחה **גלנדה**
ג'קסון לתת לדמות המטורפת המבצעת
את תפקיד שרלוט קורדה ורוצחת את
מארה, במחזה מארה סאד.

והיו עוד, החל מהכוכבות הגדולות כמו
ג'קלי אנדריוס (כוכב), **ברברה**
סטרייסנדר (מצויקנות), **ג'ודי כריסטי**
(פסוליה) וכלה בידועות פחות כמו **אליז**
זבט וינר (השבוייה, מול טוב), **ז'נבייב**
וויט (ג'והנה), **לנה פינקדשטיין**
(מרגו שלי), ועוד.

המין הגברי בלט קצת פחות. לצד ה-
שחקנים הישנים והידועים כמו **ריצ'ארד**
ברטון, **ז'אן לואי טרינטיניאן** וא-
פילו **יהורם גאון** (מצור), בלטה השנה
תגלית חדשה, כמעט בודדה — **צ'ארלס**
ברונסון, שמילא בשנים הקודמות רק
תפקידי מישנה, התגלה השנה כשחקן מ-
צויין בשלוט לידיו.

נוסף לו התגלה רק ילד קטן, **ג'ב**
ווילד, בתפקיד מישנה באוליבר, שם רק, ש-
כך, שיחק וגנב את ההצגה. אם ימשיך
כך, עוד נשמע עליו רבות.

פורנוגרפיה

חלאה, ליכלוך

וסף דבררים החשובים הללו עסק ה-
קולנוע של השנה גם בעירום, מין ו-
סטיות. אולם הקהל, שעייף כבר מהדברים
הללו, הוכיח למפיצים שכדאי להם להת-
חיל לחפש הצלחה במקומות אחרים.

טרו ואיוואקי, שהכניח לקהל הנאה
מיחסים לסביים מגרים, ירד לאחר זמן
קצר. גם **הלילה החם ביותר** — סרט
שמטרתו היחידה היתה להראות את גופן
של שתי בחורות, ומה הן עושות בו —
לא החזיק מעמד זמן רב ביותר. סרט אחר,
שוורדיה — גיהנום או ג'דען, ש-
נעור בטון צדקני ומוסרי כדי להראות
מלוא הסל פורנוגרפיה, חלאה, וליכלוך,
זכה בערך לאותה ההצלחה. העירום כבר
לא מעניין, וסצינות אהבה אפשר לראות
בכל סרט רגיל — למה אם כן ללכת לשם
כך לסרט מיוחד, שאין בו שום דבר חוץ
מה?

זוועות גדולות יותר ממין וליכלוך אפי-
שר היה לראות בסרט הישראלי. קרבות
הטנקים, למשל, **בז'ישה ימים בי**,
סיני, וכל השר ששרה שם, היו לא פחות
מבחיילים מסרט פורנוגרפי. מה ההבדל
אם מנסים לגרות, בדרכים זולות, יצרים
מיניים או אחרים?

זה במים, לעומת זאת, לא היה
אפילו נסיון לגירוי יצרים. היה זה סתם
תוצר-נפל של אדם שצריך היה לעסוק ב-
מיקצוע אחר. כדל גם לגבי **הלומות**,
הזייתיו המשעממות של אדם שלא התבגר,
על העולם, בנוסח, מדוע הוא כמו שהוא
ולא כפי שצריך היה להיות.

גם סרטים טובים נעשו בארץ. כמו
מצור, שבויים אומנם עלידי במאי לא

ההנהלה

העיתון

אגדה

ושמה

רפי

מילוא

מפקד הקומנדו הימי שבוצץ את מרכדות המצריים

האיש ששילם בחייו
- ביום כלולותיו